...partea a doua

GENERALUL BINEVOITOR

Într-o zi vine la noi o masina cu un domn general si cu doi ofiteri, si, vazând ca noi nu avem nici un gând de evacuare, m-a întrebat pe mine ca de ce nu iau nici o masura pentru aceasta:
- Parca traiesti pe alta lume, îmi spune dânsul, si nu stii ce vine în Moldova?!
Îi raspund:
- Domnule general, va rog sa ma credeti ca ati proorocit ca traiesc pe alta lume, fiindca niciodata n-am voit sa stiu prea mult de nascocirile oamenilor, si va rog sa-mi spuneti ce vine în Moldova noastra?!
- Cum Maicuta, chiar nu stii?!
Eu ma fac ca nu înteleg, si-l întreb a doua oara:
- Ce anume, vreo boala?!
- Ei, dar naiva mai esti! Este poporul rus care vrea sa ocupe cu razboi Moldova!
- Si, cum?! Dvs. credeti ca daca intra în Moldova lu Stefan cel Mare, nu intra în Muntenia, si chiar în toata tara?!
- Nu, nu, ca-i vom opri la Siret!
- Va înselati, domnule general! Bunul Dumnezeu, de va trimite acest popor peste noi, nu-l va opri la Siret, ci o sa vedeti cât o sa mearga!
- Dar dumneata stii ce fel de popor este acesta?!
- Eu nu stiu de este sau nu este cu Dumnezeu, dar stiu ca fara porunca lui Dumnezeu, nu se misca chiar nici un fir de par de pe capul cuiva, dar popoare?! Nu se poate ca din aceasta, sa nu câstige Dumnezeu suflete la mântuire!
- Cum este, Maicuta, eu nu te înteleg deloc?!
- Va cred ca nu va pricepeti, dar o sa vedeti! As vrea sa ramân eu minciunoasa, dar cred ca Dumnezeu vrea sa cearna si acest popor, caruia i-a prevestit de mult o cernere, unora spre mântuire, iar altora spre pierzare!
- Sunt foarte nelamurit!…
- Nu-i nimic! O sa va lamuriti când o sa vedeti în fapte aceste cuvinte aruncate mai mult în gluma azi, de mine!…
Dând din cap mi-a zis:
- Vei nenoroci o suta de fete tinere, ca nu stii ce va asteapta! Ce-o sa faceti aici, în acest câmp, în fata furiei armatelor ce vin cu razboi?!
- Si noi vom avea o armata, domnule general!
- Ce armata?!
- A îngerilor lui Dumnezeu!…

- Eu, ca un crestin, mi-am facut datoria, dumneata vei raspunde si în fata lui Dumnezeu, si în fata oamenilor! Crezi ca oamneii sunt asa cum îi crezi dumneata?!
Nu ma puteam tine de râs, si-i zic:
- Sa vedeti, domnule general, ca asta-i credinta mea, si niciodata nu m-a înselat!
- Adica cum?!
- Iata cum! Eu, pe toti care îi întânlesc îi cred buni, si sa vedeti minune, chiar de vin unii cu gânduri rele, aici se schimba, si ne despartim prieteni, ca toti doar, suntem fii ai aceluiasi Parinte, Dumnezeu!
- Si crezi ca si armata sovietica ce vine cu razboi, vei face-o prietena dumitale?!
- Fara îndoiala ca da, caci atunci n-as mai crede în nici o lucrare, care o face Bunul Dumnezeu spre binele nostru!
- Ce naiva mai esti!
- De ce, ma rog, domnule general? Rusii sunt asa de rai?! Eu nu cred!
- Nu-i vorba de rusi, Maicuta, dar orice armata ar fi care vine cu razboi, nu cruta nimic în calea ei.
- Sa vedeti dvs., ca nu vom pati nimic, caci avem pe Domnul pacii cu noi, care-i va face buni, blânzi, si chiar ne vor fi frati, venindu-ne în ajutor!
- În ajutor?!
- Da, în ajutor, ce vi-i de mirare?
- Dar cum poti crede asa ceva?!
- Foarte lesne, caci Dumnezeu, care misca aceste popoare din locurile lor a facut ca lupii, leii si chiar si alte fiare, când au fost slobozite sa sfâsie pe unii care credeau în El, a facut sa fie mai blânde, si sa se tavaleasca la picioarele acelora pe care trebuia sa-i sfâsie în dintii lor! Oare nu tot acel Dumnezeu din vremurile acelea, l-avem si noi astazi, si pot fi oamneii mai rau ca fiarele?! Sa zicem ca ar fi, dar nu poate acel Stapân de atunci sa-i faca blânzi?!…
- Bine, Maicuta, fie asa cum crezi dumneata!
- Cred si nu ma îndoiesc nici o clipa ca s-ar putea întâmpla altfel decât asa cum va spusei!
- Eu mi-am facut datoria, cum am mai spus, iar dumneata faci cum îti spune sufletul!
- Da, sigur, si va multumesc pentru grija ce ne-o purtati, dar ce sa fac? Eu, din firea mea sunt cam îndaratnica, si mai am si un pacat, ca mai mult ascult glasul inimii, care nu m-a înselat niciodata!
- Bine, Maicuta, sarut mâna, si, la revedere!
Si, urcându-se în masina, cu ochii plini de lacrimi, n-a mai zis nimic. Acest bun crestin nu a venit la noi cu gând rau, ca un parinte a avut grija sa ne previna

de o primejdie ce s-ar fi putut petrece, ca unul care cunostea furia frontului. La despartire i-am zis:
- Bunul Dumnezeu, Maica Preacurata, si toti sfintii sa fie cu dvs., domnule general, povatuindu-va în toate lucurile dvs.
Si, plecând masina, eu am ramas în marginea soselei, pe gânduri, nevâzând praful ce-mi venea în ochi, cugetând la cuvintele spuse de dânsul. Deodata mintea mi-a fugit la protectoarea tuturor necajitilor, Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu, si am primit o pace si o bucurie, plecând în salturi ca un copil ce se bucura de o jucarie a lui, spre surorile care lucrau în gradina. Ajunsa la ele, nu le-am spus nimic din cele vorbite cu domnul general care ne vizitase, decât le-am întrebat:
- Daca ar veni vreun ordin de la Sfânta Episcopie, sau din alta parte, pentru evacuare, ce-am face? Am pleca?
Ele toate, într-un glas mi-au raspuns:
- Nu, nici una sa nu plecam din cuibusorul nostru acum, pe care îl încalzeste iubirea de Mama a Maicutei Domnului!
Una din ele ma întreaba:
- Dar sfintia voastra ce ziceti, Maicuta?!
- Sunt de aceeasi parere cu sfintiile voastre si fratiile voastre!
- A! Ce bine ne pare!
- Stiti ceva, fetelor?! Mi-a venit o idee!
- Ce anume, Maicuta?!
- N-ati vrea sa ne facem o ascunzatoare, ca sa nu se zica ca suntem chiar încapatânate?!
- Da, vrem, dar unde?!
- Unde, sa vedeti! În groapa unde am facut noi caramida pentru biserica si chilii, sa începem un tunel, caruia sa-i zicem catacomba. Si vom ruga pe parintele si pe fratele Pavel sa vie în ajutor cu priceperea ce-o au, dându-ne un plan. Eu, sa va spun, de si e cam greu, as vrea sa aiba o iesire într-o chilie, ca, de ne va astupa cineva intrarea, sa avem pe unde iesi!
Sar toate în sus, batând din palme si-mi zic:
- Dar când începem, Maicuta?
- Ar trebui cât mai curând. Si cerând sfatul parintelui Clement si fratelui Pavel, dogarul nostru, ei la început au râs de ideea noastra, dar dupa ce au vazut ca noi vorbim serios, ne-au dat ajutor cu sfaturi.
Si am început lucrul, facând din cele o suta cinci maici si surori, echipe de zi si de noapte, câte cinsprezece în echipa. Unele sapau cu târnacopul, altele carau cu targa pamântul sapat, iar câte una citea acatiste si la Psaltire, în întunericul acestei groape, la lumina unui opait. O echipa lucra câte trei ore, si li se parea la toate o clipa. Lungimea acestei catacombe, pe care începusem s-o lucram, era de 82 m. Nu stiam daca vom ajunge la capatul dorit, dar lucram cu

încredere. Latimea era, la intrare, de 3 m., iar pe urma am îngustat-o la 2 metri, ca sa nu fie prea larga si sa se darâme. Înaltimea era de 2 m., puteai sa mergi bine în picioare, iar de la bolta acestei catacombe, pâna la fata pamântului erau 3 m.

O straja de doua surori patrula tot cu ora, zi si noapte pe afara, sa nu lase sa vie nimeni din cei straini de casa noastra, pâna nu vom termina, caci ne era teama sa nu ne opreasca, si ne-ar fi parut foarte rau, caci eram învatate cu salahoria si acuma ne simteam prost a sta, si, Doamne, se lucra cu atâta mare spor, si numai în cântece si rugaciuni.

Mai faceam si câte o gluma, zicând ca ne sapam mormântul, si ca vom fi toate într-un singur mormânt. Si eram tare fericite si pentru acest lucru. În timp de patru luni am ajuns la locul dorit, adica lânga zidurile incintei, iesind la mijlocul unei chilii, cu o scara, ca dintr-un beci.

Când ne-am vazut la sfârsitul celor 82 m., toti ai casei eram în culmea fericirii, caci vedeam savârsita înca o osteneala pe care am primit-o mai mult ca sa ne aflam în treaba. Dar cum omul e nemultumit întotdeauna, asa eram si noi, ca iata, ne-am apucat dupa aceea sa facem diferite coridoare, camarute pentru stat, am mai sapat o fântâna tot acolo, si, în sfârsit, ne-am instalat si sonerie pentru diferite anuntari în caz de nevoie. Când intrai înauntru, de la usa începea sa ti se para ca intri într-o alta lume, si fara sa-ti poti stapâni emotiile, te napadeau lacrimile. Ne gândeam ca am pornit o jucarie de copii, si a iesit ceva care-ti rascolea toti perii de pe cap. Nu stiam de vom sta vreodata în ea, caci inimile noastre erau îngropate la temelia bisericii noastre dragi, si, totusi, eram foarte fericite ca aveam si noi un loc de refugiu mai mult sufletesc, caci, când intrai, cum mai spusei, în acele galerii subterane, orice trufie sau vechi necaz ce-l aveai de la învechitul dusman, satana, cu care esti într-o vesnica lupta pe frontul acestei vieti, toate-ti dispareau si puteai gândi usor la vesnicie, si la toate bucuriile ce asteapta pe om dincolo de malul groapei. Si, ca un fulger furios, ti se strecura teama de chinurile vesnice ale întunericului iadului , de care, sa fereasca Bunul Dumnezeu pe toata lumea si pe noi, de a le avea si vedea.

În acele galerii ne simteam ca si în biserica, mai aproape de Dumnezeu si de Maica Sa Preacurata.

PRIN CATACOMBA NOASTRA

Dupa sfârsitul acestei lucrari, eram asa de linistitia, ca oricine s-ar fi ivit cu sfatul de a parasi calda si scumpa noastra vatra de lumina, vom putea scapa, aratându-le ca am avut grija de a feri si trupul de primejdiile care se zic ca vin.

Si cu acest gând am fost linistita pâna în luna august, ziua 20, când a venit un camion cu un ofiter si cu doi soldati români, trimisi de un alt general din Tecuci, zicându-mi ca au ordin sa ma ia pe mine cu bunurile Mânastirii, si zece maici care sunt mai bune.
Eu i-am întrebat:
- Dar unde vreti sa ne duceti, domnule capitan?
Dânsul îmi raspunde:
- Peste Siret!
- Va multumim pentru bunavointa, dar eu cred ca voi sta mai bine pe locul unde m-a pus Mila Cerului, decât unde ma va pune mila oamenilor care nu cunosc ce le va aduce viitorul nici peste un ceas de vreme. În obstea mea nu se gasesc maici bune sau rele! Care sunt bune le stie si le cunoaste Cel de Sus. Iar cele rele, n-as putea sa le stiu, caci toate suntem la fel!
- Cum, toate sunteti rele?!
- Da!
- Dar prin ce se arata aceasta rautate, Maicuta?!
- Sa va spun: bun nu poate sa fie nimeni, caci numai Dumnezeu e bun, noi toate suntem rele, râvna fiecareia în parte o stie numai Stiutorul inimilor care va rasplati tuturor la aratare, dupa faptele sale.
- Ei, bine, una-i credinta si alta-i prudenta!
- Prudenta fara credinta nu vreau sa stiu! Si stati ca va spun ca suntem si prudente, dar o prudenta îngemanata cu credinta!
- Cum, Maicuta?
- Poftiti sa va arat! Si o luam spre gura dragei noastre catacombe.
Ofiterul era tare nedumerit ca-l scot din incinta Mânastirii si-l duc în livada, iar când a mai vazut ca ma cobor în groapa de unde pornea gura catacombei care era ascunsa, s-au oprit pe malul gropii, si, încretind din frunte, ne-a spus:
- Maicuta, constat un lucru foarte ciudat!
- Prudenta ne-a învatat, domnule capitan!
- Si unde vrei sa ma bagi?!
- Poftiti, poftiti, domnule capitan, sa va arat ce ne-a învatat pe noi credinta si prudenta!
Si, dându-ma în groapa cu un grup de maici dupa mine, m-am îndreptat spre gura catacombei, si, deschizâd-o, atâta bucurie mi s-a revarsat în suflet, încât nu mi-am dat seama ca acest om este strain de casa si de familia noastra, si am început sa sar ca un copil care se bucura de ceva, uitând ca sunt calugarita.
Dându-mi seama ce fac, m-am oprit de îndata si am început sa rog pe Binefacatorul nostru sa se coboare în groapa care pe mine ma face întotdeauna fericita. În sfârsit, coboara foarte serios de pe mal în groapa.

- Domnule capitan, când ma apropii de gura acestei catacombe, ma cobor într-o asa de mare fericire!… Nadajduiesc a nu va stirbi credinta cu acest fel de bucurie. Haideti, sa nu ne mai pierdem vremea la usa frumoasei plimbari! Eu voi intra înainte cu lumânarea aprinsa, iar dvs. veniti dupa mine.
- Dar mai iesim, Maicuta?!
- Sigur ca da, domnule capitan, ca noi am facut-o asa încât cei care vor sta aici, de va fi nevoie, sa iasa vii. Cum mergeam prin catacomba, aud pe domnul capitan zicându-mi:
- Maicuta, mai este mult?! Si pe unde vom iesi?!
Am început sa râd zicându-i:
- Socotiti ca sunteti pe front, si ati gasit aceasta catacomba unde va ascundeti de inamic, si… fiti mai curajosi! Asa viteji are tara, sa se teama de o jucarie de copii?!…
- Jucarie, jucarie, dar mi s-a zburlit parul pe cap de ce vad ca a iesit din aceasta jucarie!
Si, vazându-l ca-i fricos, am tras de-o sonerie care se auzea la cealalta iesire a catacombei, asa ca cei ce se gaseau acolo îsi puteau da seama ca am ajuns la mijlocul catacombei.
Domnul capitan ma întreaba:
- Ce se aude?! Cine suna?!
- Soneria noastra!
- Cum, suna singura?!
- Nu, eu am tras-o!
- Dar pentru ce-ati pus-o?!
- Pentru alarma!
- Ei, mare ti-e mirarea!…
- Si, iata, domnule capitan, ca avem camere si fântâna cu apa!
- Ei, asa ceva nu mi-as fi putut închipui sa vad aici! Dar ati avut vreun inginer care v-a condus aceasta lucrare, Maicuta?!
- Da, am avut multi conducatori, domnule capitan!
- Asa da! Si pe care ati avut?!
- Pe îngerii lui Dumnezeu!…
Tace o clipa, lasându-si capul în jos…
- Si cum, n-ati avut nici un inginer?!…
- Nu, decât noi, cei ai casei, care am cerut ajutorul Celui Atotputernic, care a masurat cerul si pamântul cu palma, sa ne trimita pe Sfântul Duh a ne lumina!
- Da, se si vede ca aici n-a intervenit nici o minte omeneasca, decât ceva divin, si ar fi bine ca aceasta catacomba sa fie zidita cu marmura.
- Prevad ca o sa se darâme cu vremea, domnule capitan, pentru ca nu o sa avem nici caramida s-o salvam, asa ca ceea ce spuneti dvs. e cu neputinta de facut. Ce ziceti, am fost prudente?! Mai avem noi oare iertare în fata lui

Dumnezeu, de vom parasi acest asezamânt?! Spune-ti-mi, va rog, domnule capitan, ce parere aveti?!
- Maicuta, nu mai am nici o parere! Am devenit un om ca nascut din nou, care dibuie cuvintele ca sa alcatuiasca o fraza! Cred ca mai bine sa ramâneti sub povata Cerului! Noi, ca oamenii, am judecat omeneste, dar aici vad ca o minte din alta lume strecoara în mintea dvs. ceea ce trebuie sa faceti, si-i bine sa ascultati, asa cum ati ascultat si pâna acum!
- Va multumesc de sfatul dat, domnule capitan. Sunt de parere sa mergem sa cunoastem si iesirea cealalta.
- Si, mergând spre iesirea de la rasarit, ne-am trezit în mijlocul chiliei din incinta Mânastirii.
Acolo iar s-a mirat domnul capitan, si, dându-i lacrimile, s-a închinat, multumindu-i lui Dumnezeu ca i-a prilejuit o bucurie ce n-a avut niciodata! I-am spus:
- Domnule capitan, bucuriile care le ofera Cerul omului, nu au asemanare cu nici o bucurie din aceasta viata. Dvs., gândind la Dumnezeu, si calcând în picioare toata trufia acestei lumi, fara sa vreti, acel Dumnezeu care a facut Cerul si pamântul, si pe noi toti, s-a atins cu degetul de inima dvs., si v-a facut sa va simtiti fericit, si sa dispretuiti toate gunoaiele acestei lumi, care ne împiedica de cele mai multe ori a zbura cu sufletul spre zarile de lumina a lumii vesnice!
Mergând gânditor spre masina ce-l astepta, mi-a întins mâna, cerând binecuvântare, si rugându-ma sa-l pomenim în sfintele rugaciuni, cu numele de Dumitru, pentru a muri împacat cu Dumnezeu. Si, închinându-se spre biserica, n-a mai putut spune nimic mai mult decât:
- Sarut mâna, Maicuta! Si, dând drumul la masina, a plecat.
Am ramas în marginea soselei cu grupul de maici ce m-a însotit tot timpul, fericite ca, prin jucaria noastra subterana, s-a putut câstiga un suflet pentru Dumnezeu.
- Ah, Doamne, ce bucurie simti când vezi ca un trufas, si plin de încredere de sine, se preface într-un om nou, care dispretuieste desertaciunile lumii, si cugeta la viata cea neânserata a iubirii lui Hristos.

GÂND DE RAPIRE

A doua zi vine o masina mica cu trei ofiteri nemti, care fusesera trimisi sa ma ia pe mine. Cum am putut sti planul lor?! Au întrebat de superioara Mânastirii, si nu m-am prezentat, întrebâdu-i ce vor. Si m-au întrebat daca avem radio sau telefon. Eu le-am raspuns ca nu avem nimic. Vad ca pune unul din ei mâna pe pistol, facându-se ca-l sterge de praf. Eu îi spun la o maica din cele ce erau cu mine.

- Iesi putin afara si vino, zicându-mi ca ma cheama cineva afara. Iese cea trimisa, si se reântoarce peste câteva minute, adresându-mi-se mie asa:
- Maicuta, vin pe drum armate de-ale noastre si rusesti!
Ei când aud, se schimba la fata. Soferul vine dupa mine. Masina era trasa chiar în calea mea. Eram cu tot soborul dupa mine, si voiam sa trecem, ca si când am fi voit sa mergem sa vedem cele spuse de aducatoarea vestii. Ceilalti doi veneau în urma noastra ca doi lei. Cel de la masina, scoate din ea un pachet si mi-l întinde, rugându-ma sa-l primesc. Eu îi raspund:
- Va multumesc frumos, nu primesc nimic, si ma uitam pe unde pot sa fug ca mi se batea inima ca la un pui ce simte deasupra lui o pasare rapitoare. Vazând dânsul ca nu vreau sa primesc ceea ce-mi dadea, a zvârlit pachetul în masina, si, cu mâinile întinse, alerga dupa mine sa ma prinda. Eu fugeam ca un iepure, pitita printre maici, uitându-ma peste tot, sa vad o usa deschisa, pentru a mi se pierde urma. Toate maicile si surorile tipau, si, punându-se de-a curmezisul în fata celui care ma fugarea, am putut sa intru într-o chilie cu câteva maici, încuind usa, dar cazând ca o moarta, jos.
Atunci, când a vazut ca m-a pierdut, a spus maicilor:
- O sa dati seama de superioara voastra, caci ceea ce-a facut ea aici, va putea oriunde, iar de vor pierde-o cei ce vin, ce veti câstiga?! Noi am fost trimisi s-o rapim pentru a o salva, caci altfel nu plecam! Voi veti vedea ce-o sa patiti! Maicile i-au tinut de rau, ca trebuia sa procedeze omeneste, nu hoteste. Ei s-au simtit prost si au plecat, plângându-ne. Maicile le-au zis sa se plânga pe ei, nu pe noi, care avem pe Mama noastra, biserica, cu toate vistieriile de ajutor în ea.
Desigur, am vazut ca intentia le-a fost buna, numai procedura le-a fost rea. Dar chiar daca procedau asa cum au facut si ai nostri, plecau tot cu acelasi rezultat, fiindca încrederea mea a fost si este ca Domnul m-a adus aici, nu omul, si, de aceea, nu puteam primi sfatul de a-l parasi sub nici o forma, chiar de as fi atras asupra mea si moartea! Nu ca as fi dispretuit dragostea celor ce-mi ofereau ocrotirea, dar cred ca mi-as fi pierdut încrederea purtarii de grija a lui Dumnezeu.

VIN RUSII

În sfârsit, dupa câteva zile, au început sa curga pe toate drumurile acele armate care, desigur, le-asteptam din clipa în clipa sa vedem ce le-a poruncit Domnul Dumnezeu sa faca. N-am putea spune ca nu ne era frica, ne adunam toate la sânul iubitor si cald al Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu. Si, daca am vazut ca toti cereau mâncare, am rânduit o echipa de vreo douazeici de surori si maici, care, pe rând, faceau într-una mâncare, si le dadeam masa. Toti erau flamânzi si foarte grabiti. Din bunurile Mânastirii ne-au luat trei cai

si trei carute. Nu ne-am suparat, ca ne-am dat seama ca-i razboi, si ca trebuie sa pierdem si noi ceva. Dar caii, care erau învatati numai cu maici, când s-au vazut pe mâna de barbat, au început sa le sara în cap. A trebuit sa-i mângâie maica care-i conducea, desi-i curgeau lacrimile pe obraz, pentru a putea pleca, iar când le-a dat bici, parca turbasera, asa se învârteau în loc si sareau. Si, totusi, i-au luat! Noi am intrat în biserica si am rugat pe Maicuta Domnului sa fim platite cu aceasta jertfa, sigur, fara voia noastra, dar cu rânduiala de sus. Tot soborul, timp de cinci zile a stat zi si noapte în biserica, nemâncând nimic decât sfânta anofora.
În acest timp, satana, ca sa ne tulbure, a trimis doi soldati rusi ce erau ramasi de când, si, intrând în pivnita noastra, ne-au luat o damingeana de vreo 10 litri ce-o aveam plina cu otet, caci vin nu aveam. Desigur ca au devenit fiare, si, intrând prin chilii, cautau ceasuri si bunuri de valoare. Maicile toate erau ascunse prin chilii cu usa încuiata, iar o parte, în biserica. Eu eram în staretie cu noua maici. Când am vazut ca lovesc usa cu patul armei, mi-am dat seama ca o sa strice toate broastele usilor, si m-am urcat în pod, spunându-le la toate sa fuga în biserica, lasând usa deschisa. Coborând iar la mine, am deschis toate usile, ca sa-i atrag de la chiliile maicilor, pentru a putea ele fugi în biserica, iar eu, cu maicile si surorile ce erau cu mine, am iesit pe un geam ce dadea în spatele incintei, si am mers spre maicile si surorile ce erau la bucatarie sa vad de ele ce s-a întâmplat. Ele, când m-au vazut, mi-au iesit înainte, cu ochii întrebatori, ce sa faca?. Deodata auzim un foc de arma, si putin dupa aceea, alt foc de arma, mai înabusit.
Eu eram tare nedumerita ce sa fac si încotro s-o iau. Maicile toate tremurau, ma rugau sa fugim în câmp, prin porumb, pentru a ne ascunde. Neputând sa gândesc ceva, am luat-o asa, cum le venise în gând maicilor, si am intrat în lanul de porumb, cu un grup destul de mare de maici si surori, si cu parintele Gherasim, care era la noi, venit din acea vara. Dându-ne seama ca noi curând putem fi victime din vreun glonte ratacit, am fost de parere sa mergem spre biserica, orice-ar fi, sa vedem ce-a fost cu acele focuri de arma ce-am auzit. Cum veneam spre biserica, vedeam pe parintele Clement ascuns într-o tufa din gradina stupilor. Îl rugam sa mearga cu noi în biserica. Deodata, auzim o pârâiala ca de mitraliera. Intram repede în Sfântul Altar, si întrebam pe maici daca au patit ceva rau. Mi-au spus ca n-au gasit nimic rau, le-au cerut la toate ceasuri, cautându-le la mâini, si negasind, au voit sa traga cu arma în Sfânta Masa din Sfântul Altar. În clipa cân a întins arma sa traga în Sfânta Masa, Maica Mihaela, secretara Mânastirii, s-a asezat în fata sfintelor usi, cu bratele întinse. La unul i-a fost mila, si l-a oprit pe acel ce voia sa traga, scotând el pistolul, si, tragând totusi în Sfântul Altar prin usa care era deschisa. Glontele a mers spre geam, ricosând spre cel ce trasese, si ramânând doar numai semnul în perete, unde a lovit. Acest fapt i-a înspaimântat pe cei doi soldati, si

au iesit în graba afara. Celelalte focuri de arma erau din pricina ca ei duceau lucrurile ce le luau de prin chilii, în porumb, si când venea sa ia alt rând, tatal unei maici, ce se întâmplase la noi, si cu doi frati credinciosi din T. Vladimirescu, le luau si le mutau locul, pentru a le pierde urma, si, vazând ca nu le gasesc, au început sa traga în Mânastire. Apare un alt rus pe o alta carare. Noi, disperate, îi ziceam, aratând catre cei ce trageau în noi, ca-s nemti, si, asezânsu-se spre ei, au început sa traga spre cei ce plouau cu sute de gloante spre noi, si asa am scapat. Desi era si acesta crita de beat, dar cu firea, om mai linistit, cerându-ne o camera sa se culce, si dându-ne arma sa i-o pastram, ca nu cumva sa vie altul si sa i-o ia. Noi am luat-o cu grija si am pus-o în patul din acea camera, ca atunci când se va scula, sa nu mai fie nevoie de a cere de la cineva, si sa creada cine stie ce, si asa, vazând-o lânga el, s-o ia si sa plece. Ceea ce a si facut a doua zi. Noaptea eram toate strânse în trapeza, pentru a mânca ceva, dar cine putea sa mânânce, caci, desi nu pierdusem nadejdea în Mila Cerului, totusi, ca oameni slabi, nu gaseam raspunsul la întrebarile ce ne veneau în minte.

Deodata auzim câinii latrând si tropote de cai. Ne-a stat inima, mai mult de durere ca nu suntem în biserica.

Vedem ca intra pe usa trei ofiteri rusi, întrebând care-i stareta. Toate maicile spuneau ca nu avem pe nimeni mai mare, aratând icoana Preasfintei de Dumnezeu Nascatoare, si zicând ca aceea e Stareta si cea mai mare a lor, temându-se sa nu-mi faca ceva rau. Vazându-i ca se necajesc si ca staruiau sa le-o arate, am iesit în fata soborului, si le-am zis:

- Stapâna, Mama si Stareta noastra este aceea pe care ati aratat-o sfiintiile voastre, adica Maica Preacurata, pe care o simtim fiecare din noi cu inima. Acesti musafiri doresc sa o vada pe aceea ce a pus-o în mijlocul vostru, care e reprezentanta Ei, si orice mi s-ar întâmpla, eu trebuie sa ma arat, ca doar nu-s stareta numai la vremuri bune, si cred ca sunt si la vremuri grele, ca altfel, sa nu ne fie mai rau!

Si, adresându-ma lor, i-am întrebat ce doresc.

Acestia trei erau un maior locotenent si un soldat, cu un om beat de la primaria T. Vladimirescu, care i-a adus la noi. Cei doi crestini care luasera parte la zbuciumul nostru cu cei doi soldati beti de otet, au mers si au spus la comandantul rus ce se întâmplasera, si acestia venisera sa cerceteze de-a fost asa sau nu.

Noi le-am spus adevarul asa cum se întâmplase. Maiorul era un suflet bun, aratându-mi o cruce de aur ce-o purta la gât, pentru a-mi capata încrederea în el, si mi-a spus ca pâna la etatea de 15 ani a stat la mânastirea Chievului, unde a învatat scoala, caci avea un unchi vietuitor, arhimandrit. Iar la etatea de 15 ani, l-a luat statul sovietic, dându-l la scoli înalte. Asa ca avusese o crestere religioasa, ce înca o pastra, facându-si totusi si serviciul de ofiter. Dupa ce ne-

a dat mai multe sfaturi pentru a înlatura orice primejdie, a plecat spre satul T. Vladimirescu, fagaduindu-ne ca va mai veni pe la noi din doua în doua zile, si, mi-a dat o hârtie scrisa ruseste pentru a arata oricui ar veni ca am dat cai, carute si animale, ca purcei si vitei, asigurându-ne ca vom fi scutite de alte obligatii.
Si, de câte ori veneau soldatii sovietici si ne cereau vite, noi le aratam acea hârtie, si de îndata plecau. Acel maior rus ce era la comandamentul sovietic din T. Vladimirescu, ne-a fost trimisul lui Dumnezeu, caci atunci când simtea ca vin trupe pe la noi, el, cu un soldat, mergeau calari si, întâmpinându-i le arata alt drum ce mergea spre sosea.
Vine odata si ne spune ca s-a hotarât sa se faca un pod peste Siret, în dreptul comunei noastre, si sa ne rugam, ca va fi greu, trebuind hrana pentru armata, si ca va fi nevoie sa dam si noi ceva vite. Dupa doua zile ne-a anuntat ca a venit un general sovietic si a gasit Siretul prea lat în dreptul comunei noastre, si ca-l va muta mai departe.
Am vazut si noi si el în aceasta, mâna lui Dumnezeu, care ne pazea si ne ocrotea. Aceasta ocrotire divina, au vazut-o totusi acei care ne sfatuiau altadata sa parasim Mânastirea, ca am fost mai linistite decât cei ce au fugit, cautând astfel liniste si ocrotire!
Unde poate fi omul mai multumit decât lânga Acela de la care se revarsa numai multumiri, bucurii si adevarata liniste, si Acela este Dumnezeu Atotputernicul! Noi am crezut mai mult în purtarea lui de grija, decât în chibzuinta noastra.

CALUL SCAPAT DE SFÂNTUL MINA

Într-o zi vedem ca ne lasa cineva la poarta Mânastirii un cal. Merge o maica sa vada cine-i. Era un om din T. Vladimirescu, care gasise în via lui un cal care de-abia sta pe picioare de slab. Maica ma întreaba ce sa faca cu calul acela, ca omul ce l-a adus, a plecat. Eu am alergat spre poarta sa vad acel cal. Era un cal foarte înalt, dar slab cum n-am mai vazut. Puteai sa-i numeri coastele. L-am pornit încet, încet spre grajd. Când am ajuns la umbra grajdului, a cazut jos. Am pus si i-am fiert ovaz, si cu zeama acelui ovaz fiert l-am hranit vreo trei zile. Apoi a început sa manânce boabe fierte si câte putina iarba verde. Când a început sa mearga, l-am trimis la pascut cu o sora care croseta lânga el. Îl si botezasem pe calutul nostru pe care l-am scapat de la moarte, si-i pusesem numele Topalea, caci avea copitele foarte mari.
Topalea al nostru se învatase cu noi, si era chiar "manierat", caci, când voiam sa-i punem un capastru în cap, nu prea putea ajunge orisicine, ca, dupa cum spusei, era foarte înalt. El lasa capul în jos spre cel ce voia sa-i puna capastru, ca sa poata ajunge. Pentru aceasta purtare a lui, toate tineam la el, ba când îi

dadeam zeama de la ovazul fiert, îi mai puneam si câte putin zahar, zicând ca bea ceai.
Într-o zi, dupa masa, cum sta la pascut Topalea nostru lânga sora ce-l pazea, vine un baiat si întreaba de unde a cumparat acest cal asa de frumos. Sora, sincera, îi posvesteste toata întâmplarea calului nostru. Baiatul se face ca-l mângâie, se încaleca pe el, si o ia spre sat. Sora, care nu stia pe acel baiat, vine acasa plângând si spunând la o maica ce i s-a întâmplat. Eu, chiar atunci terminasem Acatistul Sfântului Mina, si spusesem sa toace de vecernie.
Când eram la slujba vecerniei, vad ca vine o maica, care vrea sa-mi spuna ceva, si totusi se sfia.
O întreb:
- Ce-i maica?
Îmi raspunde:
- Ne-a furat un baiat pe Topalea nostru, Maicuta!
O întreb:
- Când s-a întâmplat asta?
O fi vreo ora, raspunde ea.
La acest raspuns nu m-am gândit la nimic, decât am mers la icoana Sfântului Mina, si, cu lacrimi în ochi, îi spun ca unui om viu:
- Bine, Sfînte Mina, eu îti fac acatistul, si tu lasi sa-mi fure calul!
Si, ca si când m-as fi certat cu Sfântul, îi zic:
- Te rog sa mi-l aduci, ca stiu ca ai putere, si eu te iubesc asa cum te-au iubit toti aceia carora le-ai venit în ajutor!
Dându-mi seama de ceea ce fac, eu am cazut în genunchi, rugându-l sa ma ierte, si sa nu se uite la nebunia mea, caci vad ca pre bunul Dumnezeu, vrea sa nu iubesc nimic pe pamânt, mai mult ca cele ceresti! Am vazut ca, daca si unei flori, care este tot ce-i mai gingas si mai curat de pe fata pamântului, ma robesc de dragostea ei, ea se usuca, dar un animal ca Topalea nostru?!... Asa ca, m-am linistit, stând la vecernie pâna la sfârsit, nemaiputând ridica ochii spre sfintele icoane, pentru obraznicia mea.
Dupa vecernie, am intrat în chilie sa fac Paraclisul Maicii Domnului, pentru a-mi linisti sufletul, care era mâhnit ca am suparat pe Sfântul Mina cu nesocotinta mea. Când eram pe la sfârsitul Paraclisului, aud maicile fugind spre chilia mea, speriate ca nu stiau ce poate fi, auzind tropote de cal. Iesind afara si întrebându-le ce au, vad ca intra în curte, tot într-o fuga Topalea, calutul nostru, tragând drept la grajd.
Am mers apoi în biserica si am multumit Maicutei Domnului si Sfântului Mina, apoi m-am dus în grajd, mângâind pe Topalea, care a venit la noi din porunca Sfântului Mina.
Mai târziu am aflat cine-l luase, si ca, scotându-l la fântâna sa-i dea apa, el a fugit spre Mânastirea noastra, nemaiputând pune nimeni mâna pe el.

Si, de data asta, ca totdeauna, n-am avut cuvinte potrivite pentru a aduce laude Preacuratei Maici, Preasfânta de Dumnezeu Nascatoare, si tuturor sfintilor, care ne miluiesc cu ajutorul si binecuvântarea lor cereasca.
Caci, dupa cum se vede, nu meritam deloc mila; în loc sa fi zis ca dreptul Iov: "Domnul a dat, Domnul a luat", m-am certat cu Sfântul Mina, cerându-i socoteala ca doar i-am facut acatistul, si cum de-a îngaduit acel furt, ca si când Sfântul ar fi avut nevoie de acatistul facut de mine, si nu eu de ajutorul lui! Ce nebunie! Si de câte ori nu faceam asa, razvratindu-ne chiar si împotriva lui Dumnezeu, Parintele nostru, si împotriva Maicii Preacurate, care este Mila întruchipata, pentru noi toti!
Din aceasta mica si neânsemnata fapta, eu am putut învata foarte multe. Întâi, am vazut micimea omeneasca întruchipata în mine, în fata iubirii si a milei ceresti. Aceasta nesocotinta o repeta multi, si de multe ori, cerând socoteala lui Dumnezeu, Preasfintei Sale Maici si tuturor Sfintilor, zicând ca mine ca doar "eu ma rog sau fac alte fapte bune, si cum lasi sa vie asupra mea cutare, si cutare necaz?!". Uitam ca nici Bunul Dumnezeu, nici Maicuta Domnului, si nici Sfintii nu au nevoie de nimic de la noi, ci ceea ce ni se pare ca facem, facem pentru a putea noi capata mila si ajutor de Sus, de care avem nevoie necontenit. Deci, si cele bune, si cele ce ni se par noua ca sunt rele, ni le trimite Bunul Dumnezeu, cu scopul de a ne mântui.

ASA-I CÂND JUDECI PATIMAS!

Nevoile Mânastirii ma mai scoteau din când în când în lumea mireana, lucru pe care-l faceam cu tot dragul, stiind ca orice osteneala, cât de mica ar fi, facuta pentru Casa lui Dumnezeu, este rupta din manunchiul faptelor bune.
În una din zile, mergeam spre Tecuci, cu trenul.
Cum m-am urcat, m-a întrebat un om care sarise din somn, ce gara este. Eu îi raspund:
- T. Vladimirescu!
În acel compartiment mai era si o doamna.
Acest drum era în vara anului 1944, prin iunie.
Ma întreaba:
- De la ce mânastire esti, Maicuta?
Îi raspund:
- De la Mânastirea Maicii Domnului, care tine de aceasta comuna!
Doamna întreaba pe domn:
- A! De la vrajitoarea aceea de fata, care o cheama… ah, stai, cum o cheama, draga?!
- Ei, nu stii cum o cheama, ca doar o cunosti?!
- Ba da, o cunosc foarte bine, dar îmi scapa acum din minte!

- Lica îi zice lumea!…
- Asa!
Începe dânsul:
- Si cum s-a facut Mânastirea?
Doamna:
- Taci, draga! Nu s-a facut nimic! Stau ca sobolanii pe sub pamânt, în niste amârâte de bordeie!
Eu nu ma mai puteam tine de râs, si, totusi, ma chinuiam sa fiu serioasa, pentru a le descoperi inimile, ba chiar de la o vreme ma faceam ca ma intereseaza sa stiu despre acea vrajitoare cu numele de Lica, pe care dânssii o cunosteau foarte bine, iar eu nu! Îmi ziceam: acum am ocazia sa aflu ce stiu oamenii despre mine!
Întreb pe doamna:
- De când n-ati fost pe la noi dvs?
- N-as putea spune, caci asa mi-i urâta Lica, încât nu pot sa ma hotarasc sa vin!
- Sa stiti ca nu o mai cheama Lica ci maica Veronica, si ce aveti cu ea de vi-i asa urâta?!
Începe domnul, foarte grabit:
- Maicuta, sa-ti spun eu cauza!…
- Ei, stii ca chiar ma intereseaza si pe mine!
- Fiindca vrei sa stii cine este acea care v-a sucit mintea, iata, ti-o spun: afla ca ea nu-i românca, ci-i jidoavca…
- Cum, cum, jidoavca?!…
- Da ce, n-ai stiut?!
- Îmi vine sa râd!…
- Ce râzi, Maicuta, nu crezi?!
Eu mi-am dat bine drumul la râs, si-l întreb:
- Dar de unde stiti dvs. asa de bine despre Maicuta noastra?!
- De la consatenii ei, Maicuta, care-i cunosc viata!…
- Dvs. ati vazut-o vreodata?!
- Da, am vaztut-o!
- Unde?!
- La biserica Regina Maria, din Tecuci!
- Si seamna cu o jidoavca?!…
- Da, seamana, dupa convingerea vorbirii!…
- Cum, noi românii, nu avem putere de convingere?! Numai evreii au?! Ma doare sufletul ca faceti asa proasta reclama neamului nostru!
- Te-o fi durând, dar asta-i realitatea!
- Dar daca dânsa are sânge de evreu, se prea poate sa ne jidoveasca si pe noi!
- Tot ce se poate!

- Dar eu va par ca am sânge de evreu, ca vad ca ati fi bun psiholog?!
- Dumneata pari o românca veritabila, si pacat ca acea criminala ti-a închis viata!
Iar ma scap de râs:
- De ce râzi, Maicuta?!
- De bucurie ca am înfatisare de românca! Si nici la vorba nu m-a influentat cu ceva?! Ce ziceti?
- Nu, dumneata vorbesti ca o moldoveanca curata!
- Ce bine-mi pare, caci eu iubesc foarte mult Moldova lui Stefan cel Mare, si sunt fericita ca sunt moldoveanca!
- Si cum te împaci cu acea fiinta, ca-mi închipui ca ati pus-o stareta?!
- Da, e stareta, si ma împac foarte bine!
- Foarte bine?!
- Da, de ce va mirati?!
- Înca n-o cunosti, Maicuta, pe acea criminala!
- Eu cred ca o cunosc mai bine ca dvs., si as dori sa stiu de cei-i criminala?!
- Sa-ti spun. Câte fete sunteti acolo?!
- Peste o suta!
- Peste o suta! Si mai zici ca nu-i criminala?! Toate, daca erati casatorite, numai un copil de aveati, si ce-ar fi fost pentru tara asta care a pierdut atâta tineret în razboi?!
- Poate aveti dreptate, dar as vrea sa stiu, dvs. sunteti casatorit?!
- Da, sunt!
- Câti copii aveti?
- Nici unul!
- De ce?!
- Sunt timpuri grele!
- Dar pentru noi n-ar fi fost timpuri grele?!
- La tara, mai merge!...
- Dar de unde stiti dvs. ca n-am fi fost si noi casatorite la oras, si atunci, casatoria noastra ar fi fost stearpa, ca a dvs., si n-am fi adus nici un folos tarii, asa cum credeti ca ar fi fost!
- Ei, dar bine mai stii sa-ti salvezi stareta! Ce studii ai, si de unde esti?!
- N-am nici un fel de studii, si sunt din comuna T. Vladimirescu!
- Si cum, îti cunosti stareta?!
- V-am spus mai înainte ca o cunosc mai bine ca dvs., si ceea ce ati spus relativ la neamul ei, nu-i nimic adevarat! Este o românca curata, si-si iubeste neamul românesc mai mult decât pe fiinta ei!
- Te înseli, Maicuta!
- Cred ca nu!

- Sa stii, Maicuta, ca de voi ajunge vreodata vre-un mare om de stat, o s-o pun la zid si s-o împusc fara mila, ca a nenorocit tinerele neamului nostru!
- Aflati ca, de aveti acest gând, nu veti ajunge niciodata om mare, asa ca n-o sa va vedeti îndeplinita aceasta dorinta diabolica!
- Nu cumva esti ruda cu ea, ca prea îi iei apararea?!
- Stie Bunul Dumnezeu ce sunt, si nu-i iau apararea, ci arat adevarul, dupa slaba mea pricepere! Caci toate câte suntem acolo nu ne-am dus de dragul nimanui, decât de a capata mântuirea noastra, a neamului din care ne tragem, si de dorul dupa Dumnezeu si dupa frumusetile raiului.
- Ce etate ai, Maicuta?!
- Douazeici si patru de ani.
- Nu ti-ar fi fost mai bine sa fii o gospodina la casa dumitale?
- Nu stiu daca mi-ar fi stat mai bine s-au mai rau. Eu cred ca Bunul Dumnezeu m-a îndemnat sa-mi aleg ceea ce-mi convine mai bine, si tot ceea ce-as fi putut face la casa mea, fac azi Casei lui Dumnezeu! Eu, ca as dispretui casatoria, fereasca Dumnezeu, ca tot ceea ce iese dintr-o casatorie blagoslovita, iubeste sufletul meu, si as fi iubit-o, daca chemarea mea ar fi fost pe acel drum; asa ca nici Taina casatoriei n-o înjosesc, dar nici voturile calugariei nu pot sa nu le tin la înaltimea frumusetii lor!
- Crezi ca n-ai fi fost mai fericita casatorita?!
- Daca as fi fost fericita sau nu, asta o stie numai Bunul Dumnezeu!
- Ce bucurii aveti dvs. în Mânastire?
- Bucuriile noastre din Mânastire, nu poate nimeni sa le cunoasca, decât cei ce traiesc la umbra acestor bucurii, noi ne odihnim sufletele, pentru a ajunge în culmea fericirii, la masa nemuririi, unde Domn si Stapân este acel caruia ne-am predat, Iisus Hristos! Iar acea masa este împodobita si servita de îngerii Stapânului ce înfrumuseteaza masa cu razele dumnezeirii Sale!
- Acestea le-ai învatat tot de la stareta dumitale?!
- Fara sa vreti, ati vorbit un adevar, ca asa-i! Toate cuvintele ce misca inima omului dupa frumusetile cerului, sunt influentate de acea Stapâna, sau, cum se potriveste la mine, de Stareta mea de drept, care este Preasfânta de Dumnezeu Nascatoare!
- Esti calugarita sau sora?!
- Sunt calugarita!
- Si te simti fericita?!
- Cred ca ati putut sa întelegeti din discutia noastra, ca-mi cunosc si iubesc chemarea, si când omul iubeste ceva, înseamna ca-i fericit!
- Dar de popi, ce parere ai?
- Fiindca mi-ati pus aceasta întrebare, cred ca e mai bine sa va dati dvs. parerea ce-o aveti, deoarece pe a mea cred ca o banuiti.
- Ei, dar dârza mai esti!

- Dupa cum v-am spus, sunt moldoveanca de-a lui Stefan cel Mare si Sfânt, care si-a iubit credinta si neamul, aparându-l cu cea mai mare însufletire, si ar fi rusine pentru mine sa ma dau dupa gustul fiecaruia! Eu am doua vârfuri pe care le privesc mai mult ca ovalul soarelui, si le iubesc mai mult ca pe fiinta mea! Aceste vârfuri sunt: întâi Dumnezeu cu toate frumusetile cerului, si, al doilea, neamul românesc, din al carui sân ma trag! Nu pot sa zic ca sunt un om fericit?!
- Dar, buna scoala a mai facut Lica cu dvs! Asa-s toate, cum esti dumneata?!
- Toate sunt la fel, si as vrea sa stiu în ce consta scoala pe care a facut-o Maicuta noastra cu noi, ca sfintia sa, dupa cum aflai de la dvs., nu-i nici românca, si mi-a spus doamna ca-i si vrajitoare, iar vrajitoarele cu Dumnezeu nu au nici o apropiere, deoarece, Dumnezeu pentru vrajitoare este satana, tartorul întunericului.
- Spusei aceasta, ca vad ca-ti merge gurita ca si a ei.
- Sunt fericita ca totusi seaman la ceva cu Maicuta noastra Veronica!
Vorbeam cu acestia doi despre mine, fara sa fiu cunoscuta de ei, desi pretindeau ca ma cunosc foarte bine…
- Ei, si de popi nu vrei sa-mi spui nimic?!
- Eu v-am spus ca n-am ce sa va spun, lasându-va sa spuneti dvs. ce stiti.
- Fiindca esti un copil, cred ca nu stii vicleniile popilor. Sa stii ca popii sunt cei mai mari hoti, lacomi si pungasi.
- Bun, poate sa fie, în unele cazuri, asa cum spuneti dvs., dar eu as vrea sa faceti si dvs. un lucru mic, pe care-l face un preot care are acele patimi ce ziceti ca le cunoasteti.
- Ce sa fac eu?!
- Ce face un preot!
- De bagat un copil (în apa) cu capul la fund într-o deja cu apa si sa zic ca l-am botezat? Sau de dus un mort la groapa cu un "Doamne miluieste", si sa iau colaci si bani?! Cine n-ar face?!
- Stati, stati, ca va învârtiti ca sectarii, fara sa mergeti în miezul lucrurilor!
- Ce miez, vrei sa spui?!
- Vreau sa spun ca si acele ce-ati spus pâna acum trebuie sa le faca un preot, adica botezul si înmormântatul. Dar este altceva mai de mare pret, Sfânta Liturghie, când prin ale preotului mâini, orcât de nevrednic ar fi, vine si se pogoara Dumnezeu între oameni! Aceasta însa-i prea mult, dar as vrea sa faceti dvs. macar o aghiazma, adica sfintirea apei, si sa vad, nu se strica?! Ca de pe urma oricarui preot, fie el cum o fi, acea apa sfintita de darul lui, sta si zece ani, fara sa caute vreu miros rau. Asa ca este mult mai de folos daca ati vedea la un preot, pe lânga cele rele, si pe cele bune, de care noi toti ne putem folosi! Si cred ca ar fi mult mai bine sa ne vedem de pacatele noastre, nu de cele straine, pentru care nu noi vom raspunde în fata Dreptului Judecator!

- Si cum vorbeam noi, iata ca se urca în tren doamna preoteasa Vlad, de la Umbraresti, si cum ma vede, îmi zice:
- Maicuta Veronica, ce faci si unde mergi?!
- Multumesc, bine, merg la Tecuci, doamna preoteasa!
- Dar ce esti asa de aprinsa la obraji, ori ti-e rau?!
- Nu, sunt foarte sanatoasa, am vorbit tot drumul cu dumnealor despre vrajitoarea de Lica, cea care a nenorocit fetele neamului nostru, închizându-le în Mânastirea ce are numai bordeie, si stau ca sobolanii pe sub pamânt! Dumnealor zic ca o cunosc foarte bine pe acea nenorocita!
Doamna preoteasa si sora dânsii pornesc la râs, si râdeau cu lacrimi, iar eu eram foarte serioasa, spunându-le ca mi-a sucit capul o evreica ca maica Veronica.
Cei doi facusera ochii mari. Se întorc cu spatele la mine, si cu fata spre geam, si-i aud:
- Ea este…zice dânsul!
- Da, ea… raspunde doamna!
- Apoi îsi iau bagajul si ies din compartiment, iar noi muream de râs!…
Eram necajita ca nu stiam cine sunt acesti doi buni cunoscatori ai persoanei mele!… Dar mi-a facut Bunul Dumnezeu parte sa-i cunosc, caci trebuindu-mi o baterie pentru lanterna, mi-a spus gazda mea, doamna Ioana Rotaru ca se gasesc la pravalia lui N. Si, mergând acolo, am descoperit ca acesta era domnul din tren. Cerându-i o baterie, mi-a raspuns scurt:
- Nu am!
- Buna ziua! Si am iesit multumita ca am putut afla cine a fost si cum se numeste acel binefacator si cunoscator al meu. Acesta, din pacate, era român, din informatiile pe care le-am luat de la altii, si, totusi, cred ca era o corcitura, si nici nu era un crestin adevarat!
Asa face îngâmfarea pe om, de nu-l mai cunosti din ce ramura se mai trage!
În drumul acesta, am putut sa aflul si sa cunosc inimile si intentiile unor oameni, si cât de slabi în credinta, si falsi sunt în toate pornirile lor!

MA ROADE GÂNDUL SCOLII

Vreau sa arat ce grozava-i umilinta, când îti lipseste cunoasterea intelectuala, care se prelinge din întelepciunea lui Dumnezeu, si se capata prin munca ta!
Dupa cum am povestit, n-am avut parte sa-mi termin, la timpul lor nici macar patru clase primare! Acum, gasindu-ma în fruntea unei raspunderi, atât în fata lui Dumezeu, cât si în fata oamenilor, ma loveam mereu de un gol, pe care vream sa-l umplu, dar nu-i gaseam calea potrivita, care se cerea. Desi simteam acest gol, totusi golul meu nu era usor, cum de obicei se simt golurile, ci era

unul foarte greu, care ma arunca în tristete, deoarece nu îndeplineam asa cum as fi voit, îndatoririle ce mi se cereau. De foarte multe ori am cârtit cu inima mea, si-mi ziceam: Maicuta Domnului, daca ai voit sa ma pui la aceasta conducere, de ce nu mi-ai facut parte si de pregatirea care mi se cere, ca doar Tu, Stapâno, ai stiut!
Si, desteptându-ma din somnul nebuniei, cadeam în genunchi, cerându-i iertare Preamilostivei Stapâne, Stareta noastra de obste, rugând-o sa nu se uite la nesocotinta mea, si sa priveasca durerea si umilinta mea, ca nu pot sa o laud în cântari si citiri, asa cum as vrea, si nici îndatoririle mele nu le pot îndeplini. Aveam lucrari de cancelarie ce se cereau de la mine, pe care nu stiam sa le fac. Secretara înca nu aveam. Îndeplinea aceasta cerinta parintele Clement, pe lânga celelalte îndatoriri ce le mai avea, ca slujba bisericii, si altele, în gospodarie, caci gospodaria îi placea foarte mult, si era priceput în toate, învatându-ne si pe noi în multe. Dar eu având de la Mila Cerului o fire pacatoasa, nu-mi gaseam linistea, stiind ca nu cunosc ceea ce mi se cere, si-l necajeam pe parintele Clement mereu, sa-mi arate ba la una, ba la alta, si asa ma mai repezea câteodata, zicându-mi ca ce tot îl sâcâi. Eu plecam în chilie, dar nu trecea un ceas si iar ma duceam, întrebându-l:
- Si cum se lucreaza, parinte, în registrul acesta, si ce se trece în el? Nu va suparati, nu vreau sa stiu altceva, decât sa gândesc ca de vom avea vreo inspectie, sa stiu si eu ce sa raspund, când voi fi întrebata.
Si, saracul parintele, fiindca eu mereu îl bateam la cap, într-o zi, stiu eu ce si-o fi închipuit, ca-mi arunca toata arhiva, zicându-mi:
- Du-te cu ele, sa te saturi de registre, ca m-ai omorât întrebându-ma!
Le adun pe toate din sala, unde le aruncase, merg în chilia mea si încep sa le iau unul câte unul, buchisind sa vad ce scrie în fiecare. Ah, mi se pareau foarte grele, si nu stiam ce înseamna unele denumiri, si nici nu aveam pe cine sa întreb, ca nu aveam venita între surorile mele nici una cu pregatire intelectuala. Ma gândeam sa merg tot la parintele, dar cu ce sa-l mai linistesc, aratându-i ca n-am voit nimic mai mult decât dorul de a sti si eu cum se lucreaza. Îmi ziceam ca o sa-i arat cum am fost împinsa de duhul mândriei, si-mi venea sa cred ca-i chiar asa, dar un gând nu-mi da pace, zicându-mi: este o datorie ce trebuie s-o cunosc, dar ce sa fac, deoarece nu pot, fiindca priceperea nu ma ajuta! Si, încet, încet, am început sa ma uit în urma, si am prins a lucra si eu. Parintelui i-a trecut supararea, îmi mai arata la ceea ce nu ma pricepeam eu.
În anul 1942, mi-a venit salvarea trimisa de Maicuta Domnului, o sora licentiata, Maria Iordache, azi maica Mihaela, cu care ma sfatuiam si puneam la cale toate lucrarile. Eu nu mai lucram acum, ca-i predasem ei toata arhiva, numind-o secretara mânastirii, dar stiam toate pentru ce sunt si pentru ce lucreaza. Corespondenta a fost totdeauna foarte bogata, si din cauza ca nu

puteam citi, mai si aruncam scrisorile. Toate acestea ma trimeteau într-o durere si într-o umilinta carora nu le gaseam asemanare! Având secretara, am scapat si de aceasta greutate. Dar tot nu eram multumita, ca nu ma vedeam pe picioarele mele. Cu toate sfortarile, nu-mi puteam completa lipsurile ce le aveam. Mai aveam si o timiditate grozava care vesnic îmi zicea: nu stii cutare si cutare, ca nu ai pregatirea intelectuala necesara!

Luptându-ma ani de zile cu acest pui de necurat, într-o zi, în toamna anului 1944, m-am hotarât sa deschid front contra acestui neobosit gând, zicându-mi: nu voi mai scapa de acest vrajmas care mereu îmi pune înainte teama si nevrednicia mea, decât atacându-l cu completarea lipsurilor mele intelectuale. Dar mai aveam teama sa nu cumva sa nu fie acest gând de la Dumnezeu, caci vedeam în pateric spunându-se ca este bine si de folos ca monahul sa aiba mereu în fata lui nedestoinicia si prostia, pentru a nu cadea în mândrie.

Alt gând îmi zicea: bine, dar daca prin prostia si nepriceperea ta se necinsteste numele lui Dumnezeu si al Maicutei Domnului, atunci ce-o mai fi?! Si, deodata mi se revarsa în suflet un dor de a învata carte, si-mi zic: mai bine este ca monahul sa fie mereu ocupat, ca sa nu-i dea alta ocupatie satana, si fiindca eu nu prea am ce face, ma voi apuca sa învat carte si sa-mi completez patru clase primare. Ca raspuns la acest gând al meu, am simtit un foc în întreaga fiinta a mea. Fiindca eu mai am o slabiciune, a nu face nimic pâna nu ma sfatuiesc si cu altii, si orice gând al meu, fie el cât de bun, nu-l pot crede, daca nu am si încredintarea altora. De aceea am alergat la parintele duhovnic sa-i spun gândul meu, si sa-mi dea povata, de-i bine sau nu. Parintele Clement m-a încurajat, zicându-mi ca nu voi pierde nimic de voi începe sa ma pregatesc. Am chemat maicile din comitet si pe cele care aveau o pregatire intelectuala, sa ma sfatuiesc si cu dânsele, pentru a vedea nu cumva de voi începe aceasta munca, voi neglija îndatoririle ce mi se cer. Sfintiile lor, toate m-au încurajat, încredintându-ma ca-mi vor da tot concursul spre a nu se cunoaste cu nimic lipsa mea de la datorie, în acest timp de pregatire. Desigur, dorul s-a aprins mai tare. La masa de prânz am spus acest gând si soborului, pentru a sti, si am rugat pe toate maicile si surorile sa-mi vie în ajutor cu rugaciunea, sa stiu daca-i de la Bunul Dumnezeu acest gând. Toate, într-un glas mi-au raspuns ca vor face o zi de ajunare, si în acea zi sa nu se lucreze nimic, decât sa se roage toate.

A doua zi era vineri, asa ca s-a pus în fapt dragostea soborului meu, raspunzându-mi Cerul cu prisosinta de dar si ajutor. Aceasta vinere a fost pentru Mânastirea noastra o sarbatoare facuta de dragostea acelora care ma încurajau.

Am început lucrul pregatirii mele pentru clasa a treia primara, ca-mi era frica sa ma pregatesc pentru doua clase odata, adica a treia si a patra. La aceasta lucrare am fost ajutata de surorile ce aveau pregatirea necesara.

REIAU FIRUL SCOLII, ÎNTRERUPT LA MOARTEA MAMEI

În ziua de 1 decembrie 1944, am mers la Tecuci unde m-am înscris pentru a putea da examenul clasei a treia primara.

Candidati erau foarte multi, si copii, si unii mai uitati de vremuri, ca mine. Asa ca am prins curaj si asteptam cu nerabdare sa ma vad în banca, ca o eleva. Mi se parea ca ma gasesc în fata unui fapt extraordinar de greu, si nu mai aveam rabdare, voiam sa înceapa odata! În sfârsit, soseste timpul sa intram în clasa. M-a apucat bataia de inima, si-mi ziceam: oare o sa-mi dea ce stiu eu?! Si, asezându-ne fiecare în banci, pe clase, încep sa vina profesoare si profesori, pentru fiecare an în parte. Când am vazut câti o sa ma întrebe, am început sa tremur, de-mi sarea cerneala de pe penita, si-mi ziceam: mi-a trebuit examen, acum sa tremur, fiindca n-am putut sa învat fara sa ma prezint la aceasta harmalaie! Plec eu de la linistea mea si vin în haosul acesta de iad! Si ma certam cu gându-l, zicându-mi: am primit îndemnul cucoanei mândrii sa vin la examen, acum, de nu voi sti, sa pocnesti în mii de bucati, mândrie afurisita, care nu mi-ai dat pace ani de-a rândul! Eu, care ma credeam respectata de multa lume, sa ma umilesc la un amarât de examen pentru a capata o hârtie pe care sa scrie ca am patru clase primare! Ce nebunie! Parca o sa cunosc, sau o sa fiu mai desteapta decât cum am fost pâna acum?! Aceasta cearta cu mine însami am avut-o timp cât s-au dat subiectele la clasa întâia si a doua. Deodata, îmi vine alt gând, care îndeparteaza pe toate celelalte, si-mi zice: prin aceasta se va vedea frumusetea smereniei, punându-te alaturi de toti copii, vazând ca nu poti nimic, si daca ai crezut ca lumea te cinsteste, acest fapt se datoreste milei lui Dumnezeu, care te-a ridicat din neagra umilinta, iar nu pentru meritele tale. Deci, calca la picioare adevarata mândrie ce te chinuie acum, si-ti ridica mintea sus, de unde vine întelepciunea! Si, linistindu-ma, la porunca acestui gând, am capatat pace si m-am apucat sa scriu lucrarea ce-mi era data de profesoara. Ce-am lucrat, nu mai stiu, decât îmi aduc aminte ca dupa ce-am dat-o, s-au strând la catedra profesorii scolii, citindu-mi lucrarea.

Când mi-a venit rândul la oral, am fost întrebata din toata materia ce se cerea la clasa mea. Stiu ca am raspuns foarte bine. Întrebau pe elevele de clasa a patra lucruri asa de usoare ca eu ma repezeam sa fiu ascultata, si deodata se scoala inspectorul si ma întreaba:

- Pentru ce clasa dai mata examen, Maicuta?

- Pentru clasa a treia, raspund eu.

- Pentru ce nu te-ai înscris sa dai si clasa a patra?

- Mi-a fost frica, domnule insepctor!

- Examenul matale se anuleaza!
Eu încep sa plâng si-l întreb:
- Pentru ce-mi anulati examenul, domnule inspector?!
- Pentru ca ai raspuns si la a patra!
- Bine, dar daca nu trebuia, de ce am fost întrebata?!
- Fii linistita, Maicuta, ca eu îti vreau un bine!
- Bine?! Ce fel de bine, eu nu-l vad!
- Când vrei sa dai examenul pentru clasa a patra?
- La primavara, când va fi examenul de sfârsit de an…
- La sfârsitul anului?! Nu se poate! Atunci sa dai clasa întâia de liceu!
- Iertati-ma, domnule inspector, eu nu vreau sa fac decât patru clase primare!
- Sa te vad când ai prinde gustul cartii, de o sa te mai lasi!
- Si acum ce voi face, daca dvs. îmi anulati examenul?
- Iata ce sa faci, sa mergi la Inspectoratul de la Galati, spunând ca ai pierdut sesiunea examenului, si sa-ti aprobe pentru a mai da numai mata clasa a treia si a patra.
- Bine, dar voi minti!
- Acest pacat sa fie al meu! Gata! Examenul matale s-a anulat! Eu voi da telefon la inspectoratul de la Galati, aratând ca ai venit când examenul se terminase, si ca trebuie sa dai examen, ca vrei sa te înscrii la liceu.
M-am întors la Mânastire ca zapacita, si-mi ziceam sa renunt, dar simteam o rusine. Am plecat la Inspectorat la Galati, zicând ca mai încerc si de data aceasta, ca doar nu-mi va strica cu nimic. La Inspectoarat stie toata lumea de mine, dar stia cum a fost, nu cum propusese inspectorul din Tecuci, caci profesorii ce-au sosit de la examinarea mea au spus adevarul la Galati.
Inspectorul de la Galati m-a întâmpinat cu aceste cuvinte:
- Eu îti urez succes pentru clasa întâia de liceu, Maicuta!
Eu am încremenit, caci stiam ca nu ma cunoaste, si-i raspund:
- Până la acel examen mai am, domnule inspector! Va multumesc frumos, dar, deocamdata as vrea sa dau examen pentru clasa a treia si a patra primara.
- Stim noi ca acest examen l-ai dat la Tecuci, dar pentru ca ai fost înscrisa numai pentru o clasa, si nu s-a mai putut face nimic, pentru a te înscrie si în clasa a patra, niste oameni de treaba au pus la cale ceea ce stim si noi, iar acest lucru sa nu te nelinisteasca cu nimic! Vei veni peste doua saptamâni si vei da examen la noi, iar pe urma as dori sa stiu ca te-ai înscris la liceu. Nu trebuie sa-ti fie teama! Pentru ce monahismul nostru românesc sa nu aiba în rândul lui si oameni cu ceva pregatire superioara?! Cred ca putina ai, numai vointa s-o primesti pentru a te hotarâ. Numai în felul acesta eu îti urez succes la examenul ce te asteapta. Multumindu-i înca o data, i-am raspuns ca voi lasa, ca de obicei, toate ale mele la hotarârea Cerului, de la a carui hotarâre stiu ca nu voi gresi.

Am venit acasa, apucându-ma din nou a pregati materia clasei a patra. Era multa materie de învatat si-mi era groaza sa ma prezint peste doua saptamâni. Nu era chip sa înveti, doar sa treci odata prin materie, si iata, ca a sosit timpul sa plec la Galati pentru examen. Am plecat cu încrederea în ajutorul Maicutei Domnului. Am dat singura examen, cu un profesor si cu sora care ma însotea. Am dat lucrare scrisa la româna si matematica, iar restul numai oral. La despartire mi-a urat succes si acest profesor pentru examenul la liceu, ce ma asteapta în februarie, zicându-mi ca acesta este luat. Eu îmi ziceam: ce-i, Doamne, cu aceste îndemnuri, ca eu n-am pornit la acest drum pentru asa ceva?!

În sfârsit, vin la Mânastire. Cu acelasi tren cu care m-am întors eu, a venit si preasfintitul Veniamin Pocitan, vicarul Sfintei Patriarhii, la noi, caci auzise ca m-am apucat sa-mi completez patru clase primare, si acum, fara sa stiu nimic, mi-a cumparat cartile ce-mi trebuiau pentru clasa întâia de liceu, si mi le aducea cu gândul ca n-o sa-l refuz de a învata mai departe. Ajunsa acasa, am mai gasit, aduse de un grup de surori din Bucuresti, la fel, toate cartile, cu dictionare si caiete, absolut tot ce-mi trebuie pentru a începe pregatirea primului an de liceu.

Eu nu stiam ce sa mai cred. Am alergat iar la dragostea soborului meu, pentru a-i cere sa se roage împreuna cu mine, sa primesc binecuvântarea Maicii Domnului, sau îndepartarea, daca nu-mi va fi de folos. Iar soborul a sarit cu aceeasi dragoste, facând cu toate rugaciuni pentru a hotarâ Cerul îndemnurile oamenilor. Cercetarea iubirii ceresti n-a întârziat, dând belsug de binecuvântare din adâncurile de iubire ale Preasfintei de Dumnezeu Nascatoare. Eu aveam dorinta aceasta, dar, în orice caz, voiam sa fac ceea ce voia Iisus de la mine. Ce mângâiere simte inima, când se supune! Supunerea revarsa o liniste pe care n-o poti spune! Cinstesc supunerea, pentru ca de la ea îmi vine toata pacea. O! Frumoasa si dulce supunere!...

Am voit sa arat cât este de grea umilinta, dar trebuie sa multumesc cu lacrimi Bunului Dumnezeu, ca mi-a facut parte de darul umilintei. Mândria a îndepartat pe om de Dumnezeu. Mândria este izvorul nenorocit al tuturor pacatelor, umilinta este mama tuturor virtutilor.

Deci, crezând si vazând ca de la Dumnezeu au fost îndemnurile pentru a începe sa merg pe un drum pe care eram sigura ca voi întânli pe scumpa mea sora, Umilinta, m-am hotarât si am plecat, ca sa gonesc o falsa umilinta, care nu-mi dadea altceva decât o întristare care-mi tulbura pacea sufleteasca.

Pe acest drum al cartii, am început sa ma pregatesc pentru examenul de liceu. N-am putut sa spun ca n-am întânlit umilinta, dar aceste umilinte, îmi îmbogateau cunostintele, si-mi omorau mândria, care-mi soptea din când în când: tu, care esti cinsita de lume, sa ajungi sa te umilesti pentru o hârtie?

Aceasta scoala n-a fost usoara la etatea mea de douazeci si patru de ani, si, pe lânga etatea înaintata, mai erau si grijile Mânastirii, pe care nu puteam sa nu le trec prin suflet.

PRINTRE LECTII SI EXAMENE

Totusi, din acest an, eu n-am învatat numai materia ce se cerea la examenul ce ma astepta, ci, mai ales am învatat cum sa pretuiesc o munca a cuiva, si am cunoscut adevarata umilinta care, fiind împletita cu munca, te tine lânga Dumenezeu.
Îmi aduc aminte când am mers sa dau primul examen la liceul de fete din Tecuci, în februarie 1945, mi se parea ca urc o treapta extraordinar de grea, ca pâna în septembrie sa dau si clasa întâia si pe a doua, iar în sesiunile din februarie si iunie sa dau clasa a treia. Nu cu priceperea mea am ajuns sa dau în doi ani trei clase, ci cu ajutorul Domnului si al Maicii Sale Preacurate.
Mergeam la examene cu o emotie ce n-o pot spune, dar cum începeam examenul, icoana Maicutei Domnului, pe care o aveam la mine, ma linistea. Ceva mai mult, o dadeam la toate colegele mele de-o sarutau si-i cereau ajutorul, pe care îl primeau cu prisosinta.
Se întâmpla câteodata sa întârzii, si veneam la scoala când ajungea si profesoara. Atunci toate colegele se uitau la mine si aveau figurile disperate, întrebâdu-ma ce fac.
Eu le ziceam printre gâfâielile fugii:
- Mintea sus, fetelor, ca Maica Preacurata va va ajuta! Si ne asezam la lucru.
Când ieseam, care mai de care îmi zicea:
- Maicuta, daca sarutam Sfânta Icoana, lucram mai bine, asa ca nu stim ce-am facut. Eu le încurajam pe toate.
Fete care dadeau examenul particular cu mine, erau foarte multumite. Eu ma simteam foarte bine între ele, ba mai mult, la sfârsitul examenului, ne desparteam foarte greu. Desi de la an la an nu mai erau aceleasi colege, ca unele se înscriau la cursuri, altele se retrageau, eu, totusi legam o frumoasa prietenie cu fiecare din ele, dându-le câte o cruciulita sau o iconita, semânându-le în suflet încrederea în ajutorul lui Dumnezeu, pe care ajutor îl capatau, caci sufletele lor erau înca curate, desi unele erau în etate ca si mine.
În acesti doi ani, cât am dat examene la Tecuci, am avut multe bucurii sufletesti.
În timpul examenului, stam la familia Constantin Rotaru, care cauta pe toate caile, sa-mi produca numai bucurii. Dânsii nu aveau copii, dar cresteau doua fete orfane.
La examenele de iarna, în noptile cu luna, când domnul sau doamna Rotaru vedeau ca sunt mai îngrijorata la vreo materie, nu stiau ce sa faca sa-mi

îndulceasca buna dispozitie. Si, stiind ca-mi place sa ma joc cu zapada, ma chemau în curte. Eu credeam ca vor sa-mi arate ceva interesant, si ieseam zicându-le ca nu stau mult, ca am de învatat. Iar dânsii, toti patru, ma luau în primire de la usa, cu bulgari de zapada, zicându-mi:
- Te predai noua sau cartii? Eu stam putin, ca ma luau fara veste, dar când îmi dadeam seama ca nu-i joaca, nu ma lasam, si ceream sa se faca dreptate, pentru ca nu se poate ca patru sa sara asupra uneia, si cât ei se gândeau pe cine sa dea în tabara mea, eu faceam zapada gogolos si le-o aruncam, zicându-le în gluma:
- Sunt viteaz de-al lui Stefan cel Mare, care era mic de stat dar iute la mânie, si nu ma las la voi, turcilor, macar ca sunteti multi!
În joaca noastra, ei erau turcii multi, iar eu singura, viteaz al lui Stefan cel Mare. Si pentru ca-l iubeau si dânsii pe Stefan Voda, domn crestin si sfânt, se lasau sa fie batuti de micul viteaz moldovean care eram eu.
Dupa joaca noastra aveam mai mult chef de învatat.
Asa a fost aceasta blagoslovita familie în casa careia ma simteam ca la parintii mei. Erau saraci în ale trupului, dar erau bogati cu sufletul.

BUCURIA FAMILIEI ROTARU DIN TECUCI

Întorcându-ma cu gândurile îndarat, am sa povestesc ca în iarna anului 1938, când am cunoscut aceasta familie în a carei casa mare jale era, eu am rugat pe Maicuta Domnului sa ma ajute a le aduce în casa pe Iisus, Fiul Ei preaiubit, care face pe om multumit si fericit.
Doamna Rotaru era de doisprezece ani anchilozata în pat, si o hraneau cu lingurita, iar de-o loveai sau îi miscai patul tipa de credeai ca i-a vârât cineva un cutit în inima. Dânsul, de suparare, luase cai rele. Dânsa, sarmana, avea doua boli grozave: una pentru pierderea sotului, caci spunea ca de doisprezece ani nu l-a vazut mâncând acasa, iar noptile le petrecea aiurea, pierzându-si si sufletul, iar a doua, era nemiloasa boala care o tintuise la pat. Ah, Dumnezeule, asa de mult m-a nelinistit aceasta casa, ca nu-mi gaseam pacea nicaieri, si-mi ziceam: trebuie sa-i vad fericiti, caci altfel eu mor de durerea lor. Si nu voi da pace Mamei Preamilostive care mie, mult nevrednica, mi-a facut atâta bine, pâna nu o sa vad în aceasa casa ceea ce doreste inima mea: sanatate si frica de Dumnezeu. Si n-am plecat din casa lor timp de trei zile, hranind-o pe biata bonlava cu ceai si hrana sufleteasca trimisa de Duhul Sfânt, de la care ceream cu toata caldura inimii mele sa-mi trimita ajutor, mai ales pentru boala cea mai grava a domnului Rotaru, care, de rusine ca stateam la dumnealor, trebuia sa vina acasa de la servici, în loc sa mearga în locurile de iad, unde era asteptat. Cu ajutorul Domnului si al Maicutei Sale Preacurate, am început sa arunc în sufletele lor, cu slaba mea pricepere, o

samânta azi, alta mâine, iar a treia zi a venit Cerul cu mila sa neânchipuita si neasteptata de nimeni! S-a uitat mila Domnului la suferinta dânsei, la obraznicia mea, pe care am facut-o numai pentru a se proslavi El, Preabunul! Seara ne ajezam sa facem Paraclisul Maicii Domnului. Eu nu prea stiam sa citesc, si rugam pe domnul Rotaru sa citeasca dânsul, zicându-i ca eu nu am învatat carte decât doua clase primare, si nu stiu bine a citi, si, ca sa nu-l tin mult în genunchi, sa faca bine sa citeasca dânsul cu voce tare, ca sa auda si doamna Rotaru care sta în pat. Nu prea îi cadea bine, dar n-avea ce face, ca eu atâta îl fericeam ca stie a citi încât lua cartea din mâna mea si începea Paraclisul. Eram în al noualea ce de fericire. Când ne sculam de la rugaciune, ne antrenam la vorba, spunându-le câte îmi dadea Bunul Dumnezeu, de ne apucau zorii. Le ceream iertare ca le-am rapit noaptea, dar dânsul, îndeosebi, începea sa zica cu lacrimi în ochi:

- Copile, cine te-a trimis la noi, ca în casa noastra simt ca se desfac raze de lumina, care salta sufletul într-o asa bucurie, pe care n-am simtit-o niciodata!

Eram într-o voiosie asa de mare, vazând trezirea dânsului din somnul pacatului, si raspundeam ca Iisus, viata si lumina noastra, m-a trimis!

- Ei, cum te-a trimis Iisus, ma întreaba el, chiar asa cum as trimite eu pe servitoarea mea undeva?!

- Da!

- Nu înteleg!

- Hai sa va fac sa întelegeti, domnule Rotaru.

- Ei, ia spune fetito!

- Eu eram în biserica Sfântului Nicolae. O doamna mi-a vorbit de suferinta doamnei dvs. Eu n-am crezut-o chiar asa, si am avut un îndemn de la Iisus, a carui servitoare sunt, sa vin s-o vad pe acea bonlava despre care mi se vorbise. Vazând greaua suferinta ce o are doamna dvs., si vazând cât suferiti si dvs. pe lânga ea, am zis un cuvânt de obraznicie catre cer, ca nu voi pleca din aceasta casa, pâna nu voi vedea în ea multumirea asezata, ca o împarateasa pe tron!

- Si cum, vei sta la noi pâna ne vei vedea multumiti?!

- Da, nu vreti?!

- O, suntem prea fericiti!… Dar când o sa vie multumirea în casa noastra?!

- Cât de curând, ca doar la Dumnezeu toate sunt cu putinta, daca El vrea si noi îl vom chema! Dvs. vreti sa fiti mulumiti?!

- Cum sa nu vreau, dar va fi greu!

- Greu?! Nu vorbiti, ati început sa simtiti razele fericirii si mai ziceti ca va fi greu! Doar dvs. sunteti bucovinean, si eu am auzit ca bucovinenii sunt tari în credinta.

- Da, asa ai auzit?!

- Da.

- Dar doamna care v-a spus de boala sotiei mele, de mine nu v-a spus nimic?!

- Ce sa-mi spuie?! A fost destul sa stiu de suferintele dânsei, ca mi-am închipuit ca si dvs. luati parte cu toata fiinta.
Desigur, stiam viata lui, dar n-am voit sa-l mâhnesc! La vorbele mele, doamnei Rotaru i se descarcasera ochii ca doua robinete, si încep sa-i curga lacrimile. Eu încep s-o mângâi, fara sa-mi dau seama ca dânsa nu suferea s-o atingi cu degetul. I-am luat capul în brate, m-am urcat în pat lânga ea, stergându-i lacrimile si rugând-o sa nu mai plânga. Toti din casa încremenisera, vazând cum o suceam pe toate partile, fara ca ea sa zica ceva, decât plângea fara zgomot, caci nici bine nu putea vorbi. Eu uitasem si de acest lucru, ca nu putea vorbi bine si o rugam sa-mi spuna ce-a visat când faceam noi Paraclisul, ca eu am vazut-o râzând prin somn.
La staruintele mele, dânsa mi-a raspuns cu limba cam scurtat:
- Ceva frumos, dar nu tin minte!
Eu sar din pat ca o minge de guma, si, fericita, încep sa fac metanii, zicându-i:
- Bine ca a fost frumos, nu-i nimic ca l-ati uitat…
Servitoarea, domnul Rotaru si doamna Sevastia Ionescu încremenisera si se uitau la mine ca la alta aratare. Eu le spun:
- Ce sunteti mirati?! Ma simt fericita, si trebuie sa fiti toti fericiti! Haideti sa ne rugam! Si încep, nu sa ma rog, ci sa strig la Maica Domnului, si la cei care mai erau în sfintele icoane, aratându-le ca eu vreau fericirea acelei case, si stiu ca ei pot s-o faca cât mai repede. Eram ca beata de fericire, si ma palise un somn!… Ma urc lânga bonlava sa ma culc, si toti din casa zic:
- Ah, ce tipete vor iesi acum! Ce faci, fetito?!
Eu, foarte linistita, le raspund:
- Ma culc! Iar bonlava întinde mâna peste mine, ca si cum ar fi vrut sa ma îmbratiseze!
Toti încep sa plânga, iar eu râd, zicându-le:
- Plângeti, ca v-a venit rândul!
În somnul meu am visat un barbat ca un preot, ca mi-a dat o cutie de aur, zicându-mi:
- "Iata, s-a auzit dorinta ta si am venit sa-ti dau aceasta cutie pentru a o aseza pe bonlava cu care dormi, ca s-o vezi fericita, capatându-si sanatatea!"
Eu l-am rugat sa-mi spuie cum s-o pun în acea cutie, si pentru ce? Si-i zic mai departe ca bonlava este anchilozata, si-i mult mai mare decât aceasta cutie. Dânsul mi-a spus ca v-a încapea foarte bine în acea cutie, si s-o pun eu singura în ea, caci e usoara, si s-o iau cu mine! Cutia, mi-a spus ca-i carcera în care sta orice suflet pâna îsi va lua zborul în mâna Aceluia care l-a slobozit pe acest pamânt, Dumnezeu Atotputernicul. Eu l-am întrebat:
- Toate cutiile sunt din aur?

El mi-a raspuns ca numai ale celor ce sufera cu rabdare în boli. Iar ale celor ce sufera pentru Dumnezeu, sunt de aur si împodobite cu pietre scumpe. Si am întrebat în vis:
- Dar cine sunteti?
Si nu mai stiu daca mi-a raspuns, caci mi-a vorbit foarte serios, zicându-mi:
- Pune mâna, si aseaza-o în cutie!
Si am luat cutia în brate, plecând cu ea, dar unde, nu stiu. Ma rog, ca în vis!... Când m-am desteptat, bonlava era toata o sudoare, si a cerut apa. Cei din casa i-au dat ceai, iar dânsa cerea apa. Eu, fara sa ma mai gândesc ca-i face rau, i-am dat un pahar cu apa, zicând:
- Pâna când o s-o chinuim cu ceaiul?! Nu asa, doamna Rotaru, ca mâine o sa mâncati mâncare?!
- Da, îmi raspunde dânsa, as mânca niste sarmale!
Toti ziceau ca a dat în ceasul mortii. Eu îi fagaduiesc ca la ziua o sa-i facem sarmale. Dânsa adoarme din nou, si a dormit cinci ore, pâna am sculat-o noi, sa-i dam sa mânânce. Domnul Rotaru a plecat la servici, zicându-ne ca-i sigur ca o va gasi moarta. Eu, foarte vesela, îi zic:
- Va muri raul care a cuprins-o, nu dânsa, ca am visat un vis, si le povestesc visul.
Toti ai casei ziceau ca acest vis mi-a aratat ca v-a înceta din viata. Eu nu voiam sa cred, zicându-le ca nu va fi asa, si, ca sa închid vorba, le-am spus:
- Eu nu-s talmacitoare de vise. Cum o vrea Maicuta Domnului, asa va face cu dânsa!
Domnul Rotaru iese pe usa si ne zice:
- Macar de se va alege la un fel, ca m-am saturat de atâta amar de vreme cu patul tot întins!
Eu îi zic:
- Mergeti sanatos, domnule Rotaru, ca la prânz vom mânca cu totii sarmale.
Dânsul spune servitoarei, fara sa stie ca eu sunt la spatele lui:
- Fetisoara asta e cam înt-o ureche, Chiso!
Dar eu râzând, îi raspund:
- Da, ma simt chiar bine!
- Nu te supara fetito, dar vorbesti ceea ce nu se poate crede!
Acum, mergeti la serviciu, si vom vorbi la prânz. Si, dând drumul la geamuri, faceam cu servitoarea curat în toata casa, si asezam masa cu flori pe ea, si cu tacâmurile ce le aveam mai bune, si-mi ziceam:
- Când va fi o ora, doua, pâna la venirea domnului Rotaru, o s-o îmbrac împreuna cu servitoarea, o s-o pieptanam frumos, si o s-o aranjam în perne. Zis si facut. Pe la ora unsprezece, încep sa trag de bonlava care dormea. Servitoarea îmi spune:

- Oare nu-i moarta?! Ca de când sunt aici, n-am vazut-o niciodata sa doarma asa de mult!
- Ei, ce sa fie moarta, Chito, nu vezi ca respira, femeia? Si o tragem noi pâna obosim. Începusem sa cred ca-si da sufletul. M-a cuprins teama si ridic ochii la icoana Maicutei Domnului, rugând-o sa-i porunceasca sa se scoale, ca doar doarme, asa o vedeam noi. Si iar mai tragând-o, se destepta, zicându-ne cu o voce foarte clara:
- Ce bine am dormit, fetelor!
Eu am început sa sar în sus în jurul patului, si s-o rog sa se scoale, s-o îmbracam si sa se spele, ca trebuie sa mâncam sarmale.
Ea, saraca, speriata, ne zice:
- Eu, jos din pat?!
- Da, zic eu. Dvs. trebuie sa va dati jos din pat, va spalam, va îmbracam, va pieptanam, si va asezam între perne, ca eu am un ramasag cu domnul Rotaru.
- Ce ramasag ai?!
- Sa vie la credinta, daca o sa va vada sculata din pat!
- Chiar asa-i?!
- Da, va rog, si hai, sculati-va ca sa avem vreme sa facem toate câte le-am pus la cale!
Biata începe sa plânga, si-mi zice:
- Soro Lico, eu n-am mâncat cu el la masa de doisprezece ani!
Eu îi zic:
- Din cauza ca ati stat în pat! Hai acum sa va sculati, si sa vedeti minunea Maicutei Domnului!
O ajutam noi sa se dea jos din pat, o îmbracam, se spala miscându-si mâinile, si o asezam pe fotoliu. Servitoarea îi strânge parul, iar eu o pieptan si-i spun:
- Nu-i asa ca va simtiti mai bine?!
- Da, ceva mai bine!
- Nu vreti sa vedeti casa?
- E prea mult!
- Bine, atunci stati în acest fotoliu, iar dupa masa vom vizita peste tot, toata casa!
Se uita la mine, dar n-avea ce sa zica, ca eu nu-i dadeam pace. Iata, intra pe poarta domnul Rotaru. Eu îi ies înainte si-i zic:
- Ce-mi dati sa va spun o bucurie?!
Dânsul îmi zice:
- A murit Ioana?!
- Spuneti-mi, ce-mi dati sa va spun o bucurie?
El vrea sa intre în casa, iar eu nu-l lasam, rugându-l sa-mi spuie ce-mi da. Cam nervos, îmi zice:
- Ce vrei, aceea îti dau, numai spune-mi ce-i?!

- Eu vreau sa va stiu credincios, si sa-mi fagaduiti ca veniti regulat la masa!
- Da, voi face ceea ce ma rogi, ca nu-i greu!
- Bine, sa va vad, si-i deschid usa.
Când vede pe doamna Rotaru în fotoliu, îmbracata si vesela, putin n-a fost de n-a cazut jos. Eu îl apuc de mâna si-i zic:
- Haideti, sa vedeti ca si merge doamna dvs., numai de bucurie ca veniti acasa la masa!
Dânsul o apuca de un brat, eu de celalalt brat, si începem sa ne plimbam prin sufragerie. Am început sa plângem de bucurie. Si afara era o zi frumoasa, parca toate se bucurau cu noi… La masa am mâncat cu totii sarmale, iar dupa masa am mers, eu si dânsii amândoi, sa vada doamna Rotaru toata casa. Te batea jalea când întreba de câte un lucru pe care nu-l mai cunostea, caci doisprezece ani numai servitoarea umblase cu ele. Domnul Rotaru a fagaduit în fata sfintelor icoane ca va parasi pacatul si va iubi pe Dumnezeu si pe Maicuta Preacurata, care i-au rasarit soarele fericirii abia acum, ca îsi va iubi caminul, iar pe mine sa ma aiba ca pe copilul lor. Eu i-am sarutat mâna de bucurie, si l-am rugat sa nu-l însele pe Dumnezeu, ca sigur va suferi pe urma mai greu.
I-am sfatuit sa ia un copil sa-l creasca. Mi-au fagaduit ca pe toate le vor face, si asa, i-am lasat multumiti, plecând prin alte colturi ale durerii, sa vâr, cu ajutorul Maicutei Domnului, si acolo fericirea.
Nu i-am parasit, si, din când în când, veneam sa vad de se tin de cuvântul dat. Doamna Rotaru s-a facut sanatoasa, vazându-si de casa, ajutata de o servitoare, iar de Sfântul Dumitru si de sarbatori mergea la biserica.
În toate acestea, eu am vazut Mila Cerului, cu prisosinta, când îl iei cu asalt. Am vazut ca Bunul Dumnezeu nu se supara chiar când esti obraznic, dar obraznicie cu scop sfânt, de la care te folosesti tu întâi. Ce nu poate Bunul si Preamilostivul Dumnezeu sa faca, toate câte îi cerem, numai de ne sunt de folos! Pentru mine a fost mai mare bucurie ridicarea din boala a domnului Rotaru, decât a doamnei. Caci, ce folos are omul daca s-ar face sanatos sa pacatuiasca, suparând pe Dumnezeu si îmbolnavindu-si sufletul!
La doamna Rotaru n-a fost asa, caci, când s-a ridicat din patul suferintei, sufletul a luat-o mai înainte spre cer, multumind mult Milostivului Dumnezeu!

MILOSTENIA ADUCE REUSITA

Asa cum am mai spus, gazda mea când veneam în Tecuci, era aceasta familie, care s-a legat cu dragoste de veriga mântuitoare, care este Sfânta Biserica crestina, ce duce pe toti ce-si pun nadejdea în Ea, în paradisul mântuirii.

Auzind credinciosii din satele din împrejur, ca ma gasesc la aceasta familie, în Tecuci, au început sa vie, aducându-mi alimente. Mie îmi aducea de la Mânastire tot ceea ce-mi trebuia, dar nu le respingeam dragostea lor, primindu-le darul cu cea mai mare bucurie, ca si când n-as mai fi vazut niciodata ceea ce-mi aduceau ei. Dupa ce plecau, o luam pe Aneta, fata ce-o cresteau si cautam familiile necajite sau pe vaduve cu orfani, si le duceam cele primite. Doamne! Ce bucurie aveam când puteam mângâia astfel de fiinte! Am vazut ca poti sa te bucuri când faci milostenie cu milostenia ce-o primesti de la altii!

Dar cel rau nu-mi da pace si venea în gând, tulburându-ma si zicându-mi ca-mi pierd vremea în loc sa învat. Dar când îmi "pierdeam" timpul în astfel de împrejurari, stiam mult mai bine la examen, si eram asa de odihnita si de limpede la cap, raspunzând bine la toate cele ce eram întrebata, încât ma minunam si eu cum de am stiut.

Am aflat pâna la urma taina, si am îndepartat pe dusmanul de veacuri al dragostei de oameni.

O batrâna din Cernicari, o comuna de lânga Tecuci, venea în fiecare dimineata cu un litru de lapte. Noua nu ne trebuia, ca-i adusesem familiei domnului Rotaru, o vaca, spre hrana, mai de mult, si acum aveam lapte, dar primeam cu aceeasi bucurie ca de la toti, dându-l la o familie bonlava de plamâni. Aceste bucurii ma faceau fericita, pentru care nu voi putea niciodata sa aduc multumire Preabunului Dumnezeu, pentru aceste bucurii, care ma faceau sa ma simt în alta lume.

Odata a venit o crestina din Satul Nou, de lânga Tecuci, si-mi spunea ca a avut un vis sa poarte rochie neagra. Dânsa era o vaduva credincioasa, care avea vise mai deosebite. Eu, crezând visul ei, n-am mai stat mult pe gânduri, si am luat dulama mea ce o aveam mai bunicica, sa i-o dau.

La usa, un gând îmi sopteste asa:

- Femeia asta e batrâna, si doar nu-i trebuie rochie buna, numai neagra sa fie. Bine ar fi sa dezbraci pe cea care o ai pe tine, sa i-o dai, ca-i mai purtata! La aceste soapte, m-am înfuriat rau, si am iesit afara, dând femeii rochia cea buna, si o basma de cap, tot atât de buna, zicându-mi:

- Toate ale mele sunt de la Bunul Dumnezeu, asa ca piei de la mine, gând spurcat!

Dupa plecarea femeii, m-a târât într-o tristete de n-am putut sa citesc nimic. M-am rugat, am si plâns de necaz, dar zadarnic! A venit timpul sa plec la examen. Dadeam examen la istorie. Am plecat spre liceu. Pe drum ma cercetam sa vad ce mai stiu din ce-am învatat. Eram asa de goala de parca nu pusesem mâna niciodata pe carte. Era o lupta în mine grozava, careia nu-i gaseam explicatie.

Ajunsa la scoala, cum a intrat profesoara în clasa, am capatat o liniste mare. Eu nu ma mai gândeam deloc ce-o sa lucrez, si minune, cum ni se dau subiectele la clasa noastra, am început sa scriu un subiect din cele trei, caci unul se cerea, asa fel ca nu reusea mâna sa scrie cum îmi venea în minte. Dau teza scrisa, ma asez în banca, si încep sa ma uit prin cartea de istorie. Nu puteam citi. O închid si ma las cu capul pe banca, si am adormit. Sar deodata si vad ca asculta la oral doamna profesoara, la clasa a doua. Respir usurata ca nu s-a ajuns la clasa a treia. Ne vine rândul si noua. Scoate la oral pe colegele mele, ocolindu-ma pe mine. Eu încremenisem, întrebându-ma ce-o mai fi si asta. Colegele îmi spun:
- Maicuta, te lasa la urma sa te asculte mai greu! Eu ma arat linistita, aratându-le icoana din servieta mea.
La urma ma asculta si pe mine, dar ce ma întreaba? Îmi zice doamna:
- La ce dam examen, Maicuta?
- La istorie, îi raspund eu.
- Bine, atunci, te rog sa-mi povestesti istoria lucrarii lui Dumnezeu din comuna T. Vladimirescu, de unde esti dumneata.
Eu ma uit la dânsa si nu înteleg!
Doamna îmi zice:
- Nu ai înteles ce vreau eu sa stiu?!
- Nu, doamna!
- Iata, vreau sa stiu chemarea matale, facuta de Dumenezeu si de Maica Sa Preacurata!
M-am închinat si am început sa-i povestesc toate câte a facut Bunul Dumnezeu cu mine. La urma dânsa mi-a multumit, zicându-mi:
- Daca ai sti cât am asteptat eu ziua de azi, ca sa pot auzi din gura sfintiei tale toate câte a facut Preabunul Dumnezeu pe pamântul tarii noastre!...
Eu i-am multumit, dorindu-i de la Bunul Dumnezeu tot binele.
Am putut sa vad si de data aceasta ispita satanei, zdrobita de Mila Maicutei Domnului. El mi-a dat tristetea, Maica Milei mi-a dat linistea! El încearca la tine, iar tu de chemi în ajutor pe aceea care-i mai stralucita ca soarele, toate lucrarile lui se sting.

SOAPTELE SATANEI

Neobositul în rautati a cautat sa sufle în mintea unor profesoare sa ma sfatuie ca-i bine sa întrerup scoala, de acum va fi mult mai grea materia, si e pacat sa ma chinui, când mi-am vazut o situatie. La aceasta mila, eu am protestat cu tacere o vreme, iar pe urma le raspundeam tuturor ca n-am nici o ocupatie, ca vreau sa-mi umplu timpul cu învatatul, si ca eu nu învat sa-mi asigur o situatie, ci sa-mi capat putine cunostinte, si sa ma gasesc în treaba.

Daca au vazut ca nu pot sa ma opreasca cu mila, au plecat la cei mai buni prieteni ai Mânastirii noastre, soptindu-le ca o sa-mi pierd credinta învatând carte, si ca doar eu am Sfânta Scriptura de citit si Vietile Sfintilor. Si toata vacanta în vara anului 1940 m-au pisat cu aceste sfaturi. Eu le raspundeam la toti linistita, ca am nadejdea în purtarea de grija a Aceleia care mi-a fost Mama si Povatuitoare în tot trecutul vietii mele, nadajduind ca nu ma va lasa sa ratacesc de la calea la care m-a chemat. Le multumeam pentru sfaturile date, si le spuneam ca si citirea Sfintei Scripturi este necesara, si a Vietilor Sfintilor, dar pe acestea nu le neglijez cu nimic, învatând carte laica. Vietile Sfintilor le aud în fiecare zi la sala de mese, iar Sfânta Scriptura o pot citi si învatând pentru liceu.
- Bine, îmi ziceau ei, dar nu poti sa înveti fara sa dai examen?
Le raspundeam:
- Din moment ce nu am grija examenului, nu voi învata nimic.
Si, ca sa scap, le mai spuneam:
- Toate acestea sunt soapte de la satana, care a încercat mereu cu tot felul de compatimiri pentru mine, ca doar ma va opri. Stiu eu ce-l doare! Nu-i lui ca învat carte, ci îl arde ceea ce vede ca se face pentru preamarirea lui Dumnezeu, pe lânga examenele ce le dadeam. Acelea nu ni le spune, si nici nu-i nevoie sa ni le spuie, ca le cunoaste Stiutorul inimilor!
Unii din binefacatorii mei, carora nu le-am ascultat astfel de sfaturi, m-au parasit, altii îmi scriau scrisori, dojenindu-ma cum voiau. O, Doamne, la toate taceam si lasam sa hotarasca Cerul! Îmi spuneam ca pote-i gresit ce fac, iar cei ce erau sinceri cu mine, ma încurajau, zicându-mi sa fac rugaciuni cu soborul, pentru a risipi Domnul, toate tesaturile satanei, pe care le întinde, fie celor care tulburau linistea, fie mie. Si asa am facut!
Când am mers la Tecuci sa-mi fac înscrierea pentru clasa a patra, aranjase cel care avea mila de mine, si-mi trimetea sfaturi (sa citesc carti sfinte, nu laice) pe toata lumea, încât mi-am zis ca ar fi mai bine sa ma retrag, deoarece si pe acei care iubesc Mânastirea i-au rugat sa ma sfatuie a ma retrage. Atât doamnei directoare, cât si doamnei secretare le-am multumit, cerându-le actele. Dânsele s-au bucurat foarte mult, zicându-mi:
- Maicuta, e foarte bine ca ai facut trei clase de liceu, sa stie lumea ca ai trecut prin liceu, dar nu va trebui sa faceti tot liceul, ca-i greu!
Eu am tacut si am facut cerere sa-mi dea actele si o adeverinta în care sa se vada ca am trei clase la Tecuci. La cererea mea, mi s-a spus ca nu se stie ce s-a facut cu actele mele, asa ca nu mi le-au dat. De ce?! Nu ma pot pricepe, am fost totusi multumita ca mi-a dat o adeverinta pentru cele trei clase.
Am venit pe urma în comuna noastra, la T. Vladimirescu, si mi-am scos alte acte cu care sa-mi fac înscrierea pentru clasa a patra la liceul de fete din Braila. Si asa am facut!

La secretariatul liceului din Braila, m-a întrebat de ce dau în particular, si nu ma înscriu la curs, asa cum am fost si la Tecuci. Eu îi raspund ca nu am fost la curs, ci am dat examen tot în particular si la Tecuci. Atunci doamna secretara îmi spune ca certificatul celor trei clase este ca al unei eleve care a urmat la curs. Când caut eu mai bine la el, vad ca aveam vreo cinci de trei la lucru manual, ceea ce nu era adevarat, ca eu nu dadeam decât o singura data la lucru manual. În aceasta purtare am vazut invidia femeiasca, si nu stiu cum si-au putut sa si-o arate fata de mine, caci cred ca nu m-as fi dus niciodata sa ocup locul cuiva! Am rugat pe doamna secretara, sa dea un telefon, pe socoteala mea, la liceul de fete din Tecuci, si sa întrebe cum am dat eu examen. Voiam sa se faca lucrul acesta pentru a nu fi vreo neâncredere chiar de la începutul prezentarii mele la liceul din Braila.
Dupa convorbire, s-a constatat ca a fost o rea vointa, de care nimeni nu-si putea da seama. Eu am tacut, deoarece stiam ca toate nemultumirile vin de la neobositul în rautati, satana. Dar nici aici, la Braila n-am fost scutita de aruncarile lui cu otrava. Totusi, le-am biruit pe toate, cu ajutorul Cerului!
Nu stiu de ce, cu toate acestea, la liceul din Braila ma simteam tare bine, adica nu ma mai simteam straina, ca la Tecuci. Profesoarele si colegele aveau o deosebita dragoste când ma înânleau.

LA EXAMENE ÎN BRAILA

A sosit examenul din sesiunea februarie. Candidate erau foarte multe, din toate clasele. Când ne adunam în clasa, elevele începeau caracterizarea fiecarei profesoare. Unele ziceau: cutare profesoara e mai severa, si cutare mai buna! Altele, nu: cutare e mai severa, si cutare e mai buna!
Eu, ca sa le împac, le spuneam:
- Fetelor, vreti sa fie toate profesoarele bune?
- Da, da, strigau în gura mare, dar cum sa facem, Maicuta?!
- Iata cum: întâi sa stim noi materia care ni se cere, si al doilea, sa va mai spun ceva, dar îmi fagaduiti ca nu se aude la cancelarie?!
- Da, numai sa le facem bune, mai cu seama pe cea de latina si pe cea de franceza!
Una striga dintr-un colt:
- Dar româna?! Ce, îi usoara?! Si pe ea s-o facem buna!
Alta, disperata striga:
- Maicuta, pe cea de matematici, ca-i jale cu J mare!
Iar una se urca pe banca si striga:
- Ce mai alegeti, fetelor, pe toate sa le facem bune, ca la toate-i jale!
Eu muream de râs, si nu mai voiam sa le mai spun secretul. Ele, toate sar asupra mea, cu o galagie nemaiântânlita, rugându-ma sa le spun secretul,

promitând solemn ca nu va spune nimeni, nimic, numai sa iesim cu bine!
Încredintata de sinceritatea lor, le rog sa faca liniste, si le spun:
- A doua solutie pentru a face pe profesoarele noastre bune, este…
Toate stau cu ochii mari si cu gura cascata sa auda ce spun, si încep:
- Eu voi sta la usa pentru a vedea când vine doamna noastra, si când se apropie, îi voi deschide usa mare, salutând-o, si-i voi face semnul sfintei cruci la spate, de trei ori, ca sa fuga orice duh rau, care însoteste pe orice om, dar mai ales pe profesori, pe care-i stiu ca lumineaza si îmbogatesc inimile copiilor. Voi sa fiti serioase si cuminti. Sa nu bufniti careva în râs, ca atunci îi rau!
Toate se închina, facându-si câte o cruce mare pe piept si zic:
- Sa fie într-un ceas bun hotarârea noastra!
Soseste ora si vine profesoara, iar eu îmi iau în primire misiunea de înbunare. A mers de minune primul si al doilea examen, de la al treilea n-am mai putut sa-mi pun în aplicare metoda, caci profesoara aceasta era evreica, si unde mai pui ca era si de franceza. Toate erau disperate, si ma rugau s-o închin, dar eu am refuzat întrebându-le ce stiu mai bine.
Toate erau necajite ca se apropie ora si nu va fi închinata. Atunci le spun:
- Alegeti fiecare câte trei subiecte pe care le stiti mai bine, si când o sa va dea subiectele, sa va gânditi la acelea pe care le-ati ales. Si, cu credinta în Dumnezeu, sa nadajduim ca o sa mearga bine.
- Gata! A prins acest sfat aruncat la întâmplare, cum îl prinsesem si eu de la altii. Si se aduna fiecare clasa, alegându-si subiectele. Intra profesoara si ne zice:
- Ei, da cuminti mai sunteti! Alaltaieri se auzea tocmai de la secretariat galagia, iar azi nici nu suflati. Se vede ca v-ati cumintit de grija examenelor, ori nu stiti la franceza?
Noi toate, taceam si ne pregateam hârtia pentru lucrarea scrisa. Începe sa dea subiectele la clasa întâia, la a doua si la a treia. Se începe miscarea si toate întorceau capul spre mine, facându-mi semne de bucurie, ca a prins ideea data. Ne da si noua, la clasa a patra, la fel, aceleasi subiecte pe care le alesesem cu toatele. Mare bucurie! Am început miscare serioasa, si în special tusea. Daduse subiectele ce le stiam ca pe Tatal nostru: les monuments de Paris. Nu stiu ce-o fi crezut profesoara, ca vine si se aseaza lânga mine în banca si da subiectele mai departe la celelalte clase. Tot timpul cât am scris nu s-a sculat de lânga mine. Am vazut coarnele celui rau, dar eram fericita de rezultatele tuturor, si nu-mi parea rau de dublarea emotiei.
Am iesit toate din clasa, asteptându-ne una pe alta afara, si împartasindu-ne bucuriile, iar altele compatimindu-ma cum am mai putut lucra. Eu le spusesem ca bucuriile lor ma linisteau, si asa am lucrat bine.

La examenul de latina, din pricina ca am avut o criza de ficat, am intrat în clasa dupa profesoara. Toate erau disperate, si vazându-ma palida la fata, ma întrebara ce-am patit, si ce-o sa facem? Dar nici nu le auzisem, asa de rau îmi era. Bunul Dumnezeu a voit însa sa ma scape repede, ca ne întreaba profesoara:
- Ati facut jumatate de carte de latina?
Fetele spun ca au facut, care cinsprezece, care douazeci. Ce-o fi avut, ca se supara si ne zice:
- Daca n-ati facut jumatate din carte, anulez examenul! Eu, desi abia stam pe picioare, merg la catedra, îmboldita de colege, si o rog sa ne dea o lectie din materia facuta, si doua din cea nefacuta. Dânsa îmi spune:
- Nu fac exceptii!
Eu repet:
- Nu vreau nici o exceptie, ci numai ne rugam sa ne dati o singura lectie din ceea ce am învâtat toate.
Tace, si-si ia catalogul si pleaca. Ne sfatuim cu toatele ce sa facem, ca eram de la clasa a treia pâna la a opta. Mergem la cancelarie sa cerem sfatul, dar ne întrebara ce-a fost în clasa noastra, ca profesoara a lasat catalogul si a plecat. Noi spunem realitatea, iar directia ne spune sa plecam toate acasa, ca o sa vada pe a doua zi ce-o sa faca.
Asa am mers acasa sa-mi linistesc ficatul. Si în aceasta am vazut Mila Maicutei Domnului, caci cred ca n-as fi putut face nimic, asa-mi era de rau. Profesoara de latina, saraca, era suparata de sotul ei, si în acea seara a si plecat din Braila la Buzau, unde era sotul suferind. Toate colegele mele se necajeau pe mine, zicându-mi ca de eram în clasa la timp, aveam s-o închin, si dadeam tezele. M-am bucurat nespus de mult, vazând credinta lor în Sfânta Cruce. Nevinovatia, si pe de alta parte, interesul personal, am observat ca tin pe om aproape de Dumnezeu. Ca bine e ca omul sa râmâna în nevinovatie, si sa simta mereu nevoie de ajutorul lui. Asa ca, venind unul dupa altul si celelalte examene, eu mi-am luat în primire slujba în care ma simteam fericita, facând si pe altii fericiti. Seara, când veneam acasa, la domnisoara Popescu Elena, profesoara de matematici, unde am stat atunci timp de trei saptamâni, cadeam ca de mal obosita. Dânsa începea sa-mi zica:
- Mâncam repede, Maicuta, si ne culcam, ca mâine sa fii cu capul limpede, sa poti sa te mai uiti prin carte.
Pe urma, sora Lenuta, ca asa-i ziceam eu, urma:
- Maicuta, rugaciunea o facem oral, nu te mai las sa mai citesti dupa carte. Eu muream de râs când auzeam ca trebuie sa ma rog oral, parca pâna atunci dadusem în scris! Toate acestea le facea din dragoste, de a nu ma obosi. Si-mi ziceam: Doamne, pe cei de un sânge cu mine mi i-ai înstrainat, iar pe straini i-ai facut sa aiba mila de mine! Adevarul este acela pe care l-am spus si mai

înainte, ca voia Domnului a fost sa-mi lipesc inima de cer. Am multumit, si neâncetat voi multumi Milostivirii Ceresti, care m-a condus de mâna prin poteci întortocheate, dar la capatul lor am gasit un mare luminis, pe Iisus, viata si bucuria lumii, si a mea!
Când a sosit examenul pentru sfârsitul clasei a patra, am stat în gazda la domnisoara Stela Argintoianu, o profesoara pensionara. Aceasta mutare o faceam cu scopul de a câstiga cât mai multe suflete la Hristos, ca pe toate le faceam prietenele Cerului, cu ajutorul Stapânei Ceresti.
Din nou mi-am luat acea draga misiune cu deschiderea uselor profesoarelor, si închinarile pline de succes dumnezeiesc. Dar când a venit ziua sa dam examen la franceza cu domnisoara Bercovici, care era în religie israelita, si stiind toate ca nu va putea fi închinata, eram oparite de îngrijorare.
La metoda din prima sesiune le-am rugat sa nu mai apelam, si sa ne lasam în grija Celui de Sus, sa vedem ce-o sa fie. Toate au fost de aceeasi parere, pentru a pretui si mai mult ajutorul Sfintei Cruci. Cu lucrarile am iesit la toate clasele foarte bine, iar la oral, clasa noastra a fost umilita foarte greu, punând întrebari la fiecare serie ce era ascultata, sa raspunda de ce face liceul. Eu stam în banca si ma gândeam ca de-mi va pune si mie aceasta întrebare, ce-o sa-i raspund? Am început sa ma rog la Maicuta Domnului, sa-mi lumineze mintea, pentru a sti ce sa-i raspund. Si, iata ca-mi vine rândul sa ies la oral. Începe si cu mine la fel, sa-i spun de ce învat carte. Eu i-am raspuns:
- Domnisoara, va rog sa nu va suparati, ca n-o sa va lamuresc destul de bine la aceasta întrebare.
- Cum vine asta? Eu nu vreau alta lamurire decât sa stiu de ce înveti carte!
- Învat din ordinul episcopului meu!
- Dar ce are episcopul cu dumneata?!
- V-am spus de la început ca n-o sa va pot da un raspuns, deoarece dvs. sunteti straina de rânduielile noastre, si nu le puteti întelege! M-ati întrebat ce are preasfintitul cu mine!... Din moment ce e superiorul meu, are puterea sa-mi dea orice ordin, iar eu trebuie sa ma supun! Si mai cred ca dvs. trebuie sa va bucurati când vedeti ca cineva se munceste pentru asi capata putine cunostinte, si nicicum a descuraja pe cineva!
Tace domnisoara mea, dar s-a razbunat, ascultându-ma la citit, la gramatica, facând conversatie, si, în sfârsit, crezând ca m-a doborât, ma pune sa-i povestesc o lectie. Când a cautat în carte, eu, în disperare, ca eram toata o apa, de puteai sa storci hainele de pe mine, ma gândeam la istoria mortii Janei D'Arc, si minune, aud ca-mi zice în româneste:
- Sa-mi povestesti în frantuzeste moartea Janei D'Arc!
O stiam s-o povestesc ca si în româneste, ca mi-a fost drag frumosul si vitejescul ei sfârsit! Am termina aceasta povestire, care a fost fara nici o greseala, ca la urma sa-mi spuna:

- Cinci îti pun nota, ca mi-ai raspuns obraznic la ceea ce te-am întrebat înainte de oralul nostru!
Eu, foarte linistita i-am raspuns:
- Niciodata n-am învatat pentru nota, ci pentru a-mi capata putine cunostinte. Totusi, eu va multumesc pentru aprecierea dvs.
Cel rau n-a parasit-o, tinându-se de dânsa, si soptindu-i sa mearga la directie, pentru a ma zugravi cum i-a placut gârbovitului. A doua zi am fost chemata de directoare, si întrebata sa-i spun ce motive m-au facut de-am jicnit pe profesoara de franceza. Nu i-am povestit cele întâmplate, zicând ca în aceasta purtare dominsoara a dovedit ura de rasa si de religie, caci îmi dadeam seama ca dânsa a deschis o lupta contra mea si ca nu poti da înapoi pe un dusman, decât întrebuintându-i armele lui, desi lucrul acesta nu-i calugaresc, dar au salvat aceste cuvinte pe toate colegele mele, caci toate erau în aceeasi situatie.
La domnisoara Argintoianu, tot timpul cât am stat, m-am simtit foarte bine. Casa era în fata liceului, iar când veneam de la examen, îmi iesea în cale, batând din palme, si zicându-mi plina de voie buna:
- S-a proslavit Dumnezeu si de data asta, Maicuta?
Eu, chiar de eram trista sau obosita, când o vedeam pe dânsa cu atâta bunavointa si dragoste, ma smeream sub mantia de iubire a Maicii Sale Preacurate, scapând lacrimi de recunostinta, pentru calauzirea ce mi-o face, aratându-mi unde sa merg pentru a ma simti fericita. Dragostea bunei mele gazde am rasplatit-o cu neuitarea în slabele mele rugaciuni, si cu lipirea inimii de dragostea neasemuita a Maicutei Domnului, care cred ca-i va fi de mare folos în viata.

PLEACA UN GRUP DE FETE LA MICLAUSENI

Trecând în clasa a cincea, materia ce mi se cerea era mai grea, iar în casa noastra se ivisera unele lucruri care si mai mult îmi slabeau puterile. Primeam sfaturi sa întrerup scoala, ca mi-i de ajuns, si as fi voit sa le ascult, dar inima nu ma lasa sa primesc. Îmi controlam gândul sa vad de nu-i ambitie omeneasca, dar un glas îmi zicea: cine ramâne la jumatatea drumului pentru o teama care s-ar putea înlatura, acela nu are încredere în purtarea de grija a lui Dumnezeu.
Dupa toate aceste framântari ale mele, mai vine si ordinul Sfintei Episcopii sa merg cu cineva sa vizitez un asezamânt parasit de-al printesei Ecaterina Cantacuzino, pe care l-a primit Sfânta Episcopie, cu act de donatie pentru a se face în el mânastire de maici. Am plecat la Sfânta Episcopie cu parintele nostru Clement Cucu. De la Sfânta Episcopie am mers cu o caruta la Miclauseni, unde se gasea aceasta vatra domneasca. Ajunsa acolo m-a uimit maretul castel, ce era cu trei etaje, iar pe lânga el se mai gasea un castelas cu

doua etaje, si diferite alte castelase pentru retragerea la mai multa liniste a celor ce-o doreau. Doua grajduri mari cu locuinta pentru grajdari si paznicii curti erau tot cu etaj. Toate acestea nu mi-au miscat sufletul ca atunci când am intrat în batrâna biserica, cugetând câte Sfinte Liturghii s-au facut în ea, si câti genunchi s-au plecat pe lespezile reci de piatra, ce erau pe jos. Pe cât eram de gânditoare în Sfânta Biserica, pe atât eram de copilaroasa când am iesit afara, vazând frumosul parc cu tot felul de flori. As fi voit sa le iau pe toate în brate. Le mângâiam si le sarutam, vorbind ca si cu cineva care stia si vazuse multe. Nu vream sa le rup, ca-mi dadeam seama ca le curm viata, dar când am dat de o tufa de crini pe un morman de gunoi, nu m-am putut abtine, si am rupt trei lujeri, ducându-i preasfintitului Lucian.

Reântoarsa la Sfânta Episcopie, am primit în mâna, în curte, de la cancelarie, ordinul ca i se aproba parintelui Clement Cucu sa mearga ca duhovnic la noua mânastire Miclauseni, asa dupa cum ceruse sfintia sa într-o scrisoare personala, fara sa stiu eu, iar mie mi se cerea sa repartizez un grup de maici cu surori, care sa-l însoteasca. Dupa ce am citit, am intrat într-o camera a palatului episcopal, si am plâns mult de cererea tainuita a parintelui Clement. Vladica afla de plânsul meu, ma cheama si-mi zice sa fiu linistita, ca nimic nu se face fara hotarârea cerului si sa las sa mearga parintele Clement acolo unde s-a cerut, iar despre maicile care-l vor însoti, mi-a dat sfat ca numai acelora care doresc ele, sa le dau drumul, si sa nu silesc pe nimeni.

Am ascultat si m-am întors acasa la noi, povestindu-i soborului în sala de mese ceea ce am vazut, si ca, cine vrea sa-l însoteasca pe parintele Clement, sa se gândeasca bine, si sa se pregateasca, deoarece întocmai, va trebui sa ia fiinta acea mânastire. Nu era usoara aceasta rupere pentru sufletul meu, dar ma mai mângâiam cu gândul ca se va mai proslavin numelel Celui Preânalt într-un loc, zi si noapte, de un roi ce s-a zburat de la stupul Maicutei Domnului, din Vladimirstii Tecuciului!

Asa ca parintele Clement si-a luat un grup de unsprezece fete de la noi, trei maici si opt surori, plus pe mama sfintiei sale care se gasea la noi pe vremea aceea, si, în ziua de 25 septembrie 1947, înzestrate cu tot ce le trebuia pe un timp mai îndelungat, au plecat spre Miclauseni, cu un camion trimis de Sfânta Episcopie.

Acolo nu era deloc aspect de mânastire, iar dorinta printesei, asa a fost. Spre mine a pornit o ploaie de gânduri, ca o sa fie mai greu la conducere, plecând parintele Clement, care-mi da sfaturi în gospodarie. Dar am alungat norii grei ai gândurilor de neâncredere, si am început sa pasesc cu pasii siguri alaturi de soborul meu drag, si de comitetul format de maici. Si în toate, am vazut raspunsul Cerului, mai bun ca al oamenilor, în care-mi pusesem asa de mult încrederea.

Din acestea am învatat multe. Mai îtâi, sa am mai multa încredere în purtarea de grija a lui Dumnezeu, si mai putina încredere în prefacuta sinceritate a oamenilor, care-s asa de schimbaciosi, mai ceva ca vremea. Nu am acuzat deloc pe parintele ca a plecat, si, multumind lui Dumnezeu, am zis ca atâta i-a fost dat sa fie la noi. Eu nu voiam sa plece, si credeam ca o sa dea Sfânta Episcopie un duhovnic, la fetele ce le voi rândui pentru Miclauseni. Asa ca am pus toate nadejdile mele, din clipa aceea, în mâna lui Dumnezeu, crezând din toata inima ca atunci când voi fi slaba, îmi va trimite si un ajutoru omenesc, desi acum nu mai credeam ca mai exista o inima sincera.

PARINTELE GHERASIM

Am ramas cu parintele Pascal Gherasim, al treilea preot care a venit la noi dintr-o curata dragoste, de la Sfânta Episcopie a Romanului, în 1944, un suflet de om blând, ca mielul lui Dumnezeu, si care nu era în stare sa te supere cu ceva. A ramas sfintia sa cu toate slujbele bisericii si cu înduhovnicirea noastra. Cautam si noi sa nu-l suparam. În gospodarie nu l-am necajit niciodata sa ne vie în ajutor, decât atunci când se cerea o asistenta pur duhovniceasca. De fapt, nici sfintia sa nu se vâra, caci îsi dadea seama ca nu e bine ca duhovnicul sa fie staret în mânastire de maici. Când i-am cerut un sfat, parintele nostru Gherasim Blândul, cum îl numim noi, caci asa si este, ne venea în ajutor!...

PARINTELE IOAN

Într-o zi vin maicile din comitetul spiritual si economic, si îmi zic ca parintelui Gherasim îi este prea greu singur, si ca ar trebui sa cerem Sfintei Episcopii înca un preot ajutator. Am fost de aceeasi parere, si, de îndata am facut raport la Sfânta Episcopie de Roman, explicând situatia. Sfânta Episcopie ne-a raspuns ca sa ne cautam un preot, ca nu are de unde sa ne dea, iar când îl gasim, sa raportam, ca ni-l aproba. Ne-am chinuit noi cu mintea sa gasim un preot, dar nu ne opream cu inima nicaieri.
Într-o zi spun soborului, în sala de mese:

- Stiti ceva, fetelor?! Am o idee pentru gasirea preotului!

Toate erau cu ochii mari, si atente sa auda ideea. Si le zic:

- Ne-am plimbat cu mintile noastre în lungul si-n latul tarii, pentru a ne gasi înca un preot, si nu l-am gasit! Vreti sa-l gasim?!

- Da, da, strigara toate!

- Daca vreti sa gasim pe acel om, haideti sa dam mintea la o parte, si sa ridicam inimile noastre sa atinga Mila Cerului, cerându-i un suflet copilaros ca si noi, ca altul nu sta la noi!

Bietele fete, la aceste cuvinte destul de copilaroase, au început unele sa plânga, iar altele sa râda de bucurie, si îmi cereau sfatul cum sa faca pentru a ajunge la scopul dorit.
Fara sa mai stau mult pe gânduri, le-am raspuns:
- Stiu, dragele mele, ca prin post si rugaciuni, se câstiga toate de la Dumnezeu. Haideti sa facem trei vineri de ajunare toata obstea, de joi seara, pâna sâmbata dimineata, si cred ca Preabunul Dumnezeu si Maicuta Preacurata ne vor auzi, si ni-l vor trimite chiar acasa.
Toate au primit cu bucurie, si am început postul cu rugaciuni, fara sa cerem pe cineva, decât aratând Domnului dorinta ce-o avem.
Stiu, Doamne Iisuse Hristoase, ca Tu esti si preot si jertfa, totodata. De la tine vine toata puterea Liturghiei. Virtutea si credinta preotului nu-i adauga, precum nici nevrednicia lui nu-i stirbeste efectul întru nimic. Dar noi, ca oameni slabi, alergam la alegerea Ta, Bunule, ca noi nu putem cu mintile si puterile noastre slabe. Credem ca ne vei raspunde cu belsug si dar, caci nimeni care a cerut de la Tine ceva curat, nu s-a întors fara raspuns!
Dupa doua vineri, vine la mine un grup de maici din sobor, cu rugamintea sa nu ajunez eu în vinerea ce vine, a treia, ca sa nu-mi fie rau la examen, iar ele toate for face înca o vinere de ajunare, pentru mine! Vazându-le dragostea, am lacrimat si le-am zis sa fie linistite, ca nu-mi va fi nici un rau, trimitându-le la toate multumirea si recunostinta mea pentru purtarea de grija, rugându-le sa-si pastreze linistea inimilor, si legatura mintii cu Dumnezeu, iar pe mine sa ma ierte ca nu pot sa le îndeplinesc aceasta dorinta, deoarece ideea a porinit de la mine, trebuie, deci sa o îndeplinesc cu sfintenie, si, bun e Dumnezeu, eu cred ca nu-mi va fi rau, ba din contra, îmi va fi bine, si voi lucra cu mai multa usurinta la examenul ce-l am de dat. Si, asa a si fost, ca am lucrat mult mai bine ca în celelalte…
A doua zi, sâmbata, am terminat examenele, iar seara am plecat la Sfânta Mânastire. În gara T. Vladimirescu, ma astepta caruta Mânastirii noastre, iar cu maicile ce erau cu caruta, se mai afla si fratele Silviu Iovan, pe care-l cunoscusem mai bine vara trecuta, în 1947, de Sfânta Veronica. Prima data l-am vazut la sfânta mânastire Sâmbata de Sus, Fagaras, dar nu-l mai tineam minte. Acest frate era la vremea aceea doctor în Teologie, în anul al doilea, si profesor de Religie la Liceul Teoretic din Cluj. Era foarte credincios, cum de altfel se cade sa fie teologii, si, fiind si fiu de preot, se vedea ca a avut o crestere îngrijita.
Când venea acest frate la noi, toata obstea se gasea într-o sarbatoare! Îl simteam ca pe fratele nostru, desi numai de doua ori venise, iar acum era a treia oara. Niciodata nu m-am gândit ce va face în viata, ca socoteam ca nu-i frumos, si aveam si un deosebit rescpect pe care mi-l impusese seriozitatea si credinta lui.

Maicuta Domnului a voit sa-mi faca un dar la întoarcerea mea de la examen!
În curtea Sfintei noastre Mânastiri, îl aud pe fratele Silviu:
- Maicuta, sortii îmi sunt aruncati!
Eu îi raspund ca nu cunosc limba în care îmi vorbeste, si, luata de valurile dragostei soborului meu, am intrat în Sfânta Biserica, toate cântând axionul, în genunchi, la icoana Preacuratei, Stareta noastra scumpa!
În casa mai era si doamna Lucia Costin, azi maica Antuza, stareta mânastirii Gologanu.
Dupa masa fratele Silviu îmi zice:
- Maicuta, eu as vrea sa vin aici pentru totdeauna! Oare Maicuta Domnului nu m-ar primi si pe mine?!
Eu m-am desteptat ca dintr-un somn. Am stat putin fara sa raspund, cugetând la aceasta întrebare, si, uitându-ma la icoana Maicutei Domnului, din peretele de la rasarit, i-am zis în tacere:
- Preacurata, oare acest suflet sa ne fie rodul rugaciunilor noastre?! Dar se va putea, Doamna mea?! Si, ca sa nu supar pe Facatoarea mea de bine din toate timpurile, m-am întors spre fratele Silviu, si i-am zis:
- Iarta-ne, frate Silviu, ca niciodata nu te-am întrebat, fiindca n-am îndraznit, dar cum vrei sa vii la noi, intrând în familia noastra calugareasca, sau ca preot de mir?!
Dânsul îmi raspunde:
- Ah, Maicuta, niciodata nu m-am gândit la casnicie, ba ceva mai mult, când am intrat sa fac facultatea de Teologie, am mers la catedrala din Oradea, rugând pe Domnul Hristos sa-mi ajute sa fiu numai al lui toata viata mea, slujindu-l cu mai multa usurinta. Caci vad la tatal meu, care este preot ca, oricât s-ar chinui, tot nu poate a fi numai al lui Dumnezeu, împartindu-se, saracul, în trei: Domnului, familiei si poporului! Asa ca, va rog, Maicuta, sa va rugati Maicii Domnului sa-mi ajute sa fiu, de se poate, în familia voastra din Vladimirestii dragi, depunând aceleasi voturi pe care le-ati depus si sfintiile voastre!
Eu am lacrimat de fericire si i-am raspuns:
- Sa hotarasca Bunul Dumnezeu si Maicuta Preacurata, cum or sti ca-i mai bine, aceasta dorinta sincera si curata!
În primavara anului 1948, aproape la sfârsitul anului scolar, fratele Silviu Iovan, îndemnat de darul Duhului Sfânt, paraseste catedra de profesor de la liceul din Cluj, lasând-o unui prieten care cauta sa capete un post, si vine la noi! Era civil. Am rugat pe domnul general Ioan Neagu sa mearga cu fratele Silviu la Sfânta Episcopie a Romanului, pentru a-i aproba sa fie diaconit, deocamndata, caci aveam mare nevoie, parintele Gherasim, nemaiputând singur. Preasfintitul i-a aprobat sa fie diaconit chiar la Sfânta noastra Mânastire, si pe seama ei, asa cum cerusem noi în raport. Din cauza ca

vladicul nostru nu putea veni, am rugat sa ne îngaduie a veni preasfintitul episcop a Oradiei Mari, Nicolae, sub al carui ochi crescuse viitorul nostru diacon. Preasfintitul Nicolae, dupa ce-a primit invitatia vladicului si rugamintea noastra, a venti cu toata dragostea la noi, hirotonind pe fratele nostru Silviu, în diacon, în ziua de 26 mai 1948, de fata fiind delegatii Sfintei noastre Episcopii, parintii tânarului nostru diacon, si multime de popor.
Parintele nostru diacon a început sa slujeasca în Biserica Maicii Domnului, înflorind-o cu frumoase predici, si ajutând pe parintele nostru Gherasim. La 27 noiembrie 1949, a avut loc la mânastirea Sihastru, calugaria sa, primind prin votul monahicesc numele de IOAN, iar la 28 decembrie 1949, a fost hirotonit preot pe seama Sfintei noastre Mânastiri, tot de preasfintitul Nicolae Popovici, având la noi pe preasfintitul Nica, episcop locotenent, al Galatilor.
Fiind preot, acum era de mai mult ajutor Mânastirii noastre, parintelui Gherasim si credinciosilor ce ne vizitau.
Dar si pentru mine a fost în tot timpul scolar un neobosit pedagog si profesor, aproape la toate materiile, afara de matematica, care mi-o preda doamna Ecaterina Butunoi, din Bucuresti.
Când erau examene grele, parintele nostru Ioan, se lipsea de bucuriile slujbei de la Mânastire, si venea la mine, la Braila, pentru a-mi da ajutorul de care aveam nevoie.

BUCURII DE NEUITAT

Si asa au trecut clasele a cincea, a sasea, si a saptea, ajungând cu ajutorul lui Dumnezeu, la ultimul an de liceu.
În acest an am avut si bucurii duhovnicesti. De pilda, am mers la familia colonel C. Racoveanu, sa iau lectii de chimie de la doamna Racoveanu, si am descoperit într-o camera, la subsol, doua fetite orfane, Ana si Maria, nemtoaice, care-i asteptau moartea, caci nu mai avea pe nimeni care sa le vina în ajutor. Nici nu puteau vorbi, asa erau de slabe. Le-am luat cu mine, netinând seama ca erau de alta religie si neam, si le-am adus la Mânastire, dându-le câte putina hrana, ca sa nu moara. Când s-a început scoala, am plecat la Braila, cautându-le inimi credincioase care sa le mai vina în ajutor. Mai aveau si pe o matusa, si pe bunica lor dupa mama, care erau slabe de nerecunoscut. Nu ne-a lasat Mila Cerului, caci n-am avut liniste pâna nu le-am stiut viata asigurata cât de putin.
Slavit sa fie numele Domnului care mi-a venit în ajutor, si de la care luam noi toti ce ne trebuieste.
La gazda unde stam acum, am descoperit doi batrâni de câte 60 de ani, care nu erau cununati religios, lucru pentru care nu mergeau la biserica, si nu dadeau

nimic milostenie, zicând ca nu le primeste Dumnezeu nici o osteneala sau fapta buna, din pricina aceasta.

Am zis batrânei:

- Da, este bine sa arati aceasta teama de Bunul Dumnezeu, dar de ce nu va cununati?

Dânsa îmi raspunde:

- Daca nu m-am cununat când m-am casatorit, acum nu mai are nici un rost cununia!

- Si cum, vrei sa mori asa cum te gasesti?!

- Dar ce sa fac, ca mi-e rusine sa merg la preot sa-i spun ca nu-s cununata!

- Si de câti ani esti casatorita?!

- De patruzeci si trei.

- Si, în anii acestia, ai fost vreodata spovedita sau împartasita cu Sfântul si dumnezeiesul Trup si Sânge al Domnului Hristos?!

- A! Eu nu sunt împartasita de mica, si cum sa ma fi împartasit acum, casatorita, daca eu, de când m-am casatorit, n-am intrat deloc în biserica, caci spun unele femei ca nu-i bine.

- Dar ca stai necununata, nu-ti spun ca nu-i bine, ci numai sa nu intri în biserica?! Doamne fereste de asa sfaturi! Eu nu voi pleca de aici pâna nu te-oi vedea în rând cu lumea, în casa lui Dumnezeu.

- As, asta n-oi mai face, ca nu vreau sa stie preotul ca n-am fost cununata.

- De ce?

- Mi-i rusine!

- Dar la cer n-o sa-ti fie rusine, când te vei înfatisa asa cun te gasesti?

- Pâna atunci mai este!

- De unde stii ca mai este?! Capatul vietii fiecarui om este în mâna lui Dumnezeu, si, deci, nimeni nu-l cunoaste decât Cel ce-l tine!

Strig la sora Marita, gazda mea:

- Stiti, oameni buni, ca sunteti nuni mari?! Iata, veti cununa pe acesti batrâni, care va sunt si rude.

Au primit cu bucurie dar nu stiau unde sa se cunune, caca batrânii nu voiau sa mearga la biserica. Ca sa nu-i pierd si sa-i coseasca neprevazutul sfârsit, le-am fagaduit ca va veni parintelel nostru Ioan, de la Mânastire, si-i vom cununa în casa, fara sa stie nimeni, caci, altfel pierdeam pe mosul, care spunea ca doar el este casatorit la primarie. În sfârsit, am avut mare bucurie sa le vad pe cap cununile împletite de mine din flori, la acesti tineri miri, batuti de bruma! Aceste bucurii nu au seaman pe pamânt, si nici nu le poti gasi pereche! Si, rugându-i sa mearga la Sfânta Biserica în Duminici si sarbatori, le ziceam ca nici o limba omeneasca nu poate însira roadele de har si de binecuvântare pe care ni le aduce sfânta jertfa a Sfintei Liturghii. Ei au fagaduit si mie si

Parintelui, ca vor împlini aceasta rugaminte, care li-i spre folosul si mântuirea lor.
Un sprijin deosebil l-am avut de la familia profesorului V. Cocos, care, fara sa ma recunoasca, vazând rautatea unor oameni care credeau ca, prin înlaturarea mea de la liceul unde dadeam examen, se vor urca pe o treapta mai sus, a fost pentru mine ca un arhanghel! Dupa un timp, am aflat de acea punere la cale, si am tinut sa cunosc pe acela caruia i-a soptit îngerul sa-mi ia apararea, si, pâna la urma, l-am cunoscut, multumindu-i pentru crestineasca lui purtare, pentru care am fagaduit Maicutei Preacurate ca nu-l voi uita la slabele mele rugaciuni, pe el, si pe întreaga sa familie.
Dupa legarea prieteniei cu aceasta draga familie, doamna Florica Cocos, care-i o fiinta nespus de blânda si de credincioasa, mi-a fost ca o sora, aducându-mi iarna, la gazdele unde locuiam, lemne, cu cosul, ca sa nu sufar de frig, si alte bunatati pe care numai dragostea curata a acestei fiinte putea sa le savârseasca. Mi-a fost, si-mi va ramâne sapata cu litere de aur în mijlocul inimii mele, crestineasca purtare a acestei familii. Nu mai spun de el, care venea aproape zilnic sa vada cum a mers examenul, si sa ma încurajeze, dându-mi cartile trebuitoare pentru lectura, în vederea examenelor. Când eram în ultimul an, îmi trebuiau mai multe carti pentru lectura, îndeosebi la Limba Româna. Îmi aduc aminte cu multa placere de timpul când ma pregateam pentru examenele de sfârstit de an, si când citeam la Româna din cartea de la curs, rugam pe Parintele Ioan, care-mi era si profesor, si un nespus de mare sprijinitor moral, sa-mi vina în ajutor, cu domnul Cocos.

TERMIN LICEUL

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu si al Maicutei Domnului, am ajuns la examenul de sfârstit de an al clasei a XI-a, adica al clasei a VIII-a, dupa vechea denumire.
La matematica se cerea sa stii materia din cei trei ani din urma. Eu aveam toate caietele din anii ce trecusera, si ma vedeam tare la acest obiect. Dar când am vazut ca profesorul cu care trebuie sa dam examen, avea un chip tare serios, am uitat tot ce stiam! Lucram teza si începe sa ne asculte la oral, de la clasele mici în sus. Clasa mea era cea din urma. Când vedeam ca toti baietii si toate fetele care erau ascultati, amuteau când ieseau la tabla, ma prapadeam de frica. Tremuram de credeai ca-s bonlava de friguri. Ma mai uitam prin caiete si prin maculatoare, dar era un haos în capul meu. Ne gaseam la acest examen si într-o scoala în care noi, fetele, si, îndeosebi eu, nu eram deloc familiarizata, caci patru ani dadusem la liceul de fete, iar acum, fiindca eram mai putine fete decât baieti, dadeam examenul la liceul de baieti, unde mi se parea ca-i mai rece, si ma simteam straina.

Toti care se întorceau de la tabla, erau ca niste sfinti bizantini, trasi la fata, si-mi ziceau:

- Îi jale, Maicuta, ce faci dumneata, ca trebuie sa stii o groaza de materie?!

Eu îi mai faceam sa râda, zicându-le:

- Bun e Dumnezeu, cred ca n-o sa tac chiar ca dvs.! O prostie daca-oi sti, pe aceea o s-o spun, ca-i a mea, si am muncit pentru ea ca s-o învat!

Se apropie sa fie ascultata clasa mea. Eu cadeam în grupa de la urma, dupa alfabet. Scoate patru din colegele mele, si ramân trei în a doua grupa. Vad ca si cei din grupa mea mutisera la tabla, îmi vine rau si am crezut ca-mi ia creierul foc!

Aud pe profesor zicându-le:

- Dar dvs. ati venit la examen numai ca sa vedeti scoala si pe profesori?! De ce taceti toti?! Spuneti macar o prostie, daca matematica nu cunoasteti!

Eu am prins curaj auzind pe profesor spunând ca e mult mai bine sa zici o prostie, decât sa taci.

Vine rândul nostru. Ce i-o fi parut domnului profesor, ca-l aud zicând:

- Vine întâi cutare si cutare, iar Maica la urma, singura!

Eu am crezut ca o sa cad din picioare, auzind ca o sa ma asculte singura! Toata lumea din clasa îmi facea semne disperate. Pe cele doua colege dinaintea mea, nu le vedeam, nici nu le auzeam, asa ca nu stiu ce-or fi facut!

Aud pe profesor:

- Sa pofteasca Maica!

Când am auzit ca ma cheama, am plecat spre catedra, facând o cruce mare si zicând: Maica Domnului, si toti sfintii ortodocsi si catolici, ajutati-ma! Si, luând creta, ma uitam spre profesor, si asteptam sa-mi spuna ce trebuie sa lucrez. Profesorul sta cu mâna la ochi si râdea. Eu, în emotia mea, nu mi-am dat seama ce facusem, ca strigasem la Sfânta Fecioara si la sfinti cam tare, asa ca eram foarte mirata ca vazând pe profesorul care avea o fata asa de întunecata înainte, cum purtarea mea disperata îl facuse vesel. Aceasta m-a încurajat, si punându-mi câte doua întrebari din fiecare materie a celor trei ani, le-am lucrat cu cea mai mare siguranta, soptindu-mi nu stiu cine la ureche! Uitându-ma în dreapta si în stânga, am vazut ca nu era nimeni, fiindca eram foarte atenta si la cele ce-mi spunea profesorul, si la cel ce sta aproape de urechea mea; n-am avut timp sa ma gândesc cine sa fie acel ce-mi sopteste. Nu reusea mâna sa scrie cât îmi soptea acea voce la urechea mea.

Aud pe profesor:

- Va multumesc, mi-ati raspuns pentru toti colegii dvs.! Poftiti la loc!

Las creta si o iau spre banca mea. Profesorul pleaca, iar toti colegii si colegele din toate clasele, îmi zic cu ochii speriati:

- Ce-ai facut, Maicuta?!

- Ce-am facut, le raspund eu?

- Te-ai nenorocit!

- De ce?!

- Ca te-ai închinat si ai strigat la Maica Domnului, si la sfinti, si te-a auzit profesorul!

- Ei, si ce?! Dânsul nu-i crestin?! Dvs. ati vazut ca daca am strigat la Maicuta Domnului si la sfinti, mi-au venit în ajutor?! Ca, sincer sa va spun, în momentul când am plecat la tabla, nimic nu mai stiam, dar o voce mi-a soptit tot timpul cât rezolvasem problemele date. Asa ca nu ma tem de nimeni si de nimic! Am facut ceea ce trebuia sa faca toata lumea! Rezultatul îl vor spune toti aceia pe care i-am strigat eu în ajutor! Fiti linistiti, ca eu sunt linistita, si va urez succes la celelalte obiecte!

Si, iesind pe usa, eram ca beata de o fericire ce umplea tot sufletul meu. Mergeam pe strada si mi se parea toata lumea ca niste pitici. Am luat-o pe o strada care ducea spre sfânta biserica greceasca, unde mergea mai putina lume, si, într-un colt al maretei si frumoasei biserici, în valurile de iubire, de recunostinta, si de adânca smerenie, am scos un oftat de durere catre sfânta icoana a Maicii Preacurate, si catre Iisus, dumnezeiescul Prunc, zicând:

- Ah, de ce nu sunt ale mele toate fapturile, ca sa le depun la picioarele tale, Doamne, pentru ca toate sa se mistuie de iubire catre tine, iar eu sa te iubesc mai mult decât ele?!

- Nu te mâhni, caci cu o Sfânta Liturghie ascultata cu evlavie, îmi dai toata slava, de nesfârsite ori mai mare!

Aceasta m-a linistit, si mi-a sadit în sufletul meu dorul si dulceata de a nu putea trai fara sa ascult în fiecare zi Sfânta Liturghie. Caci mi-am dat seama ca pentru a putea ajunge la comorile de har dumnezeiesc, nu este o cheie mai sigura ca sfânta jertfaa Sfântului Altar. Multi pacatosi se întorc la Dumnezeu, si nici nu gândesc ca Sfânta Liturghie este aceea care le dobândeste acest har nepretuit, de la care ei culeg roadele în clipele sublime ale vesniceiei, în nesfârsita iubire a lui Dumnezeu!

Terminam examenele ultimei clase de liceu. Astept promovarea, si, cu durere, vad afisat ca, din cele sapte, câte eram, trei sunt repetente, trei corigente, si promovata numai eu, care eram asteptata de toti colegii si colegele mele sa fiu picata din cauza purtarii mele nesocotite, strigând la Maica Domnului si la Sfinti pentru ajutor în timpul examenului. Nu ma miram deloc, caci stiam ca nu meritele mele m-au salvat, ci strigatele cu încredere, la cei ce stau în lumina iubirii lui Hristos! Gasindu-ma cu colegele mele, au început sa-mi spuna ca si ele se roaga lui Dumnezeu, si de ce nu le-a ajutat la examen?! Le-am mângâiat, zicându-le ca, daca Domnul nu ne împlineste câteodata cererile si dorintele noastre, o face pentru ca ne pregateste ceva mai folositor. Noi, din pricina slabiciunilor omenesti, nu stim ce ne este mai de folos! Nu stiu ce ecou or fi avut în sufletul lor aceste cuvinte, dar eu mi-am facut datoria, aratându-le

ca, a te ruga este o datorie crestineasca, asteptând cu rabdare hotarârile Cerului, si nu a porunci ceea ce vrei tu sa ti se împlineasca îndata! Da, se poate sa-ti vina si îndata ceea ce ceri tu, numai daca îti este de neaparata nevoie. Socotelile lui Dumnezeu, nimeni nu le poate cunoaste!

BACALAUREATUL

Deci, cu ajutorul lui Dumnezeu, al Maicutei Sale Preacurate, si al tuturor sfintilor la care am strigat cu tot focul, am ajuns si la examenul de bacalaureat, în vara anului 1951.
Si acest examen l-am trecut tot prin minune, caci am fost singura, deoarece numai eu absolvisem clasa a XI-a si, nefiind primita cu cei de la curs, am dat singura. La început mi-a fost frica, dar a trecut foarte repede, caci, fiind una singura, cum terminam cu un profesor, ma lua altul la ascultat, si asa am trecut. Dar când am scapat, am alergat la biserica ce-mi era mai aproape, a Sfântului Petru, pentru a-i pleca genunchii, multumind Preabunului Dumnezeu, Maicutei Domnului, ca nu voi lipsi de la nici o Sfânta Liturghie, în tot restul vietii mele, chiar si când voi fi bonlava, voi merge, dusa de altii, daca, bineânteles, Domnul, pentru pacatele mele, nu ma va pedepsi cu vreo boala în asa fel, ca sa nu pot lua parte; dar, dupa ajutorul ce mi-l da, eu cred ca pretuieste mai mult decât toate comorile lumii, de pe tot cuprinsul pamântului.

DARUL RASPLATIT DE DOMNUL

În aceasta vara a anului 1951, când nu mai aveam grija învatatului, într-o zi, pe când eram cu maicile din comitet prin curtea sfintei noastre Mânastiri, si faceam planul pentru a începe un nou corp de chilii, aud în curtea gospodariei de grajduri, plânsete de femei. Am mers sa vad cine-i si am gasit doua femei de la T. Vladimirescu, care stateau în dosul grajdului din pricina unei ploi ce fusese, caci ele se gaseau la munca câmpului. Una din ele când a vazut vacile noastre, a început sa plânga cu hohote, zicând ca cine stie când o sa mai vada vita în curtea ei. Ajungând la ele, întâi le-am linistit din plâns, apoi le-am întrebat de ce plâng. Mihaica Vlad care era cu Eva Mihalache care plângea, îmi spunea ca a avut o vaca cu lapte de la care hranea cei sase copii, caci sotul i-a murit de plamâni, iar dupa moartea sotului i-a murit si vaca pe care a plâns-o si o plânge de câte ori vede vita, stiind ca n-o sa mai poata niciodata cumpara, fiind foarte saraca.
Îmi povestea aceasta crestina ca cei sase copilasi stateau în jurul vacii moarte, si nu lasau s-o duca în câmp sa o îngroape, crezând ca se va scula.
Una dintre maicile noastre îmi zice:

- Maicuta, sa-i dam ceva bani sa-si cumpere vreo vitica.
Eu stau putin, si, uitându-ma la vacile noastre, întreb pe maica Ierusalima, care era îngrijitoare vitelor, care vaca da mai mult lapte, si-i mai cuminte? Maica îmi arata vacile pe care le stia mai bune, iar eu merg între ele si dezleg una de la ieslea de la care mânca, si pornesc si cu vitelul, spre femeia deznadajduita, sa i-o dau.

Maica Ierusalima ma întreaba:

- Ce vreti sa faceti, Maicuta, cu aceasta vaca?!

Îi raspund:

- Vreau s-o dau acestei crestine care plânge ca n-are cu ce hrani cei sase copii.

- Maicuta, îmi zice maica, hai sa dam o vaca mai slabuta de lapte, ca asta-i prea buna!

- Nu, maica, îi raspund, când dam ceva, sa dam ceea ce-i mai bun, nu ce avem mai rau. Lasati-le pe cele slabe, ca or sa se faca si ele bune la noi, daca ridicam necazul unui suflet. Are Bunul Dumnezeu grija de noi!
Si strig pe cei sase copii ce stau ca ulcicutele în jurul mamei lor, le dau vaca cu vitelul lânga ea, dorindu-le sa le traiasca, iar ei stau cu ochisorii mari spre mine, nestiniind ce sa faca.

Eu le spun:

- Este a voastra, copii, vaca asta! Ei au început sa plânga de bucurie, iar unul care de abia vorbea, zicea catre ceilalti:

- Haideti cu vaca, sa nu ne-o ia alta maicuta!

Unul care era mai marisor, îi zice:

- Nu ne-o ia, ca Maicuta ce ne-a dat vaca, este fata cea mai mare a Maicii Domnului, si celelalte maicute o asculta!
Pe noi toate, care ascultam vorbirile micutilor orfani, ne-au napadit lacrimile de înduiosare si de bucurie, ca am putut sa mângâiem o mama îndurerata!
Mare le-a fost bucuria celor ce-au primit aceasta vacuta, dar mai mare a fost bucuria noastra, a celor care am avut fericitul prilej sa gustam din fagurul scump al milosteniei.
Domnul, care pe toate le priveste, a privit si spre noi, caci seara am fost chemata la grajd de maica Ierusalima, îngrijitoarea vacilor, care îmi spune ca a venit o femeie cu o vaca cu un vitel, foarte frumoasa, si vrea sa mi-o dea mie în mâna. Vazând vaca ce sta la grajd pentru a o darui, i-am zis maicii:

- Vezi, maica, sa dam totdeauna ceea ce avem mai bun, ca sa ne vie ceva si mai bun, si mai frumos decât ce-am asteptat.

- M-am întors în chilia mea, si am meditat asupra tuturor celor ce ma înconjurau, si mi-a raspuns glasul inimii ca timpul vietii noastre este timp de mila, pentru a putea patrunde în zarile iubirii brodate cu firul milei, pe când vesnicia este pastrata dreptatii lui Dumnezeu, pentru care sa suspinam mereu.

MINUNEA UNTDELEMNULUI SPORIT

În miercurea Patimilor, în anul 1951, ma pregateam sa merg la Sfânta Biserica. Maica Luciana, care facea ascultare la staretie, îmi zice:

- Maicuta, maica Olimpiada nu mai stie unde sa puna untdelemnul, ca-i creste în butoi întruna, si da afara prin vrana!

Stau putin si ma gândesc ce înseamna aceste cuvinte despre untdelemn. Afara era un noroi foarte mare, si lume nu era deloc la noi, ca sa banuiesc ca ar fi adus lumea untdelemn, si-i zic:

- Eu nu te înteleg deloc ce vrei sa spui despre untdelemn! Cum nu mai are unde sa-l puie?! N-are maica Olimpiada patru butoaie de câte doua sute de litri?!

- Sa vedeti, Maicuta, eu nu stiu prea bine, dar am auzit prin obstea noastra ca este a treia zi azi, de când un butoi este mereu golit, si se umple de untedelemn, încât da afara pe vrana!

- Ce spui, fato?!

- Da, Maicuta!

- Ei, dar asta-i numai o minune dumnezeiasca, daca-i adevarata!

- Eu nu stiu cât e de adevarata! Maica Olimpiada poate sa va spuna adevarul, caci noua nu vrea sa ne spuna!

Trimit sa cheme pe maica Olimpiada. Plec spre biserica, si iata ca vine si maica Olimpiada (care era cu pastrarea hranei soborului), si o iau lânga zidul bisericii, si-i zic:

- Maica Olimpiada, suntem lânga Sfânta Biserica, te rog sa nu ascunzi de mine nimic, dar nici sa maresti ceva, ci sa-mi spui adevarul, cum îi cu untdelemnul de la camara noastra, ca auzii lucruri preaminunate azi, si, de-i asa, eu nu stiu ce-as face ca semn de multumire! Spune-mi, te rog, fara nici un ocolis!

- Sa vedeti, Maicuta, luni dimineata, sora Elena, care-i cu mine la aceasta ascultare, îmi zice de ce vars asa mult untdelemn pe jos, iar daca butoiul este plin, de ce mai pun în el, ca-i o risipa foarte mare de untdelemn lânga butoi!

- Dar noi avem patru butoaie, de câte doua sute de litri, nu?!

- Da!

- Si-s pline toate, nu?

- Sunt numai trei pline, iar unul care s-a golit, l-am dat afara.

- Ei, si cum?! Spune-mi ca-s tare nerabdatoare!

Când mi-a spus sora Elena ca-i untdelemn curs lânga butoi, nu mi-a venit sa cred, si i-am spus ca nu am scos nimic, si nici nu am mai pus untdelemn în butoi. Ca, sa vedeti, în cele trei butoaie ce le avem pline cu untdelemn, la unul,

de la mijloc, care nu fusese plin ca celelalte doua, vazui ca se prelinge pe vrana si curge jos!

- Si ce-ai facut?!

- Am luat repede o cratita mare si am umplut-o cu untdelemn, golind butoiul cam cu vreo zece litri. Aceasta a fost luni. Mai pe seara merg sa vad ce mai este cu butoiul meu. Credeam ca fierbe untdelemnul, desi la gust era bun!

- Si, când te-ai dus mai pe seara, cum era butoiul?!

- Cu putin nu era plin ochi!

- Adica cum?! Se umpluse la loc?!

- Da, Maicuta!

- Si ce-ai zis sfintia ta atunci când ai vazut aceasta minune?!

- Nu aveam putearea de a gândi la nimic, eram înmarmurita, fara glas!

- Si n-ai mai desertat?!

- Da, am vrut sa vad ce se va mai întâmpla!

- Ei, si?!

- Am lasat totul în grija Maicutei Domnului, si am plecat seara la chilie. A doua zi, marti dimineata, când am mers la chelarie, ce sa vezi?! Un lac foarte mare de untdelemn ce cursese din butoi, si se prelingea de zor! Eu m-am pornit si am scos în mai multe vase, cred ca patru, cinci decalitri, socotind ca n-o sa se mai umple, dar iar s-a umplut, si am mai scos si azi în ce-am mai gasit! Acum sa vad ce-o sa mai fie!

- Si, ce crezi, sfintia ta, maica Olimpiada, despre aceasta înmultire a untdelemnului nostru?!

- Eu nu stiu ce sa cred, Maicuta! Unele maici mi-au spus ca fierbe untdelemnul, si, drept sa va spun, am crezut si eu, dar acum nu stiu ce sa mai cred, ca, la gust nu-i schimbat cu nimic!

- Maica Olimpiada, eu cred ca-i minunea Maicii Domnului, si nimic mai mult!

- Maicuta, eu ma închin în fata acestui fapt, si nu mai spun nimic!

- Asa sa si faci, maica!

Si ma despart de maica Olimpiada, si intru la Sfânta Liturghie. Tot timpul cât am stat la slujba, am lacrimat de bucurie, pentru binecuvântarea ce ne-a dat-o Maicuta Domnului prin înmultirea untdelemnului. Dupa sfânta slujba am mers si am vazut butoiul si vasele în care era acel untdelemn ce fusese scos, si care, nu avea absolut nimic deosebit, nici la culoare. M-am închinat purtatoarei noastre de grija, si Atotputernicului Dumnezeu, care face minuni preaslavite, în toate felurile, cu noi, mult nevrednicele, si cu toata lumea, iar noi suntem nerecunoscatori pentru toate facerile de bine ce le varsa cu belsug, spre fiecare din noi, acolo unde suntem.

O, Doamne, fa sa te întelegem pe tine, în toate lucrarile ce le faci pentru a noastra mântuire!

O UNELTIRE DIAVOLEASCA

Într-o zi din toamna anului 1948, un grup de maici vin la mine la chilie tot într-o fuga, si-mi spun ca la troita de la poarta Mânastirii noastre se gaseste un copilas abia nascut. Nu m-am mirat deloc, caci stiam ca în satul meu era obiceiul ca daca vreun satean dorea ca cineva sa-i boteze copilul nou nascut, si se teme ca acela n-ar fi vrut, moasa lehuzei îi ducea copilul la poarta, si îl dadea în brate. Aceasta primire a copilului în brate, era ca si un legamânt ca-l va boteza. Eu, stiind aceasta, am spus si maicilor noastre acest obicei practicat în satul meu, si am zis sa mergem la poarta, sa-l primeasca careva în brate, si sa-l botezam.

Ajunse la poarta Sfintei noastre Mânastiri, n-am vazut pe nimeni lânga troita celor trei sfinti, decât un cos rupt, iar în cos era un copilas, înfasurat într-o toala veche, si fiindca nu-l spalase deloc dupa ce-l nascuse mama lui, era într-un hal de mizerie, cum nu mai vazusem niciodata! În gurita lui avea o cârpa cu zahar, care îi ranise buzisoarele, încât, când îl vedeai, îti venea sa cazi din picioare! Eu le spun maicilor:

- Fetelor, stati ca nu-i lucru curat. Cineva a vrut sa necinsteasca în fata oamenilor curatia soborului nostru, dar cred ca Dumnezeu, de al carui ochi nimic nu scapa, va vadi pe aceasta ticaloasa, care nu s-a gândit ca ar fi putut sa fie mâncat acest prunc de vreun câine, sau ar fi putut muri înainte de a fi dat de el, si nici nu s-a temut de Dumnezeu, ca prin purtarea aceasta murdara, arunca o pata rusinoasa pe una din soborul nostru.

Spun la doua surori sa mearga cu caruta noastra la sat pentru a anunta doctorul, primarul si jandarmul, si a-i ruga sa vina la fata locului, iar noi sa mergem în Sfânta Biserica sa ne rugam, pentru a vadi Domnul aceasta ocara. Asa am si facut. Dupa un ceas, au venit cu primarul si moasa comunei, care au rugat sa fie botezat copilul la noi, ca sa nu moara pâna la sat, caci abia misca. Eu n-am vrut sa-l primesc în Mânastire, caci aveam presimtirea ca ni-l vor pune pe capul uneia dintre noi, desi netemeinicia acestui lucru s-ar fi putut dovedi de îndata. Eram ca o leoaica, fara pic de mila, zicându-le:

- Poftiti la arhondaricul ce-l avem pentru mireni, si-l va boteza parintele nostru, daca vi-i teama sa nu moara! Dar nu va muri, caci acest copil va scoate si va descoperi pe acea nerusinata fiinta, care a cautat sa arunce asupra Mânastirii noastre o astfel de rusine!

Moasa publica a facut un gest spre primar, ca da, a banuit ca pruncul e de la noi! Eu îi prind miscarea, si-i zic:

- Gestul dumitale, mie nu-mi place, te rog sa nu te gândesti la ce nu trebuie, ca o sa primesti pedeapsa de Sus, de la Dumnezeu!

Dânsa îmi zice:

- Acest copil este nascut de câteva ore, si nu i s-a dat nici un ajutor. Este cum l-a nascut mama lui!

- Ei, si ce vrei sa spui cu aceste cuvinte?! Ca-i al nostru, nu?!

- Nu zic, dar banuiesc!…

- Banuiesti?! Bine! Eu vreau sa dezvalui aceasta banuiala, si de aceea, voi trimite caruta de îndata la comuna, sa aduca si pe doctorita, supunând tot soborul unui consult medical, caci eu îmi cunosc fetele mele cum sunt!

Iar o maica dintr-un colt zice:

- Dar daca nu veti gasi ce banuiti dvs., ce va fi?!

Moasa tacu. Primarul ne ruga sa se faca botezul copilului acolo, la casa pentru mireni, si ne fagadui ca nu se va lasa până nu va gasi pe mama copilului. Vine parintele Gherasim, si boteaza pe prunca. Dupa sfântul botez, copilul s-a înviorat. Au plecat la comuna, iar moasa a împânzit peste tot vorba ca copilul este al uneia de la Mânastire.

A doua zi am stat în rugaciuni, ca Bunul Dumnezeu sa dea la iveala pe ticaloasa mama care-si lepadase copilul la poarta noastra.

A treia zi, am facut din nou rugaciuni cu lacrimi, nu pentru noi, ci voiam sa nu fie nici o umbra de banuiala murdara pe Sfânta noastra Mânastire.

Dupa ce am terminat acatistul Sfântului Mina, ies din biserica si spun maicilor si surorilor:

- Fiti linistite, fetelor, ca Sfântul Mina va face minuni! O sa vedeti!

Si, iata, cum intru în chilie, aud în curtea Mânastirii fetele noastre bucurându-se de venirea unui frate al unei maici, din sat, de la T. Vladimirescu, care a adus vestea ca s-a descoperit mama copilului ce a fost depus la poarta Mânastirii noastre, spunându-ne-o pe nume.

Când am auzit aceasta veste, am strigat sa vie toate maicile si toate surorile în biserica, sa facem Acatistul Maicutei Domnului, si sa aducem multumiri pentru grabnicul ajutor ce ni l-a dat. Tot soborul plângea la icoana Maicutei Preacurate, aducându-i acest prinos lacrimi curate si de inimi zdrobite de fericire, si de recunostinta.

Pe urma am aflat cum a fost descoperita faptasa.

Primarul comunei noastre a banuit câteva fete usoare din comuna, si a rugat pe doctorita sa mearga la ele sa le cerceteze. Doctorita nu voia sa mearga la cele banuite, caci, se vede, stia si ea ceva despre aceasta nelegiuita fapta. Atunci primarul a luat jandarmi si a plecat spre moasa, luând-o cu forta sa mearga la cine banuia el. Si, mergând la familia Dorosan, a întrebat unde-i sora lui cea mai mare. Copilul rapsunde ca mama-sa i-a zis sa spuna ca-i la cules de porumb, dar ea-i în casa, ca-i bonlava. Vine batrâna, mama copiilor, pe care o întreaba unde este fata ei cea mai mare. Ea spune ca-i la cules de porumb, si nu vine nici seara acasa. Primarul îi spune ca trebuie sa faca o perchezitie în toata casa. Batrâna tinea mortis ca nu are cheia, fiind la

barbatul sau care vine seara de la Galati. Asa ca, sa vina mai târziu. Jandarmii îi spun ca se poate scoate usa din balamale, si se poate intra în casa, caci diseara ei sunt ocupati. Ea n-a vrut, dar n-a avut încotro, caci unul din jandarmi apuca de usa si intra în casa. Dupa usa, sta înfasurata în toale fata batrânei, care nascuse copila pe care o trimesese la noi. În fata autoritatilor a fost nevoita sa recunoasca ca ea a nascut copila si ca mama sa a dus-o la Mânastire, s-o creasca maicile ca ei îi este rusine ca nu este casatorita! Chemând-o pe batrâna, a spus si ea adevarul. Pe urma a luat pe batrâna la dinspensar, si punându-i copilul în brate, un soldat de jandarmi batea în portile caselor, iar batrâna, cu copilul în brate, marturisea în gura mare fapta ce-a savârsit-o, aducând copila la poarta Mânastirii.
Într-un târziu a venit la mine mama acelei tinere, cerându-si iertare, si spunând totul cum a fost, zicând:

- Sa ma ierti, Maicuta, ca am gresit aducând ocara si hula asupra Sfintei Mânastiri, lasând copilul fetei mele la poarta Sfintei Mânastiri!…

- Asculta, Nuta, cum a fost, te rog, spune-mi!

- Maicuta, când am cunoscut pe fata mea ca o sa aibe copil, ea a voit sa mearga la doctor sa-l dea afara. Eu am rugat-o sa nu faca una ca asta, ci sa-l lase, ca de va naste, nu va sti nimeni, ca eu îl voi lua de îndata, si-l voi duce la poarta Sfintei Mânastiri, si maicilor o sa le fie mila de el, si-l vor lua si-l vor creste, fiind asa un copil fericit. Iar dupa nastere, când am vazut ca-i fetita, am zis ca chiar voia lui Dumnezeu este sa-l aduc aici, si n-am lasat pe nimeni sa puna mâna pe el, socotind ca o sa credeti ca l-a nascut cineva pe câmp. Nu m-am gândit nici o clipa ca o sa aduc vorbe grele asupra vreunei maici, ci m-am gândit sa înlatur rusinea fetei mele si sa scap copilul, dar am vazut ca Maica Domnului n-a îngaduit fapta aceasta, si, pâna la urma, m-a si descoperit, facându-ma de rusine în sat!

- Nu-i nimic, Nuta, ma bucur ca-ti pare rau de ceea ce-ai facut! Te rog sa crezi ca pentru noi n-a fost lucru usor, când auzeam ca copilul ar fi al vreuneia din soborul nostru. Si am fi primit bucuroase aceasta ocara si necinste de la oameni, caci, îndeosebi, eu am fost si sunt obisnuita cu astfel de vorbe care ni s-au adus de la slugile satanei, dar nu eram linistita ca nu se vadea nimic, si-mi ziceam ca oricând, si oricine ca ceea ce se spune despre cei fara de Dumnezeu, si care cauta sa ponegreasca lucrarea Cerului, va vedea ca totul este o minciuna… Si, drept sa-ti spun, eu, care rup o floare când o rup, sau când calc iarba care creste, socotind ca le curm viata în clipa aceea, când am vazut copilul pentru care ar fi trebuit sa am mai multa mila ca de o floare, sau de orice insecta ce se târaste pe pamânt, m-am vazut ca o leoaica ce-si apara puii ei de un dusman mult mai puternic decât ea. În fata mea vedeam pe vrasmasul cel mare, si venin al bârfelor asupra obstei mele, pe care o iubesc mai mult ca pe mine însami, stie Bunul Dumnezeu, iar prin aceste bârfeli, se

necinstea numele Domnului, îndeosebi al Împaratesei noastre, care este podoaba sublima si floarea cea mai aleasa a scumpului meu sobor, si pe care Preacurata ni l-a pregatit asa cum îsi pregateste un gradinar florile sale, având cea mai mare grija sa nu le atinga vreun vânt rece, sau ce-ar fi mai greu, vreo bruma, ce i-ar distruge toate florile sale, si le pregateste pentru cea mai draga fiinta a sufletului sau! Cea mai scumpa, cea mai draga fiinta, pentru care nevrednicie ocrotesc si cresc florile soborului meu, este Maicuta Domnului, pe care eu am rugat-o mereu, si o rog a-mi ajuta sa pot înt-o zi a-i depune la picioarele Sale, ca pe un buchet bine mirositor, florile pe care mi le-a încredintat. Cred ca daca am fost chiar rea cu micutul nevinovat, pe care l-ai adus la poarta Sfintei noastre Mânastiri, Domnul mi-a poruncit sa fiu asa, pentru a nu ofili floarea sufletului obstii mele cu durerile ce-ar fi venit de la gurile bârfelilor asupra întregii noastre Mânastiri, si care ar fi fost o sminteala pentru cei slabi, mai mare ca întarirea ce le-a putut-o da întreaga lucrare ce-a facut-o Bunul Dumnezeu si Maica Sa Preacurata, cu întemeierea Sfintei noastre Mânastiri. Rog pe Bunul si mult Milostivul Dumnezeu, sa te ierte, caci eu n-am nimic asupra matale! Deci, mergi sanatoasa, si pe viitor sa fii mai cu multa grija asupra copiilor ce ti i-a dat Dumnezeu, ca sa nu-ti vie vreo pedeapsa mai mare!
Multa vreme m-a chinuit gândul ca trebuia sa luam copilul de la poarta, ca facând asa, aveam prilejul sa primim rasplata Sfântului Marin, care era o fecioara numita Maria, si se tainuia într-o mânastire de calugari, sub numele de Marin. Stim din "Vietile sfintilor" cu a primit a i se pune în spinare hula ca ar fi necinstit o fata, care nascând un copil, l-a adus la mânastire. Ea a tacut, si, fara sa fie cunoscuta de nimeni ca-i fire femeiasca, a cazut în genunchi ca un om pacatos, în fata staretului, cerându-si iertare, si luând pricina facuta cu altul în desfrânare cu acea fata, s-a asezat la poarta mânastirii, într-un bordei, crescând copilul, si proslavind pe Dumnezeu, care i-a dat o astfel de cale mântuitoare. Si s-a împodobit mireasa lui Hristos cu asemenea podoabe. Era izgonita chiar si din biserica pentru paruta desfrânare. Într-o zi a venit doritul ei Mire, Iisus Hristos, pentru care a suferit atât de mult, lasând pruncul ce-l crescuse cu atâta dragoste, si care a devenit un mare calugar mai pe urma. Iar sfânta mireasa a lui Hristos, Maria, ce se numea de monahi, Marin, timpul cât a trait cu acel prunc a fost strigata de el "tata", si nu a dezgolit feciorescu-i trup sa arate ca-i femeie cu firea. Ce îndoita barbatie, ce mare si viejesc suflet! Abia la moarte au vazut ca-i femeie, si tot soborul a plâns pentru toate ocarile ce le aruncase toata vremea, acestei sfinte mirese a lui Hristos!
Aceste pilde, si multe altele ca acestea ma înspaimânta si ma mustra, pe mine, si-mi zic mereu: cum sa ma numesc eu mireasa lui Hristos, când n-am gateala pentru acel care îl iubesc atât de mult, dar pentru care n-am facut nimic, si ma feresc a patimi ceva, cautând cu orice prilej sa arat ca nu-i adevarat ce mi se

aduce de catre cei care totdeauna au fost si vor fi mereu pusi sa arunce cu otrava asupra unora pe care, desi în necinstesc în fata lumii, înaintea lui Dumnezeu le pregateste vesmânt de nunta cereasca!
Deci, ma tem si ma înfricosez a ma numi mireasa lui Hristos, ci sunt mult mai fericita când ma numesc roaba netrebnica, fecioara nebuna, fiica neascultatoare, si altele ca acestea. Ma îngrozesc, ducându-ma cu gândul la marile jertfe ce le-au facut înaintasele mele, pe a caror putere de credinta traim, si ne hranim noi azi. De n-ar fi nadejde în mila lui Dumnezeu si a Maicutei Sale Preacurate, ar fi o paragina sufletul nostru, si am merge în prapastia iadului!
Doamne Iisuse, cum sa-ti multumim noi pentru aceasta mila fara de margini?! De-am da trupurile noastre sa fie arse pentru dragostea ta, Bunule, tot n-ar fi de-ajuns, decât smerite, plecam capul în poala Preaiubitei Tale Maici, cerând iertare pentru toate nestiintele si slabiciunile noastre omenesti. Si te rugam, Bunule, sa Te proslavesti Tu cum vrei, în slabele noastre fiinte, care sunt lucrurile mâinilor Tale, caci stim ca toate câte le vrei, le si poti!
Ma voi multumi cu gândul ca asa a voit Cerul sa ma lovesc destul de tare pentru a tine piept necazulilor, ce ar fi tras fapta buna, pentru care ma necajesc ca am înlaturat-o!

MINUNEA MOASTELOR SFÂNTULUI MINA

În toamna anului 1949, în ziua de 28 august, am mers la Roman, la Sfânta Episcopie, cu un grup de maici, si cu parintii nostri Gherasim si Ioan, pentru a lua parte la instalarea preasfintitului Teofil, pe care îl primea Sfânta Episcopie a Romanului ca episcop. Dupa oficierea sfintei slujbe si a tuturor bucuriilor duhovnicesti, am mers cu doua maici si cu Parintele nostru Ioan, la sfânta mânastire Miclauseni, unde era grupul de maici, si parintele Clement, plecati de la noi. Ajunsi la Miclauseni, bucuria mi-a fost mare, revazându-ma cu fetele mele. Toaca de vecernie si mergem la Sfânta Biserica. Eu stiam ca în altar se gaseste o cutie cu sfinte moaste , si, dornica de a le saruta, si de a sti de la ce sfinti sunt, am rugat pe parintele Clement sa mi-o scoata. Parintele Clement mi-a scos cutia mult dorita, si, sarutând cu evlavie particelele sfintelor moaste ce erau în acea cutie, am început sa citesc, sa vad ce sfinti se gasesc între noi, prin acele sfinte particele din trupurile lor. Dar era scris greceste, si eu nestiind acea limba, am rugat pe Parintele nostru Ioan sa mi-i citeasca, si auzind ca printre acele comori fara de pret sa gaseste si o particica din sfintele moaste ale Sfântului mare mucenic Mina, mi-au trecut prin fata ochilor toate minunile ce le-a facut Sfântul Mina, si ce le face peste tot unde-i chemat. Si, neputând sa ma stapânesc, am cazut în genunchi, lasând lacrimile ce veneau navala sa curga pe obraz, si, mai sarutând înca o data particica sfânta a

sfintelor moaste, m-am retras într-un colt al Sfântului Altar, lasându-mi inima sa se plimbe prin acele fericite vremuri ale Sfântului Mina si, de-a lungul veacurilor ce s-au desirat pâna în zilele noastre, cugetând la ajutorul ce l-a dat sfântul tuturor, si-l mai da si azi, mi s-a aprins inima de evlavie catre sfântul mucenic, si am dorit sa avem si în Sfânta noastra Mânastire o particica fie cât de mica, în care eu aveam credinta ca se cuprinde tot darul ce l-a capatat Sfântul Mina de la Bunul Dumnezeu. Si, luând curaj, am îndraznit sa rog pe parintele Clement, care era duhovnicul mânastirii Miclauseni, si pe care l-am avut si noi opt ani, zicându-i:

- Parinte, stiu ca sfintia voastra, care ati pus o particica din suflet alaturi de sufletul meu, la zidirea Sfintei noastre Mânastiri, o iubiti, si vreau sa-i faceti azi un dar, ca puteti, numai sa vreti!

Parintele îmi zice:

- Da, Maicuta, eu iubesc Mânastirea sfintiei tale, dar nu stiu ce dar vrei sa-ti fac!

- Un dar prea scump, si de mare pret!

- De mare pret?! Ce-i fi vrând?!

- Iata, parinte, ce vreau, dar va rog sa nu va întristati! Sa-mi dati, daca vreti, o bucatica mica, mica, foarte mica din sfintele moaste ale Sfântului Mina, pe care le aveti! Toti sfintii care îi aveti în aceasta cutie, sunt comori fara de pret, dar eu pe Sfântul Mina îl iubesc mult! Stiti, sfintia voastra, când erati la noi, eu faceam câteodata glume asupra inimii mele, zicând ca vreau sa pictez în mijlocul ei doua tronuri, unul pentru Mântuitorul Hristos, si unul pentru Maicuta Domnului, iar în jurul acestor tronuri, ca podoaba de pietre scumpe, sa fie Sfântul Vasile cel Mare, nasul meu al carui nume l-am purtat pâna la primirea botezului în calugarie; Sfântul Ioan Evanghelistul, iubitul Domnului Hristos, pe care cu nevrednicie l-am capatat povatuitor în drumul vietii mele; Sfântul Ioan Gura de Aur, despre care, când vorbesc, simt ca-mi salta inima de o bucurie neânteleasa; Sfântul Mina, parfumul îmbatator al sufletului meu; Sfântul Nicolae, pe care l-am simtit totdeauna grabnic ajutator; Sfântul Pantelimon, despre care mi-a spus Maiculita Domnului ca-l am rugator catre Domnul de când m-am nascut; Sfântul Simion Stâlpnicul, îndrumatorul meu pentru viata calugareasca; apoi, Sfânta mea preaiubita, Veronica, cea care, asa de mult a iubit pe Domnul Iisus pe drumul calvarului si al carui nume îl port, si pe care o rog mereu sa-mi dea o firmitura din dragostea ei, pentru a iubi si eu pe Bunul Iisus; Sfânta Preacuvioasa Maica Parascheva, podoaba omenirii si fagurul divin al scumpei noastre tari. Si, ce sa va mai spun, as fi vrut, în jurul acestor stâlpi de granit care sustin slabul si neputiinciosul meu suflet, sa aiba pe fata inimii mele toti sfintii si toate sfintele! Glumeam atunci, dar gluma mea a lasat urme adândci în inima mea, si mereu îmi cere aceasta pictura, dar nu gasesc culorile potrivite dupa care tânjesc!

- Ei, Maica, sfintia ta ai fost întotdeauna visatoare!

- Da, parinte, cu aceste visuri am trait si traiesc, si cred în purtarea de grija a lui Dumnezeu, ca într-o buna zi, visul meu va fi o realitate, ca-l doresc cu mult dor! Acum, ce ziceti?! Îmi dati o particica din Sfântul Mina?!

- Nu-ti dau, Maicuta, ca Sfântul nu vrea sa se risipeasca!...

- Ah, parinte, daca sfântul n-ar fi vrut sa se risipeasca, nu venea nici aceasta particica aici!

- Ei, bine, dar aceasta particica a fost adusa de printi!...

- Ascultati, parinte, eu cred ca în fata lui Dumnezeu si a sfintilor, nu conteaza nici starea omului, si nici rangul, ci numai inima si evlavia cu care pretuieste el sfintenia.

- Nu te supara, Maica, dar nu pot sa-ti dau!

Eu m-am retras într-un colt al Sfântului Altar si am plâns mult de neasteptatul raspuns. Linistindu-ma, am rugat pe parintele sa-mi dea înca o data voie sa mai sarut particica din trupul Sfântului Mina.

Parintele Clement scoate cutia dintr-un dulap, si, desfacând capacul, o tinea pe mâinile sfintiei sale, dar eu ma apropii, îngenunchez, si sarut particica de os uscat, asa cum se parea la vedere, mir cu mireasma îmbatatoare prelingându-se spre marginea cutiei. Când a aparut izvorârea sfântului mir din particica sfintelor moaste, aveam impresia unui izvoras ce tâsneste dintr-un munte, printre frunzele scuturate ale copacilor. O clipa n-am avut glas. Parintele Clement îmi zice:

- Maica, ce-i asta?!

Îi raspund:

- Minunea Sfântului Mina!... Si am început sa-mi moi degetele în minunatul mir, atingându-mi fruntea, ochii, pieptul, mâinile si picoarele, asa cum se miruieste la Sfântul Maslu. Si tragând o bucatica de vata din cea care era la o alta particica din sfintele moaste, am început sa o îmbibez cu acel sfânt mir. Parintele nostru Ioan a facut acelasi lucru ca si mine, si-a atins degetele, miruindu-se peste tot. Eram îmbatati de fericire!

Parintele Clement îmi zice:

- Maicuta, nu cumva-i lacrima de-a sfintiei tale?!

Eu îi raspund:

- Iarta-ma, parinte, lacrima mea nu-i groasa, nici galbena si uleioasa, si nici asa frumos mirositoare! Sfântul Mina a vazut el ce mult am dorit eu sa am o particica din sfintele sale moaste, si daca sfintia voastra nu v-ati îndurat sa-mi dati, mi-a dat sfintia sa izvor viu, aratându-mi prin aceasta minune ca el este viu în orice loc, numai sa-i ceri ajutorul!

Acest minunat fapt mi-a întarit mai mult credinta si dragostea în Preabunul Dumnezeu, si în sfintii sai.

Dar, ce durere!... În clipa când parintele Clement s-a îndoit de aceasta minunata izvorâre, ea s-a oprit si s-a cristalizat ca o sticla ce fusese topita de o temperatura mare, si, trecând la rece, s-a întarit! A ramas pe metalul cutiei o dâra groasa de ulei întepenit, cum si urmele degetelor noastre, ce se pot vedea pâna azi, nesterse! Când pipai cu degetele aceasta prelingere minunata, am avut impresia ca ma tai.
Am multumit Domnului si Sfântului Mina ca l-au facut pe parintele Clement grijuliu de a nu risipi cele sfinte, caci în felul acesta, eu, mult nevrednica, am capatat chiar de la Sfântul Mina, prin voia si dragostea sa, mir viu, caci de la orice uscatura pe care o tai, nu vei vedea niciodata seva curgând, ci numai din ceva viu, fie trup de om, animal sau planta.
Din acest fapt minunat, atâta învatatura am capatat, hotarându-ma ca niciodata în viata mea sa nu fiu zgârcita cu lucrurile ce nu-mi apartin, caci toate ale Domnului sunt, si din ale Domnului, nadajduiesc sa împart.
O, Iisuse Doamne, cine oare a fost sau este mai dornic ca Tine, Bunule, sau cine risipeste mai multa dragoste pe pamântul inimii omului, decât numai Tu, Preamilostive! Caci, te sfârâmi în mii de bucati, în mâinile preotului, si te dai noua spre hrana si viata vesnica! Ce risipire minunata! Si cât te mâhnesti când vezi ca slugile tale sunt mai putin darnice cu tine! Tu te-ai dat si te dai pentru pacatosi, ca sa le fii de ajutor, iar ei te strâng într-un metal, fie el cât de pretios! Stiu, Stapâne, ca bune placere a Ta, este mai curând sa stai într-o inima nevrednica, pe care s-o învrednicesti Tu, decât sa stai într-un vas, fie el împodobit chiar cu briliante! Am vazut, Preabunule, ca iubesti mult mai mult o inima ce a avut toate pacatele, dar care, prin adierea usoara a Sfântului Duh, se trezeste si vine sa îmbrace haina pocaintei si a smereniei. În acea inima vrei sa-ti faci altar si salas de odihna, si se si face, daca acea inima, trezita din somnul pacatelor, va lua cu buzele ei nevrednice pe Iisus Euharistic din Sfântul Potir al Bisericii noastre crestine. O, Doamne, ce taina minunata, de parca nu poate mintea cuprinde cât simte inima, si cum sa fie Acel neâncaput nicaieri, cuprins de o minte slaba si marginita?! Te înspaimânti numai cât gândesti la maretia, darnicia si puterea de dragoste ce o are Bunul Dumnezeu, pentru noi, oamenii.
Nu-l pot osândi pe parintele Clement, nici de îndoiala ce a avut-o în acele clipe când a vazut izvorând sfântul mir din sfintele moaste ale Sfântului Mina, lasând pe metalul cutiei, din acea izvorâre de sfânt mir, urme pentru toti credinciosii si necredinciosii din toate veacurile! Ce minunat lucreaza iconomia dumnezeiasca! Strecoara îndoieli, ca sa se arate mai limpede lucrarea lui de mântuire pentru noi, oamenii. Si cred ca nu-s osândite de Domnul îndoielile, cele savârsite cu gând curat! Cel mult îl poti mânhni cu neâncrederea ta, dar El vine si-ti arata minunea, ca lui Toma, coasta si cuiele! Si, totusi, Toma a ramas mai departe apostolul Domnului, macar ca ar fi avut

acea neâncredere ca a înviat Domnul! Si daca meditam asupra cuvintelor dumnezeiesti ale Domnului, când a zis lui Toma: adu-ti degetul încoace, si uita-te la ranile mele, si adu-ti mâna si pune-o în coasta mea, si nu fi necredincios, parca în aceste cuvinte se zareste o usoara mâhnire a Domnului. Deci, bine este sa fim ca pruncii!

Este bine ca omul sa se dramuiasca cu simtul inimii, caci inima este acea care, de-i curata, te poate tine în legatura cu Dumnezeu, dar dramuirea sa fie deplin sincera, si atunci vei descoperi cu siguranta ceea ce urmaresti spre folosul tau, si al multora, fara sa auzi cuvintele spuse de Toma, caci Domnul se uita la intentia pe care o ai!

Sunt oameni care iscodesc si dramuiesc pe toate partile unele lucrari pe care le face Preamilostivul Dumnezeu în lume, dar nu le cerceteaza cu gând curat, ci numai sa arate oamenilor ca este ori înselaciune, ori minciuna. Se poate sa fie si înselaciuni, caci cel rau nu doarme, si pot sa fie si vorbe ticluite, dar eu cred ca Cel ce hotaraste toate, în cer si pe pamânt, le zadarniceste pe acestea, chiar daca ele par de folos obstesc!

MAI APROAPE DE DOMNUL

Ma chinuia în suflet, o durere pe care n-aveam cum s-o limpezesc: eram vesnic nemultumita de tot ceea ce se facea în obstea noastra, si nu-mi gaseam explicatia acestei stari sufletesti. Dar Bunul si Preamilostivul Dumnezeu, nu m-a lasat prea mult în aceste chinuri sufletesti, si într-o zi, când eram la Sfânta Liturghie numai vreo câteva maici, mi-a venit în gând o parere pe care am început sa o dezbat cu slaba mea minte, si sa vedeti lupta ce-a durat toata ziua, si înca n-am terminat nedumeririle, lasându-le si pe ziua urmatoare!

Îmi zicea un gând: voi v-ati închinat toata viata Domnului, si cu ce va deosebiti de cei ce stau în lume, caci, iata, nu sunteti toate în preajma Domnului vostru, în clipele când El este mai aproape prin aducerea jertfei Sfintei Liturghii!

La acest gând, pe care cred ca mi-l soptea îngerul pazitor, venea si îngerul cel rau, grijuliu, cum se prezinta el totdeauna, si-mi spunea în minte urmatoarele raspunsuri: daca toate ne-am ruga si am sta la sfintele slujbe mereu, cine ar mai putea face atâtea treburi, ca doar suntem trupuri, si ne trebuie multe?!

Cel bun îmi zice iar: va tradati Stapânul, încurcându-va cu muncile ce le fac si cei ce n-au depus nici un vot.

Acest gând mi-a facut sa-mi strâng inima, sa-mi leg mintea de firul dragostei de a sta alaturi de inima, si am socotit cele doua gânduri ca doua persoane ce se contrazic, iar eu m-am hotarât sa le ascult, pentru a primi pe acelea care mi-ar parea ca-i mai bun pentru mântuirea noastra!

Începe lupta!

Gândul cel bun zice: mireasa ce nu-si iubeste Mirele, nu-i vrednica de El! Maicile si surorile de prin mânastiri sunt miresele lui Iisus, caci cu a lor voie, L-au rugat sa le primeasca în camara vesniciei pentru nunta, iar pentru trup, care-i mâncarea viermilor, cele douazeci si trei de ore, aproape ca nu ajung!

- Ce nebunie, raspunde celalalt!

Da, dar ascultarea, pentru vietuitorii de prin mânastiri, este cea mai scurta scara catre Cer. Ascultarea, fara binecuvântarea Stapânului Ceresc, niciodata nu va duce pe cineva la Cer! Si da un exemplu: o tânara din lume se logodeste cu un tânar, si este mireasa lui. Aceasta mireasa este cu grija de a fi ordonata în toate ale ei, ca sa nu-si mâhneasca logodnicul, care, ar putea sa vie la ea pe neasteptate, în orice clipa. O astfel de mireasa care numai un timp foarte scurt este mireasa, mergând la casa ei, se întâmpla uneori, din nefericire, sa intre într-un trai de iad cu acela caruia îi pastra atâta dragoste, ori cu cei din casa în care a intrat. Începe pe urma sa-si plânga scurtul timp al logodnei sale, în care visase o fericire de rai, si, fara sa vrea, îsi strânge toate idealurile închipuite. Încep apoi, împletiturile vietii, si tot felul de neplaceri, iar sufletul se vestejeste de oboseala pacatului, uitând ca mai are un Stapân, si, de n-ar fi bratul plin de mila al Preacuratei Fecioare Maria, Mama tuturor amarâtilor, al carui nume, din fericire, sta pe numele tuturor necajitilor, ar merge dintr-un iad al acestei vieti trecatoare, în alt iad al vietii vesnice! Si, vai de acel suflet nenorocit! O, Dumnezeule, dar cum trebuie sa fie mireasa care s-a logodit cu acel Mire care îi da în dar, ca zestre, Împaratia Sa cea cereasca! Câta grija trebuie sa aiba ca în orice clipa sa fie întotdeauna placuta Mirelui ei, care poate veni oricând s-o ia de mireasa! O, si atunci când o ia, o duce în casa nemuririi, unde îi slujesc îngerii! Iar ea plânge ca în timpul logodnei sale n-a agonisit mai multa dragoste si bucurii, iubitului sau Mire, Iisus, care a iubit-o cum nu si-a închipuit. Si pentru aceasta mireasa încep împletiturile vietii, dar nu cu neplacere, ci dimpotriva, cu bucurii ce n-au sfârstit. Si, cea mai mare bucurie pe care o are o mireasa cereasca, este timpul cât priveste pe Împarateasa, pe Mama ei, Preasfânta de Dumnezeu Nascatoare, de la care radiaza fericirea neânsemnata, iar sufletul miresii este împodobit cu raze nemuritoare! Ce fericire dupa care trebuie sa suspine orice suflet!...

Cugetând acestea, sufletul meu a simtit o zguduire puternica, deoarece am vazut ca în mâna mea este pregatirea mireselor lui Hristos, pe care, prin grija, le pot duce la fericirea vesnica a Mirelui Ceresc, sau, prin negrija, la îndepartarea lor de Acela caruia i-au jurat iubire aleasa pe veci!

BISERICA VESNIC DESCHISA
SI PSALTIREA NEADORMITA!

Si, cu ajutorul Atotputernicului Dumnezeu, am început sa-mi framânt mintea cu darul Duhului Sfânt, pentru a dibui si gasi terenul cel mai sanatos, pe care sa poata pasi cu siguranta, si fara primejdie, acele fiinte pe care mi le-a încredintat Maicuta Preacurata, sa le pregatesc pentru întâmpinarea Mirelui ceresc. Dar cum vor întâmpina pe Mire, daca miresele nu sunt într-o tinuta ceruta pentru o asa fericita întâmpinare?! Si, daca n-am avut o strânsa legatura cu Acela pe care trebuie sa-l întânleasca, cum îl vor cunoaste?! Toate sunt trebuincioase si de folos, si chiar binecuvântate de Dumnezeu, dar, am gasit ca-i mult mai bine sa dam întâi de toate lauda Domnului, de-ale carui bucurii, mai ales noi ne folosim, si apoi sa ne îndreptam grijile si spre cele trupesti.

Pentru ca grijile sa fie mai usoare, am socotit ca este bine sa cerem mai întâi ajutorul Cerului, si apoi sa mergem noi, cu slabele noastre priceperi, a le rezolva. Si, am rugat pe Stapânul Hristos, sa-mi socoteasca obstea mea un trup, iar capul acestui trup sa fie El. Si cu aceasta încredere, am început sa gândesc cum sa fac spre a aprinde focul iubirii de Dumnezeu, în trupul obstii mele scumpe. Si, neântârziind, îngerul cel bun mi-a soptit ca nu voi gasi o dezlegare mai potrivita, decât tinând în continuu legatura cu Cerul, prin starea de vorba cu Bunul Dumnezeu.

Si, mi-am zis: voi merge prin toate ascultarile unde se gasesc maicile si surorile mele, si le voi ispiti de sunt multumite asa cum se simt sufleteste, dar ele, din modestie, si crezând ca daca îmi vor da un raspuns asa cum le dorea inima, m-ar mâhni, totdeauna îmi raspundeau ca se simt bine. Eu nu eram multumita de acest raspuns pe care-l cautam, si am tot mers pâna mi-am gasit raspunsul ce-mi trebuia, si iata cum: într-o zi am mers la gradina de zarzavat unde lucra o grupa de treisprezece surori si maici. Spre marea mea bucurie, gasesc o sora ascunsa într-o groapa a malului din marginea gradinii noastre, pe unde curgea un pârâu, facându-si rugaciunea "Acatistul Maicii Domnului" Am stat în spatele ei pâna ce am vazut ca si l-a terminat, apoi m-am coborât la ea, zâmbindu-i cu o bucurie nestapânita.Am rugat-o asa:

- Te rog, sora draga, sa-mi raspunzi sincer si fara nici un ocolis, la toate cele ce te voi întreba, caci vreau sa-mi linistesc sufletul, care se chinuie de mult dupa gasirea unui adevar ce este de folosul obstei noastre!

Ea mi-a raspuns:

- Dar, Maicuta, cu ajutorul Domnului, nadajduiesc sa nu ascund nimic de sfintia voastra.

Am început convorbirea în felul urmator:

- Asculta, sora, de cât timp esti la gradina?

- De doua zile, Maicuta!

- Cu cine ai mai stat aici?

- Cu înca doua surori, si cu maica ce ne-ati dat-o sfintia voastra ca sefa a echipei noastre.

- A fost neaparat nevoie sa stati tot timpul aici?

- Da, Maicuta, c-am udat zarzavatul.

- Dar celelalte maici si surori din echipa fratiei tale de ce n-au stat cu fratia ta, sau de ce nu v-ati rânduit?

- N-am voit sa le mâhnim, ca am vazut ca voiau sa vie la Mânastire, zicându-ne: ne ducem sa facem macar o metanie la icoana Maicii Domnului, în biserica!

- Dar fratiei tale nu ti-i dor de icoana Maicii Domnului din biserica?

- Da, mi-i dor, dar am ramas cu dorinta, dând drumul la acele surori care-s mai vechi ca mine, si mângâindu-ma, mi-am zis ca si eu, când voi avea vechimea lor în Mânastire, o sa fiu îngaduita de alte surori, care vor fi mai noi ca mine, si ma multumeam, facând un Acatis Maicutei Domnului aici.

- Dar daca ai avea prilejul ca citesti un Acatist în biserica, cum te-ai simti?

- Prea fericita! Dar când viu eu de la gradina, biserica este încuiata, ca se termina sfintele slujbe.

- Dar, spune-mi, te rog, n-ai auzit fete de-ale noastre aratându-si dorita de a-si face o rugâciune în biserica, noaptea?!

- Pentru ca mi-ati spus de la început sa fiu sincera, si sa nu ascund nimic, o sa va spun ca foarte des, noi, cele mai noi, am vrea sa ne facem câte un acatist la cine avem noi evlavie, si ca sa nu stie nimeni, mergem sa-l facem pe la tufele de salcâm.

- Bine, draga mea, asta-i ziua, dar noaptea, daca vi se aprinde acest dor, ce faceti?!

- Mergem pe treptele bisericii, facem câteva metanii, sarutam usa bisericii, si ne întoarcem la chilie.

- Nu cârtiti atunci?

- Nu, dar avem o mânhnire, careia nu-i gasim nici o alinare.

- Nu-i gasiti, draga mea, caci sufletul vrea sa fie adapat cu apa racoritoare ce o culege din roua Duhului Sfânt, prin vorbirea cu Preabunul Dumnezeu, în rugaciune. Dar daca as pune eu sa se tina biserica deschisa zi si noapte, s-ar bucura fetele noastre?!

- O, Maicuta, ar fi o nespusa bucurie pentru toate, chiar de n-am putea sta la sfintele slujbe, totusi am avea biserica deschisa, si atunci când scapam de la ascultarile noastre, am intra în Sfânta Biserica, unde este Domnul Iisus viu, pe Sfânta Masa, în Sfântul Chivot, care pastreaza dumnezeiescul si Sfântul Trup si Sânge al Stapânului nostru, si El ne-ar vedea si ne-ar auzi cererile noastre. Numai Duminica, iertati-ma, dar parca-i prea putin!

- O, Duhul Sfânt graieste prin gura fratiei tale, scumpa mea! Asa este cum spui! Domnul Iisus Hristos, care este viu cu toata dumnezeirea sa în Sfântul

Altar, pe Sfânta Masa, ne aude ce-i soptim la orice ora din zi si din noapte, când sufletele noastre simt nevoia a lua legatura cu Creatorul lor, pentru a-i da racoreala din divinitate. Dar, mai spune-mi, te rog, n-ai auzit printre fetele noastre dorinte de a sta la Sfânta Liturghie?

- N-am auzit, Maicuta, asa ceva, si cred ca asta ar fi prea mult!

- Ah, draga mea, cum sa fie mult, când Sfânta Liturghie este inima crestinatatii?! Stii fratia ta ca îngerii se grabesc în timpul Sfintei Liturghii, sa culeaga rugaciunile noastre, pentru a le duce la cer si a le raspândi înaintea Tronului lui Dumnezeu, ca pe un parfum placut? Si cât suspina sufletul meu de a ajunge ca noi toate, sa gustam din dulceata Sfintei Liturghii, ca Iisus Euharistic sa vindece slabiciunile noastre, în clipa când vine între noi, prin Sfânta Jertfa a Sfintei Liturighii! Nadajduiesc în Mila Maicutei Domnului, ca o sa-mi vad si acest dor împlinit într-o fericita zi, asa precum mi-a facut parte de a-mi limpezi si de a-mi dezlega o sumedenie de probleme în clipele acestea ce le-am avut cu fratia ta. Multumesc Domnului, ca mi-a prilejuit aceste clipe, si-ti multumesc si fratiei tale, ca ai fost sincera cu mine! Domnul sa-ti rasplateasca cu darurile sale cele bogate, pentru a te face vas ales al Duhului Sfânt!

Si, venind spre Mânastire, eram în culmea fericirii pentru cele descoperite! Acum cautam clipa când si cum sa arat obstei mele hotarârea de a sta biserica vesnic deschisa.

În sfârsit, soseste ziua cea mare de 22 octombrie 1947, care amintea prima mea chemare facuta de Domnul în câmpul cu papusoi, si, fiindca se împlineau zece ani de atunci, am rugat ca în Sfânta noastra Mânastire sa se serbeze aceasta zi, aducându-se Domnului multumiri prin rugaciuni. Pentru mine si soborul meu a fost o zi mare, iar seara, la sala de mese, eu mi-am aratat dorinta în felul urmator:

- Iubitele mele maici si surori, bunatatea lui Dumnezeu ne-a smuls cu un ceas mai devreme din sânul familiilor noastre, si din pâmântul faradelegilor, în care si-ar fi înfipt radacinile, fragedele noastre suflete, si ne-am fi înstrainat, si n-am mai fi putut gusta din atâtea bucurii ce ni le da Maica Domnului în aceasta gradina a Ei, rupta din paradisul fericirii. Aceasta mila cereasca ce-a fost revarsata cu belsug de dragoste spre noi, cred ca trebuie s-o pretuim, aducând prinos de recunostinta Aceluia care ne-a cules din gunoaiele pacatelor, facându-ne fiicele împaratiei sale. Si, pentru ca noi sa ne bucuram Stapânul, care asa de mult ne-a iubit, trebuie sa-i aducem lauda. Si ca sa-L preamarim, se cade sa-L preamarim acolo unde este El, în Sfânta Biserica. Si, iata cum: chiar din aceasta seara, usa Sfintei nostre Biserici, a carei caramizi au fost framântate si turnate de mânutele noastre, si la care zidarie s-au zidit si sufletele noastre copilaresti, sa nu mai fie încuiata, ci sa fie deschisa tot timpul pentru orisicine care ar avea dorinta de a sta de vorba cu Cerul prin

rugaciuni. Cred ca mare bucurie facem Preasfintei de Dumnezeu Nascatoare, cu aceasta hotarâre, caci este cu mult mai bine sa facem o rugaciune în Casa Domnului, decât în dosul unui tufis! Si, sa mai stiti ca noi avem datoria sa ne rugam si pentru neamul nostru, care-i obosit de truda necazurilor zilnice. Si cei vii, si cei morti, asteapta ajutor de la noi. Noi nu avem greutati familiare, cum au ei, deci putem mult mai usor zbura cu mintea spre zarile de Lumina, de unde putem capata mila pentru ei. Iar daca noi nu ne vom osteni nici pentru noi, cum le putem veni în ajutor, caci, ca sa poti încalzi pe cineva, trebuie sa fii tu foc! Daca focul sufletelor noastre este stins, judecata noastra va fi aspra, ca am stat lânga focul iubirii lui Dumnezeu, si am dormitat ca fecioarele cele nebune! Deci, scumpelor, ca sa nu auzim glasul Domnului nostru Iisus Hristos: "nu va stiu pe voi!", ma duc cu mintea la cuvintele aurite ale Sfântului Ioan Gura de Aur, care ne spune tuturora: "mai bine sa înceteze soarele din calatoria sa, decât sa înceteze citirea Psaltirei", ca Psaltirea este mai folositoare decât toate cartile! Toate cartile, zicea el, sunt de folos si mare grija fac dracilor, dar nu ca Psaltirea. Zice si Sfântul Vasile cel Mare: "nici o alta carte nu slaveste pe Dumnezeu ca Psaltirea, si nici nu se poate asemana cu foloasele ei!" Ce credeti, sfintiile si fratiile voastre, n-ati vrea sa începem citirea neântrerupta a Psaltirei, facând fiecare dintre noi câte o ora din zi si din noapte, când nu avem slujba în Biserica? Caci, în felul acesta, facem o ascultare de Sfântul ierarh Gura de Aur, care-i spre folosul nostrul. Avem Biserica deschisa la orice ora din zi si din noapte, pentru orice suflet care ar dori sa-si racoreasca inima cu o rugaciune spusa acolo unde este Dumnezeu viu, si am tine si o vesnica legatura cu Cerul. Noi suntem peste o suta, si, ca sa treaca fiecare, ne ajunge rândul aproape la trei zile. Si, haideti sa pasim în al unsprezecelea ceas cu aceasta hotarâre, de ale carei foloase mult se vor bucura sufletele noastre!

Toate maicile si surorile au sarit de pe scaune de bucurie, si au început sa cânte Axionul Maicii Domnului, cu suvoaie de lacrimi, drept recunostinta Maicii Preacurate. Îmi simteam sufletul îmbatat de mireasma fericirii fetelor mele. Asa am fost de fericita, îcât am simtit ca parasesc lumea aceasta, am putut sa-mi dau seama ca trupul este mult mai slab la bucurii, decât la necazuri. La necazuri, îi ajuta sufletul, pe când la bucurii, sufletul putin de nu zboara în zarile de lumina, iar bietul trup merge la maica lui, Pâmântul!

Si, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, si al Maicutei Sale Preacurate, am început citirea neadormita a Psaltirei. La început am avut necazuri cu duhurile rele, care ne stingeau lampa sau lumânarea, ne strigau pe nume, zicându-ne sa iesim afara. Alte dati ne trageau de haina, si tot ce mai puteau face cu slabele lor puteri. Eu nu credeam ca-i asa, caci la mine nu veneau. Într-o noapte, am mers de la ora unsprezece, la ora doisprezece, si ma simteam chiar viteaza. La un moment dat îmi vine un fior de frica, am început sa citesc cu glas tare, si,

deodata ma pomenesc cu o palma peste cap, de mi-a cazut culionul peste nas! N-a fost usor, tremuram ca varga! Citeam cu glasul cât ma tinea gura, doar o sa m-auda cineva, caci nu voiam sa ies, de m-ar fi omorât! Începe sa ma traga de haina afara, si când am vazut ca e jale, am strigat: Maicuta Domnului, ajuta-ma! Si, deodata aud o suflare urâta, ca-mi stinge lampa si lumânarea care ardeau, si trânteste usa la Paraclis (biserica de iarna), ca si când ar fi iesit cineva. Dar n-am vazut pe nimeni. Eu aveam cu mine chibrituri. Dupa ce mi se mai linsisteste putin sufletul, am aprins lampa si lumânarile prin toate sfesnicele.
Din ziua aceea am hotarât sa fie câte doua sau trei fete când citesc, caci, îmi ziceam ca, de frica nu vor mai veni la citire. Eu nu le-am spus patania mea nici pâna azi, ca sa nu le înspâimânt! Dar diavolul ne-a dat pace, razbunându-se pe mine, cu tot felul de nascociri de-ale lui, pe care însa, Mila Maicutei Domnului, le-a spulberat pe toate, si cred si pe viitor în ajutorul ei de Mama.

O, câte bucurii am cules eu, nevrednica, de pe urmele acestei hotarâri! Când mergeam câteodata noaptea, sa vad cine-i în biserica, vedeam câte trei Psaltiri cum se citeau, iar prin strani stateau cu ceasloave sau cu acatistierele deschise, la luminita unui opait, citind acum cu foc în pragul Sfântului Altar, de unde altadata sarutau numai usa Sfintei Biserici. Si, ca sa nu mai cadem în mândrie, le spuneam la ora de convorbire duhovniceasca:

- Surorile mele dragi, fiti grâu bun si macinati-va în moara smereniei! Caci, în aceasta smerita cugetare, nu poate mintea cuprinde ceea ce simte inima în bucuriile sufletesti!... Nu mai vorbesc, ca în cuvinte nu se pot cuprinde acestea! Bucuriile strecurate din nemurire sparg vesmântul cuvintelor, si se pierd în trairea unei fericiri, chiar de aici, de pe pamânt. Dar eu as mai avea o dorinta întru care mereu suspina sufletul meu, si iata care: pentru a face cea mai mare bucurie Maicii Domnului, a cinsti pe îngeri si pe sfinti, si pentru mântuirea noastra, sa mergem toate la Sfânta Liturghie. Când va vedea sufletul meu si aceasta dorinta împlinita, atunci voi fi sigura de nadejdea mântuirii sufletului meu, prin dragostea fratiilor voastre catre cele sfinte. Va astepta sufletul meu, si cred ca nu voi închide ochii pâna nu se va îndeplini aceasta, ajutându-mi Domnul si Maica Preacurata!

PLÂNSUL MAICII DOMNULUI

În dimineata de 2 februarie 1950, Maica Ierusalima mi-a povestit ca, mergând la Paraclis sa schimbe pe surorile ce citeau la Psaltire, la ora 12 noaptea, a auzit în Sfântul Altar pe cineva plângând. Ea a crezut ca sunt eu, si o întreaba pe una din cele ce citeau:

- Cine plânge?!

Îi raspunde:

- Oare nu-i Maicuta?! Ca plânge de când am început sa citim.
Intra în Sfântul Altar, sa roage pe aceea care plângea, sa nu mai plânga, dar nu vede pe nimeni. Atunci, spunea dânsa, ca putin de n-a cazut jos.
Pe mine lucrul acesta m-a pus la grija, si am început sa-mi cercetez consitiinta, cum si viata soborului, spre a gasi motivele dureroase pentru care am suparat atât de greu pe Maica Milei, caci am socotit ca nimeni nu poate plânge, decât Mama care stie soarta osândirii noastre, Preasfânta de Dumnezeu Nascatoare.
Spre marea noastra zguduire, în noaptea de 12-13 februarie 1950, la doua saptamâni dupa primul plâns, de la ora doua, pâna la sase, în zori, s-a auzit iarasi plâns de durere, acum în biserica mare, care se gasea încuiata, slujbele si citirea Psaltirei facându-se în Paraclis, fiind iarna. Cea dintâi care a auzit a fost sora Dumitra Silion, azi, prin calugarie, maica Ambrozia, care a vestit pe toate maicile si surorile de prin chilii, sa iasa sa asculte, ca în biserica mare plânge cineva! Unele au început sa spuna: e Maicuta noastra! Altele spuneau ca-i glas de femeie în vârsta, si-si frângeau toate mâinile de durerea ce-o auzeau! Si, au stat pâna dimineata în jurul Sfintei Biserici, asa cum stau strugurii îngramaditi în butucul din care fac parte, nesimtind raceala iernii si a ghetii care se topea sub picioarele lor, caci multe dintre ele fugisera asa cum erau în pat, luând doar numai ceva pe spate. Asteptau sa vada cine va iesi din Sfânta Biserica!
Eu, în dimineata acelei zile, m-am sculat mai devreme ca de obicei, si voiam sa-mi fac putina mea pravila. Dar aud la usa mea o galagie, si vream sa vad cine-i. În usa sta o grupa de maici, întrebând pe maicile ce dorm la staretie, daca eu sunt în chilie. Când ma vad, toate sar asupra mea, si-mi zic:
- Maicuta, nu stim cine este în Sfânta noastra Biserica! Ah, si cum mai plânge, de ti se sfâsie inima!
- Ce spuneti, fetelor?!
- Da, Maicuta, asa se vaita de parca ar înfinge cineva o sabie în ea! Noi am crezut ca sunteti sfintia voastra! Of, si nu mai putem, ne simtim sfârsite de puteri, de durerea plânsului ce l-auzeam!
- O, surorile mele, eu cred ca-i Maicuta Domnului, în a carei inima îi înfingem noi si neamul nostru sabii de durere! Si n-ati deschis Sfânta Biserica?!
- Nu, ni-i teama!...
- Hai sa mergem s-o deschidem, si sa plângem si noi lânga icoana Preacuratei, pe care asa de mult am suparat-o!
Toate fetele se îndreptara spre mine, si-mi spun:
- Maicuta, se aude gemând!
- Veniti dupa mine, dragele mele, sa cadem la Stapâna, sa-i cerem mila pentru greselile noastre, prin care iar am rastignit pe Domnul nostru, si cred ca de asta plânge Preacurata de Dumnezeu Nascatoare, Doamna si Fecioara,

Împarateasa Iubirii si Mama Milostivirii! Veniti, si nu va temeti! Sa ne temem a gresi, dar nu de Preasfânta sa ne temem, ca ale ei suntem toate!
Si, deschizând usa Sfintei Biserici, o, minunile tale, Doamne! Asa cum ai destupa o sticla care ar avea un parfum puternic si preafrumos, asa am simtit când s-a deschis usa Sfintei Biserici, si, alergând la sfânta icoana a Preasfintei de Dumnezeu Nascatoare, cu lacrimile pâna în barbie, am început sa-i cântam Axionul. Si nu se mai întelegea cântatul de hotelele maicilor si surorilor noastre! Vroiam cu toatele sa ne sfârsim în clipa aceea lânga sfânta icoana a Doamnei si Stapânei noastre.!...

PLÂNSUL PREACURATEI NE-A APRINS DE SFÂNTA LITURGHIE

Aceea si pentru noi a fost zi de meditatii si de convorbiri duhovnicesti. Dupa savârsirea Sfintei Liturghii, ne-am adunat cu toatele la trapeza, si ne-am întrebat ce sa fie cu aceasta durere ce-a aratat-o Maicuta Domnului în plânsul din bisericuta noastra, caci noi am crezut si credeam ca n-a fost altcineva decât Maica Milostivirii!
Am fi voit un sfat de la cineva, dar nu puteam spune la oricine am fi voit, ca ne temeam ca nu vom fi crezute! Si ne-am tot gândit cu gândul cui sa-i destainuim, si ne-am oprit cu gândul la Preasfintitul Episcop Nicolae Popovici, care era pe acea vreme episcopul Oradei Mari, si fusese la noi, si stiam ca pretuieste lucrarea lui Dumnezeu, de aici, si crede. Scriind preasfintiei sale cum au decurs toate, am primit raspunsul urmator: "Acela care a dat semnul, va da si dezlegarea lui, numai ramânând sa va cercetati constiinta de obste si individual".
Si, chemând soborul iar la trapeza, pentru ca nu aveam liniste, am spus maicilor si surorilor:
- Fetele mele dragi, eu cred ca pacatele noastre au suparat pe Maicuta Domnului, caci noi am plecat din lume ca sa schimbam cununa Domnului, din cununa de spini, în cununa de trandafiri, si, dupa cum mi se pare, noi am adaugat spini la cununa ce-i însângereaza dumnezeiasca frunte!... În loc sa-i vindecam ranile prin dragoste si prin râvna noastra de El, noi i le-am deschis mai mult!... Cred ca-i bine sa ne întoarcem spre Domnul si Stapânul nostru, si prin Maicuta Preacurata, sa-l rugam sa ne ierte, ca L-am mintit grozav, fagaduindu-i una si facând alta! Nu trebuie sa mai stam pe gânduri nici o clipa! Sa mergem si sa rugam pe Domnul nostru, cel ce se zbate în cuie pentru pacatele noastre, sa vie si sa troneze în casa sufletului nostru! Sa stiti, loc gol în sufletele noastre, nu sta! Ori vine Stapânul luminii, Dumnezeu, ori vine al întunericului, satana. Iar chemarea dulcelui Iisus nu putem sa i-o facem decât prin spalarea cât mai deasa a sufletelor noastre în baia spovedaniei si hranirii

cu Sfintelel Taine, din sfântul potir al bisericii noastre scumpe! Macar di patruzeici în patruzeci de zile, sa ne hranim cu Pânea Vietii, care este Hristos, Domnul nostru! Noi ne-am predat Domnului pe veci si cred ca-i bine sa-l primim în chilia sufletelor noastre tot pe veci. Nu cred ca-i place Lui a ne întânli cu El numai în posturi, caci El nu e Hristosul postului, ci a toata vremea! Sfintii nostri parinti au rânduit ca macar în cele patru posturi sa sa împartaseasca omul cu Sfintele Taine ale sfântului si dumnezeiescului Trup si Sânge, dar aceasta-i pentru ca mai putin râvnitori oameni, nicidecum pentru cei râvnitori, care trebuie sa fie pregatiti al primi si a pleca la El acasa în orice clipa! Acei care trebuie sa suspine mereu dupa El, si care nu pot trai o clipa fara El, suntem noi, care nu avem greutatile familiare ce le au oamenii din lume, si de la care Dumnezeu nu asteapta atât cât asteapta de la noi. Cum vom alerga în urma Lui, daca noi nu cunoastem nici drumul, nici cararea pe care merge El?! El vrea de la noi curatire sufleteasca, dragoste sincera, râvna nefatarnica, si devotament deplin. Haideti sa gustam din apa ce ne racoreste sufletele, dar sa bem chiar de la izvor, caci e mult mai curata, si mult mai racoritoare, decât dintr-o cupa sau dintr-un vas chiar de mare pret! Apa racoritoare este Iisus Hristos, care-si are izvorul în Cerul Altarelor bisericilor noastre dreptmaritoare! Cupele si vasele care ne sunt de folos, si cu al caror ajutor bem apa din acest izvor, sunt sfintii nostri, la care ne plângem în rugaciuni si în meditatii nevrednicia noastra, si care ne racoresc sufletele, dupa masura credintei noastre. Dar, eu cred ca decât orice rugaciune sau meditatie pe care ne-ar putea-o recomanda cineva, este mult mai de pret Sfânta Liturghie, caci ai prezenta reala a lui Iisus Hristos, care este acea Apa vie, Apa vietii! Ei, daca prin vinele noastre nu va circula Sfântul Sânge al lui Iisus, noi nu vom gusta din viata vesnica, din raiul nemuririi! O, parfum îmbatator al Sângelui preascump al lui Iisus, fa sa te cautam cu nesat în ascultarea zilnica a Sfintei Liturghii! Asa, surorile mele, sa ne întoarcem, si sa ne recunoastem Stapânul pe care L-am rugat cu multe lacrimi sa ne primeasca în staulul iubirii sale, si când vom apartine numai Lui, nu vom mai auzi pe Stapâna noastra plângând! Si toate lucrurile noastre, ce pâna acum le faceam cu greutate, le va usura Hristos, Domnul nostru, si Maicuta Sa Preacurata!

La dorinta mea, râvna curata si sincera s-a aprins de focul iubirii lui Iisus, raspunzându-mi toate, pline de fericire:

- O, Maicuta noastra, ceea ce ne-ati rugat este spre binele si fericirea noastra, si cum nu va vom asculta?! Dar ce vom face cu ascultarile noastre, caci, ca sa traim cu Iisus, trebuie sa fim si aproape de El?!

- Da, iubitele mele, neaparat trebuie sa fim aproape de El, si nu putem sa fim aproape decât ascultând regulat Sfânta Liturghie. De vreti, dragele mele, sa avem spor la lucrarile noastre, întâi sa lucram cu mâinile la închinarea sfintelor slujbe din Sfânta Biserica, si apoi sa cautam la lucrul nostru, si atunci

vom avea binecuvântare si lucrul nostru de prin toate ascultarile va fi cu mult spor. Vreau sa-mi spuna vreo maica sau vreo sora care lucreaza în atelierul de covoare, ce spor are cât timp tine Sfânta Liturghie, sau chiar din toate atelierele, ca de pilda, la croitorie, la flori artificiale, la presuri, si în sfârsit, la toate sectiile ce sunt în atelierele noastre? Cele care stau la stâna, sa zicem ca ar avea o acoperire în fata lui Dumnezeu, ca nu pot lasa târla de oi singura, si sa vina la Sfânta Liturghie, fiind si departe, dar celelalte ascultari, si de la muncile agricole, ce ziceti? Rog pe fiecare sa se gândeasca pentru a-mi da un raspuns. Dar va rog un singur lucru în clipele acestea, eu nu sunt stareta în fata sfintiilor si fratiilor voastre, ci cea mai apropiata sora careia îi puteti spune ceea ce aveti pe suflet. Chiar cea mai noua sora îsi poate da parearea, deoarece nu putem sti prin cine ne poate vorbi Bunul Dumnezeu mai luminat.

Se ridica o maica de la atelierul de covoare si spune:

- Maicuta, eu va spun drept, am cazut în deznadejde cu gherghefatul meu. Urzesc mereu si stric mereu, si ce sa mai spunem ce facem în ora cât se face Sfânta Liturghie, ca doar auzim cum toaca de Sfânta Liturghie, si, pâna sa ne asezam bine la lucru, vedem ca s-a terminat!

Alta maica:

- Ba ne mai si certam, ca una a luat lâna mai frumoasa, iar mie nu mi-a ramas, sau iarna ne certam cu sora care-i de rând la curatenie, ca n-a facut cald, iar vara ca n-a aerisit salonul cum trebuie. Si asa ne facem noi, nu o ora, cât s-ar zice ca o pierdem cu ascultarea Sfintei Liturghii, ci, câteodata, multe ore!...

- Alta maica:

- Eu, Maicuta, am lasat într-o seara geamul deschis ca sa pot intra dimineata în atelier si sa lucrez, ca sa iau înaintea sorei care lucra la un alt covor, alaturi de al meu. Si, sa vedeti ca, lasând Sfânta Liturghie, m-a pedepsit Dumnezeu, si am pus florile pe covor, toate, de-a-ndoaselea! Si, vai de capul meu, ce necaz mi-a fost! Mi-am pierdut o jumatate de zi pentru cât am lucrat în doua ore!

- Dar erai singura în atelier?

- Da, singura!

- De ce? Unde erau celelalte?

- Erau la biserica!

- Dar ce era de mersera toate la biserica?!

- Era cineva de la Bucuresti, care dorea sa auda o slujba cu corul nostru, iar sfintia voastra ati dispus sa vina toate la Sfânta Liturghie!

- Eu, fetele mele, cum am voit sa împlinesc dorinta unei fiinte omenesti, dar lui Dumnezeu nu vreau sa i-o împlinesc! Ce bataie voi lua eu de la Bunul Dumnezeu, pentru nepasare, si, prin mine, toata obstea!

Una de la croitorie:

- Noi, cele de la croitorie, ce sa va spunem, Maicuta?!Este destul sa stiti ca suntem mereu bonlave si n-avem nici un spor!

- Dar noi, cele de la covoare, parca avem vreun spor?! Sari una ca trebuie sa dam statului cinsprezece metri patrati pe luna, si noi n-o sa dam nici zece!...

- Si, ce mai, Maicuta, sarira mai multe?! Peste tot este acelasi lucru! Ne ciocnim de toate nimicurile, parca am lua ceva cu noi, si nu-i nici un spor!

- Da, surorile mele, va cred! Toate acestea se petrec fiindca nu avem binecuvântarea lui Dumnezeu asupra noastra.

Maica de la vaci sari si ea si zice:

- Maicuta, pe noi, cele de la vaci, mereu ne-ati rugat sa stam la Sfânta Liturghie, si nu v-am ascultat zicându-va ca vacile pe racoare mânânca mai bine. Si, dupa cum stiti, în vara ce a trecut, opt vaci ne-au murit!

- Stiam, dragele mele, ca aceasta-i plata neascultarii, de aceea nici nu-mi parea rau de aceste pagube!

Cele de la agricultura:

- Noi, Maicuta, numai când vom fi cu muncile prea departe de Mânastire, sa avem blagoslovenia de a lipsi de la Sfânta Liturghie, în rest sa luam parte regulat, ca doar asta-i bucuria noastra!

- Si gradina de zarzavat ne îngaduie, numai sa vrem noi, sari una din echipa de la gradina, caci ne vom scula noaptea, si vom uda gradina, apoi vom veni la Sfânta Liturghie. Pe urma vom merge s-o prasim!

TOATE LA SFÂNTA LITURGHIE

- Ah, surorile mele, câta bucurie vom face Maicutei Domnului, când vom fi toate în preajma Fiului Ei, prin ascultarea Sfintei Liturghii! Viata noastra trebuie sa-o ducem asa: întâi trebuie sa aducem marire lui Dumnezeu, si cinste patriei prin pildele vietii noastre, din toate punctele de vedere. Munca este frumoasa, si sa ne ostenim ca si când am trai multe veacuri, dar sa ne pregatim ca si cum am parasi acest pamânt într-o clipa! Ne plângem adesea de raceala în rugaciune... Sa mergem la Sfânta Liturghie, iar Iisus va împlini neputintele noastre! Caci, valoreaza mai mult o rugaciune slaba, facuta la Sfânta Liturghie, decât o rugaciune cât de buna, facuta de noi singure, în chilie. Sufletele noastre ratacite si obosite de patimi josnice, sa alerge la Sfânta Liturghie, si vor dobândi prin Iisus Hristos, ceea ce nu pot dobândi prin putearea lor. O singura Sfânta Liturghie ascultata de noi cu credinta, când suntem în viata, ne va fi de mult mai mare folos decât multe Liturghii ce s-ar savârsi pentru noi, dupa moarte! Stiu pe cineva care iubea mult pe Iisus Hristos ca Prunc, ca barbat desavârsit, si ca Dumnezeu. Odata, având oarecare ocupatii, s-a gândit ca-l va ierta scumpul Iisus pentru lipsa de la Sfânta Liturghie, caci îi va vedea pricinile serioase ce-l opreau a lua parte la

ea, iar când se va trage clopotul pentru Sfânta Prefacere, se va scula în picioare, si cu gândul va merge la Sfântul Altar, lânga preotul ce liturghiseste, si asa va lua parte cu inima la venirea lui Iisus între oameni! În clipa când se învoi cu acest gând, auzi un zgomot usor. Se uita si vazu un barbat foarte frumos, cu bratele pline de trandafiri. Cazu în genunchi si se ruga. Acel barbat se apropie cu un zâmbet, care numai în rai se poate vedea. Acel suflet crezu ca-i Iisus Domnul, si zise:

- O, Domnul meu, iarta-ma de toate!

- Dar El mi-a raspuns:

- Eu nu sunt Iisus Domnul ci îngerul tau pazitor. Vezi ce am eu în brate?!

- Da, raspunde el. Trandafiri!

- Acestia sunt crescuti pe locul fiecarui pas ce-l faci spre biserica. Eu îi culeg pe toti si-i duc la cer. Priveste câti am cules si azi, dar m-am oprit când am primit gândul sa nu mai mergi la Sfânta Liturghie. Eu te sfatuiesc sa lasi la o parte planul ce ai facut, si sa mergi regulat sa asculti Sfânta Liturghie, sfatuind si pe altii a face la fel.

Omul începu sa plânga, se pleca, saruta pamântul, si se închina lui Dumnezeu. Frumusetea îngerului, parfumul trandafirilor îi rapira sufletul, încât se credea ajuns la poarta raiului. Toate ale pamântului, în fata acestei convorbiri ceresti, au cazut, si bietul om n-a mai lipsit de la Sfânta Liturghie. Vedeti, surorile mele, câta bucurie facem noi îngerului nostru pazitor, daca mergem la Sfânta Liturghie?! Prin rugaciune sufletul, se înalta catre Dumnezeu, si traieste o viata pe care o numim desavârsire crestina. Noi nu trebuie sa facem mari sfortari de a ne fixa gândul în Dumnezeu, ci trebuie sa traim cu gândul la prezenta Lui în tot timpul si locul. Aceasta neântrerupere de la lucrarile ceresti, va deveni atât de fireasca, încât n-o sa obosim deloc, ci, dimpotriva, ne va fi greu sa ne fure gândul alte preocupari. O, dragele mele surori, lauda si preamarire se cuvine nemarginitei iubiri a lui Hristos, care, milostivindu-se spre neputintele noastre, ne da toate mijloacele ca sa ajungem la iubirea lui. Iisus este o comoara, si nu l-am cunoscut. Acum sa ne straduim a-l cunoaste. Si nu-l vom cunoaste decât luând parte la Sfânta Liturghie. Nu vom sti niciodata sa pretuim Sfânta Liturghie în adevarata ei valoare, dar va rog sa ma credeti ca toate faptele noastre bune, luate laolalta, nu valoreaza cât jertfa liturgica, deoarece ele sunt lucruri omenesti, pe când Sfânta Liturghie e lucrarea lui Dumnezeu. Ascultarea Sfintei Liturghii ne capata ajutorul si binecuvântarea lui Dumnezeu. Cea mai grea zi din viata mea am avut-o, când n-am ascultat Sfânta Liturghie, si mi se parea ca nu sunt nici crestina, si eu ma numesc: calugarita! Ce minciuna!

Una din sobor zice:

- Maicuta, dar afara de Sfânta Liturghie, mai putem face vreo rugaciune?

- Da, nici vorba! Toata viata noastra ar trebui sa fie o rugaciune. Rugaciunea este poarta si drum catre toate harurile care ni le da Domnul Dumnezeul nostru. Cred ca daca ar fi o singura zi sau o singura ora în care pamântul n-ar trimite nici o rugaciune catre cer, acea zi sau ora, ar fi ultima ora a universului. Rugaciunea mi-a fost cea mai mare mângâiere! Dragele mele, si când am fost luata în seama, si când am fost ocarâta, eu m-am simtit cea mai fericita rugându-ma! Rugaciunea mi-a putut potoli foamea dupa Dumnezeu, si cred ca nici un suflet nu se poate plictisi rugându-se! Sa va spun o fapta hazlie. Când eram la Braila, la unul din examene, am plecat într-o zi la scoala fara sa mai iau masa, ca era târziu. Am luat în geanta un covrig, si am fugit la tramvai. Iau bilet, platesc, ma asez pe banca, îmi fac Sfânta Cruce si încep sa mânânc covrigul. Un om ma întreaba:

- La voi toata lumea se roaga înainte de mâncare?

- Nu toti, ci sunt si din aceia care se arunca asupra mâncarii fara a se ruga. Acestia sunt porcii! Nu va puteti închipui ce prost s-a simtit bietul om, dar sa ma credeti ca nu mi-am dat seama deloc c-o sa-l jicnesc, înainte de a da drumul la aceste cuvinte! Desi nu era crestin, mi-a multumit, pentru ca si-a dat seama ca ele au fost spre învatatura celor din tramvai. Ah, câte ar mai fi de spus! Dar sa mai lasam pe diseara, ca sa nu fie prea obositor. Iar diseara sa vorbim de pretuirea lui Iisus din Sfântul Potir, pentru care lucru vom cere si ajutorul parintilor nostri.

- Da, Maicuta, asa sa facem!

Si, iesind din trapeza, am mers la Sfântul Altar, si am facut o scurta rugacine la Iisus Euharistic, din chivot, pentru a ma lumina si pe mine, si pe parintii nostri de a hotârâ ce-ar fi de folos în soborul nostru drag.

SFATUIRE PENTRU ÎMPARTASANIE DEASA

Mergând la parintii nostri pentru a le cere sfaturi, am cautat mai întâi sa le fac o marturisire, aratându-le ca doresc sa am pe Iisus mai aproape de sufletul meu, caci am vazut ca toate binefacerile ce le-am avut în viata mea mânastireasca, le-am avut în clipele când eram împartasita cu Sfintele Taine, si vream sa descopar aceasta taina a unei împartasiri dese, mai întâi obstei noastre, si apoi, de s-ar putea, lumii întregi! Nu m-as simti bine ca sa gust din ceva scump, iar pe soborul meu, care e în centru inimii mele, sa-l lipsesc de o dulceata vesnica! Nu vreau sa silesc pe nimeni, dar vreau sa le înfatisez frumusetea de a trai în harul lui Dumnezeu. Vreau sa-mi obisnuiesc soborul, ca daca cumva vreuna din ele face vreun pacat, sa nu stea cu el nici o noapte, ci sa mearga numaidecât la scaunul de marturisire, pentru a-l lepada la picioarele duhovnicului. Caci toate suntem tinere si ne pot veni ploi de ispite, care cred ca cu nimic nu le pot înlatura, decât cu ajutorul Aceluia caruia ne-

am predat viata, adica, Iisus. Eu nu vreau sa fac politie cu nimeni din soborul meu, si totusi, când ma gândesc ca am datoria sa supraveghez aproape trei sute de fete tinere, dupa care se tin legiuni de duhuri rele, spre a le da tot felul de ispite ce omoara sufletul, ma îngrozesc! Va rog sa-mi spuneti daca nu calc rânduiala bisericii cu aceasta dorinta a mea. Caci îmi stie si îmi cunoaste Bunul Dumnezeu gândurile si intentiile mele, ca nu vreau altceva decât sa le aprind dragostea de Iisus, care le va fi povatuitor si îndrumator în viata lor, si care le va tine constiinta treaza în orice clipa a vietii lor. Nu strig dupa acest ajutor de la Dumnezeu ca vreau odihna, ci ca ma simt foarte slaba a povatui o obste asa de mare. Daca credeti ca ar fi o abatere, spuneti-mi, va rog. Stiu ca se spune ca, crestinul adevarat trebuie sa se împartaseasca în cele patru posturi. Dar eu mi-am pus întrebarea, de ce oare or fi scris Sfintii Parinti asa, ca doar nu gresim numai în cele patru posturi, si se poate sa uiti ce-ai gresit de la un post la altul. Eu, ca o fiinta slaba si nestiutoare, va arat dorinta mea pentru care nu am liniste, si ma tem sa nu fie aceasta neliniste de la cel rau. Parinte Ioane, sfintia voastra sunteti teolog. N-ati gasit nicaieri în cartile de teologie ceea ce doresc eu?!

- Stati, Maicuta, ca tocmai teza mea de licenta, si celelalte lucrari pentru doctorat au fost despre Sfânta Împartasanie, si despre îmbisericirea omului! Si, ca dovada ca gândul sfintiei voastre este de la Dumnezeu, sa luam Liturgica Bisericii Ortodoxe, si sa vedem ce ne spune ea întâi, si apoi vom cauta si alte izvoare ortodoxe. Iata, am gasit: rastimpul primirii Sfintelor Taine. Cu privire la aceste mari daruri, crestinii dintru început, obisnuiau a primi Sfânta Împartasanie ori de câte ori luau parte la Sfânta Liturghie, adica în fiecare zi! Ba ei luau Sfânta Împartasanie chiar acasa si se împartaseau singuri cu ea, când nu se facea Liturghie, sau când nu puteau lua parte la ea. Acest zel a aflat la unii abatere, se vede din prescriptiile bisericesti, în urma carora, toti credinciosii care luau parte la Sfânta Liturghie, erau obligati a se împartasi, iar aceia erau nepasatori în privinta aceasta, si erau amenintati cu scoaterea din comunitatea bisericeasca. Sfântul Ioan Gura de Aur, mustra pe contemporanii sai pentru nepasarea lor în privinta Sfintei Împartasanii, si-i îndemna a se împartasi adeseori. Iata, în veacul al saselea, se împartasea poporul cel putin în fieacare duminica, si, din secolul al saptelea si al optulea, sunt urme ca între comunitatile crestine exista obiceiul împartasirii în fiecare zi. Mai târziu se raci zelul crestinilor în privinta aceasta, si asa se vazura siliti Parintii bisericii din timpurile mai târzii, a readuce obligatia primirii Sfintei Împartasanii la rastimpuri mai mari. Astfel, scrie Sfântul Simeon al Tesalonicului: "nimeni din cei ce se tem si iubesc pe Dumnezeu, sa nu-l lase sa treaca peste patruzeci de zile, ci mai vârtos sa caute, si mai curând de a se apropia de împartasania lui Hristos, daca se poate si în fiecare duminica."

- Parinte, cum stau aceste margaritare încuiate în dulapurile bibliotecilor, si nu se dau la îndemâna crestinilor?!… Vad acum ca nu Sfintii Parinti au hotarât împartasirea rara, adica numai în cele patru posturi, ci noi cu raceala si necredinta noastra am silit la aceasta. De aceea noi suntem asa de slabi în credinta, fata de primii crestini, ca am departat pe Hristos de noi, nu El ne-a departat!

- Sa mai cautam, Parinte, si alti sfinti, sa vedem ce mai spun!

- Da, Maicuta noastra, va ajut cu tot ce pot!

Si atunci Parintele mi-a dat urmatoarele izvoare din Sfintii Parinti:

* Sfântul Ignatie Teoforul, în epistola catre Efeseni, la cap. 13, scrie: "Sârguiti-va de a va aduna cât mai des la Euharisitia (Împartasania) lui Dumnezeu, si spre slava sa, caci daca va adunati adeseori la aceasta, se nimicesc puterile satanei, si în unirea credintei voastre, piere înrâurirea lui cea rea."

* Sfântul Vasile cel Mare în Epistolia 93 despre Sfânta Împartasanie, scrie ca: < Este bine si de mare folos a se împartasi în fiecare zi, primind Sfântul Trup si Sânge al lui Hristos, fiiindca însusi Domnul Hristos, lamurit spune: "cel ce mânânca Trupul meu si bea Sângele meu, are viata vesnica (Ioan III, 54)". Cine oare se mai îndoieste ca a fi de-a pururea partas al vietii nu înseamna altceva decât a vietui cu adevarat din plin?!>

* Sfântul Ioan Gura de Aur, în Omilia a treia la Efeseni, mustra aspru pe credinciosi pentru lipsa de râvna catre Sfânta Împartasanie, zicând: " În zadar facem Sfânta Liturghie, se aduce zadarnic Jertfa, si am stat în zadar înaintea Altarului, caci nimeni nu se împartaseste! Nu spun aceste cuvinte ca sa va împartasiti oricum s-ar întâmpla, ci ca sa va faceti vrednici de împartasire! Nu esti vrednic de Jertfa, nici de Împartasire? Atunci nu esti vrednic nici sa stai în biserica la rugaciune! Spune-mi, te rog, când cineca este chemat la masa, daca si-a spalat mâinile si s-a asezat, si este gata pentru mâncare, oare nu insulta pe cel care l-a chemat? N-ar fi fost mai bine ca unul dintre acestia sa nu fi venit?! Asa ai venit si tu, ai cântat împreuna cu toti ceilalti cântarea dumnezeiasca, ai marturisit ca esti dintre cei vrednici si nu dintre cei nevrednici, deci, cum ai ramas, si din masa dumnezeiasca nu te împartasesti?! Îmi raspunzi: sunt nevrednic! Dar atunci îti raspund si eu: ai fost vrednic sa iei parte la rugaciunile din biserica?! Sa nu învinavatim neputinta, si sa nu învinovatim firea, ci mai degraba, lipsa râvnei dupa Sfintele Taine ne face nevrednici!"

- Parinte, ce buni au fost sfintii nostri Parinti, cum ne-au mai rugat sa fim cu Iisus si sa traim cu El, nu numai sa vorbim despre El!…

- A, dar sa mai vedeti, Maicuta, ce ne spune tot Sfântul Ioan Gura de Aur.

- Haideti, cititi-mi, Parinte, ca simt ca-mi salta sufletul de fericire!

- Zice asa: " Cine nu se simte vinovat de pacat greu, sa paseasca zilnic la masa Domnului!" Si mai sunt si alti sfinti Parinti care ne îndeamna la fel.

Sfântul Ciprian, se întreaba pe buna dreptate: " De unde sa luam putere la nevoie de a ne varsa sângele pentru Hristos, daca noi nu râvnim sa bem sângele lui Hristos?!" Si Ambrozie, episcopul Mediolanului, iata cum lamureste trebuinta si folosul Împartasaniei dese: " Daca sângele lui Hristos, de câte ori se varsa, se varsa pentru iertarea pacatelor, atunci noi trebuie sa-l primim des, ca, de fiecare data sa fie iertate pacatele noastre."

- Doamne, Doamne, cât de adevarat ne mai spune Sfântul Teodor Studitul, Parinte, de-abia astept sa le arat si fetelor mele diseara!

- O, Doamne, cât de bun ai fost cu mine, si mi-ai limpezit asa de clar drumul dorintei mele, pentru mântuirea mea si a soborului meu, pe care Tu, Bunule, mi l-ai dat! Deci, ajuta-mi, mult milostive, sa-l îndrum asa încât sa nu mai poata trai fara Tine! Atunci sunt sigura ca Preacurata Fecioara Maria, va avea în viata noastra launtrica un loc ce ar trebui sa-l aibe întotdeauna, si nu va mai plânge pentru noi, ci se va mângâia de noi, copiii Ei, iar noi o vom ruga sa ne ajute sa-i putem multumi.

AM AJUNS ZILNIC LA POTIR!

Seara am spus soborului meu asa:

- O, surorile mele, azi am trait clipe din alta lume, care mi-au limpezit si mi-au întarit dorul dupa Iisus. În consfatuirea pe care am avut-o cu parintii nostri, am descoperit comori de pietre pretioase, care nu se pot pretui. Parintele Gherasim, care este chipul blândetii si al smereniei, ca totdeauna, mi-a raspuns la întrebarea mea, ca sfintia sa crede ca tot ce-mi vine în minte e de la Maica Domnului, mai cu seama dezgroparea acestui lucru, care era îngropat de veacuri de raceala oamenilor. Am avut o clipa de reculegere sufleteasca, m-am temut sa ramân cu acest raspuns, stiind siretlicul neobositului dusman al oamenilor, satana, care a cautat sa trânteasca în ratacire pe oameni sfinti, nu unul ca mine, si mi-am zis: parintele Gherasim a cautat totdeauna sa nu ma jigneasca, fiindca asa-i firea sfintiei sale, dar ma voi duce la Parintele Ioan, care-i si teolog, si-l voi ruga sa nu ma crute, si sa-mi arate limpede daca-i de la Dumnezeu aceasta dorinta a mea. Caci, înteleptul în rautati, poate sa-ti înfatiseze unele lucruri, pe care le iei de bune, iar de nu sunt dramuite de balanta întelepciunii si a iubirii lui Hristos, poti cadea din ratacire în ratacire. Aceasta frica ma face pe mine, sa cer sfatul tuturor, si sa pastrez ceea ce vad ca-i de folos. Sa vedeti, fetele mele dragi, cum Maicuta Domnului mi-a venit în ajutor, prin Parintele nostru Ioan, care a avut chiar teza de licenta a sfintiei sale, despre Împartasanie si îmbisericirea omului. Eu tot n-am fost multumita, si l-am rugat, sa-mi mai spuna daca se mai gaseste scris si în alte carti din biserica noastra crestin ortodoxa. Ah, si ce mi-a scos, caci nici nu i-am dat pace până nu mi-am vazut sufletul linistit!

- Spune-ne, Maicuta, spune-ne ce-ai gasit!

- Ce-am gasit, v-am spus si mai înainte! O comoara fara de pret! Si cred ca numai putine-s acelea din cele multe, si ma mir de ce nu sunt folosite spre mântuirea omenirii! Din Sfânta Scriptura, din Sfânta Traditie, din sfintele canoane apostolice, din Sfintii Parinti: Sfântul Ioan Gura de Aur, Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Ignatie Teoforul, Sfântul Teofor Studitul, care a fost povatuitor de obsti calugaresti, Sfântul Ciprian, si, în sfârsit, Fericitul Augustin. Care mai de care ne îndeamna spre trairea cu Iisus viu din Sfintele Taine, si ne mustra pentru raceala noastra. Fetele mele dragi, atât de drag ti-l înfatiseaza Sfintii Parinti pe Iisus din Potir, încat nu mai poti nici o zi trai fara a gusta marea bucurie a împartasaniei cu El! Eu cred ca de acum încolo, a pierde o zi fara împartasanie, înseamna a pierde pe Iisus Hristos si cerul lui de taina. Sfintii Parinti, si, îndeosebi Sfântul Ioan Gura de Aur, spune ca acei ce iau parte la Sfânta Liturghie, neaparat sa se împartaseasca cu Sfântul Trup al lui Hristos si cu Sângele Lui. Si eu cred ca nimeni din zilele noastre, sa ma ierte cei care s-or simti jicniti, nu are duhul Sfântului Ioan Gura de Aur si a celorlalti Sfinti Parinti, pe a caror temelie de credinta se aseaza întreaga biserica crestina. Acum ascultati sa va citesc ceea ce am scos din izvoarele bisericii noastre.

Si, citindu-le, le aud pe toate spunând:

- Maicuta, cum n-am stiut pâna acum ca Domnul este asa de aproape de noi?! Deci, sa ne sârguim de acum a primi mereu în stricaciosul nostru trup pe Preacuratul Trup al lui Hristos, viata si lumina noastra! O, sa scoatem toate învataturile acestor Sfinti Parinti, pe care vi le-am citit, si sa le aveti fiecare la chiliile voastre pentru a va hrani si a va ajuta spre Iisus Hristos cel viu si sfintitor! Caci lumea ne crede pe noi sfinte, iar ca sa împrastiem sfintenie, trebuie sa avem sfintenia în noi, pe Iisus, soarele iubirii!

O maica din comitetul economic îmi zice:

- Maicuta, dar cele ce au griji gospodaresti se pot împartasi?!

- Da, se pot, caci grijile acelea nu sunt lumesti, si nici pentru binele ei, ci pentru binele obstesc. Sfântul Teodor Studitul, ne spune: " De se va întâmpla sa fiti chiar la munca si ascultare afara, de vom auzi toaca bisericii, sa lasam treaba si sa alergam cu multa sârguinta, a ne împartasi si mult ajutor vom câstiga!" Aceste sfaturi ale Sfântului Teodor Studitul, sunt pentru noi, monahii. Si eu cred ca în Mânastirea noastra nimeni nu are mai multe griji ca mine! Si, pentru ca am multe griji, cred ca Sfânta Împartasanie îmi da în fiecare zi curaj. Stiu ca am multe lipsuri în conducerea treburilor Mânastirii, si pentru aceea, ma silesc sa ma apropii în fiecare zi din Sfânta Împartasanie, pentru a lua lumina. Sfânta Împartasanie primita cu frica, ne apara de pacatele de moarte. Stiu, surorile mele, ca vom auzi nenumarate critici cu privire la marturisire, vom auzi si mai multe cuvinte de hula la adresa Sfintei Împartasanii, vom auzi

batjocuri din partea oamenilor care au uitat tot ce e mare si frumos!Ei baga de seama numai ceea ce e de necuprins. Dar ce are a face necuprinderea?! Lumea întreaga, oare nu este o taina de necuprins?! Una din cele mai mari mângâieri ale sufletului omenesc este sa servesti de biserica Creatorului tau! Ce bucurie pentru un suflet a spune: " Dumnezeu este oaspetele meu, El e în mine!" De unde vom lua atâta putere ca sa putem învinge cursele vrajmasilor, sa biruim ispitele, si sa ajungem la fericirea vesnica? Dar, iata, Dumnezeu ne-a dat o pâine noua, coborâta din cer, aceasta pâine este Hristos însusi, din Sfânta Împartasanie, si aceluia care manânca, El daruieste puterea Sa. O, Iisuse, în câta seceta spirituala ne gasim noi! O, Mirele meu preaiubit, asa de mult doresc sa ma bucur de Tine, încât, daca as fi moarta, as învia sa te primesc în Sfânta Împartasanie! Caci, nimic nu-mi pricinuieste atâta bucurie ca atunci când ma hranesc cu aceasta pâine a iubirii! Omul are dorinte mari, si numai acela face lucruri mari, care are dorinte mari. Toti sfintii aveau dorinta arzatoare de a se apropia de Hristos. Sa ne atintim privirea în Dumnezeu, deci, ca un vultur falnic ce se înalta catre soare, fara a fi orbit de stralucirea lui! Scopul rugaciunii este de a sta cu gândul pururea în fata lui Dumnezeu, si de a fi unit cu El prin credinta. Si cu astfel de bucurii ceresti, prin prezenta lui Dumnezeu, sufletul nostru va fi ca o mireasa cu inima ranita de iubire! Noi, atunci, nu vom mai trai decât pentru Mirele ceresc! Oh, ce poate sa fie în rai, daca numai lasând gândul sa zboare spre El, esti îmbatat de fericire, ce va fi în frumusetile lui? Doamne, de-ar sti toti oamenii cât de frumos e raiul, si cât de bun esti Tu, ar muri toti de dorul dupa Tine. Si, totusi, este atât de putin iubit! Inima noastra este facuta sa iubeasca un singur lucru, pe marele nostru Dumnezeu! Ce frumos este sa iubesti pe Dumnezeu, pierzându-te în El! Atunci, totul tace în noi, iar sufletul gusta bucurii din rai. Ce dulce este sa stai în prezenta lui Iisus! Ati fost vreodata asa, fetele mele?! Ah, ai vrea sa nu se mai sfârseasca! În urma acestei apropieri, se naste în om o nespusa pace launtrica, o pace care tine sufletul într-o odihna linistita. Si aceasta liniste cereasca, îl face sa simta prezenta lui Dumnezeu. O, Iisuse, as vrea ca glasul meu sa strabata pâna la marginile lumii întregi, sa chem pe toti oamenii si sa le zic sa intre în iubirea ta preasfânta! Au un dor pe care sufletul meu l-a iubit si l-a gustat, dar înca nu-l poseda! Durata acestui zbucium care se porneste în mijlocul sufletului, se numeste sete de iubire. O, Dumnezeule al iubirii, cum as vrea sa înteleg mai bine lucrarile acestea sublime, si sa le exprim mai bine! Iisuse, Bunule, câta mângîiere am când stiu ca esti al meu si al tuturor celor ce te cauta! Doamne, Dumnezeule, daca aici, pe pamânt asa de fericiti ne faci, ce va fi în cer?! Sa ne înscriem la academia Cerului, care ne învata a iubi pe Dumnezeu din Sfântul Potir, din bisericile noastre crestine! Cât de mare este fericirea si bucuria ce o simte inima în prezenta lui Iisus din Sfânta Taina! O, Dumnezeule, daca aici, pe pamânt, binele ne aduce placere

prin el însusi, placere vei aduna tu, care esti Domnul binelui? Tu singur îndestulezi, Tu singur faci curati, Tu singur faci nepatati pe cei ce traiesc în Tine, si Tu locuiesti în ei! Tu locuiesti în sufletul acela pe care l-ai creat dupa chipul Tau, în sufletul aceluia care Te cauta, care Te iubeste, si care Te doreste. As vrea sa înteleaga sufletul meu atât de lipsit, as vrea sa înteleaga avutiile iubirii tale! Dragele mele maici si surori, e vorba de a îmbina doua lucruri extreme: pe Dumnezeu, care este Totul, cu faptura, care este nimic; pe Dumnezeu, care e lumina, cu faptura, care e întuneric; pe Dumnezeu, care este sfintenie, cu faptura, care e pacat! Da, eu stiu, Iisuse, ca e mai bine sa te primesc, decât sa te privesc, dar ma întristez, pentru ca ma gândesc, ca chiar daca, ani si ani de-a rândul, m-as pregati ca îngerii, n-as fi niciodata vrednica sa Te primesc! O, Iisuse, bine este sa vorbim de Tine, dar mai bine este sa ne hranim cu Tine! Îmi este atât de dulce sa îmi marturisesc nevrednicia mea înaintea Ta! Ajuta-ma, Doamne, ca eu cred ca tot bine este sa Te primesc, decât sa Te privesc! Ce fericire-i sa te împartasesti cu Iisus din Sfintele Taine, lânga Maica raiului! Cerul nostru este Sfânta Euharistie, de la care nimeni si nimic nu ne va opri, caci Stapânul a toate este însusi El, la care râvnim cu dor si sete! Si, Doamne, în Tine, Tu care cuprinzi tot ce poate fi numit dulce, ajungând cu a Ta iubire, sa gustam si noi din dulceata iubirii Tale, am sarit peste hotârârile ce le luasem noi în sobor, ca sa nu treaca nimeni de patruzeci de zile fara a Te gusta, si în fiecare zi sa fie careva din soborul nostru, care sa poata a Te primi pe Tine, Bunule! Zic, gustându-te si vazând ce primim de la Tine, ne-a parut prea lung timpul acesta de patruzeci de zile în a Te primi în chilia sufletului nostru, si cu îndrazneala sincera am pasit la o luna, apoi la doua saptamâni. Si, când firea noastra ne oprea sa ne apropiem de Tine, eram fericite primind macar binecuvântarea Parintelui nostru ce liturghisea, si a acelora dintre surorile noastre care purtau în inima lor pe Dumnezeu din Sfintele Taine. Dar, Tu, care esti foc ceresc, ne-ai aprins inimile nostre si ai facut ca soborul sa zboare din râvna în râvna, ajungând sa nu mai poata trai fara prezenta Ta în sufletul lor, nici macar o zi. Ce mângâiere mi-ai dat Tu, Bunule, când, câte o mireasa de a Ta, este trimisa în ascultarile sfintei Tale Case, si ea se întoarce înapoi, în paradisul iubirii, fara sa ia în gura ceva, fie cât de mare caldura sau oboseala, si vine cu sufletul ars sa i-l adapi Tu cu apa vietii din Potirul iubirii. Acestor bucurii la care Tu ma faci partasa, eu nu le gasesc nici o denumire în lumea aceasta, caci cred ca sunt rupte din lumea fericirii, decât smerit ma plec, lasând ochii sa plânga si inima sa se bucure! Si, aceasta lacrimare de fericire o am nu numai pentru ca simt si gust dulceata Ta, Iisuse, ci, mai cu seama, pentru ca prin smeritul meu îndemn, s-a aprins dorul dupa Tine în întregul meu sobor, si în miile de credinciosi, închinatori la Mânastirea noastra!

Aceasta dorinta de unire cu Hristos Euharistic, ne-a costat, si se prea poate sa ne mai coste multe înfruntari si rastalmaciri, dar la toate loviturile venite uneori, de unde asteptam încurajare, noi am raspuns si vom raspunde cu glasul Sfintei Liturghii, mai înainte sfintite, care zice: gustati si vedeti ca bun este Domnul!

De mii de ori repet si voi repeta: "Doamne al meu, în clipa când ma împartasesc cu Sfântul si dumnezeiescul Trup si Sânge al Tau, gust din dulceata raiului. Cum as vrea sa-ti înfatisez sufletul meu curat si frumos, asa cum mi l-au dat mâinile Tale! Si raul stiu unde este: pentru ca putinele mele virtuti sunt slabe când ma apropii de Tine fara nici un merit. Câteodata tremur si ma parasesc puterile, când ma gândesc ca atât de necurata merg sa Te primesc pe Tine, Iisuse, care esti curatia însasi! Dar Tu, scumpul meu Iisus, ma iubesti, si-n felul acesta necontenit ma lasi sa Te simt în sufletul meu, iubindu-te la dragostea cu care nazuiesc spre Tine, nu la vrednicia sau nevrednicia mea. Trebuie sa-ti multumesc, Bunule, ca ai îngaduit câteodata sa simt în gura mea, când ma împartasesc, gustul une hrane, careia nu-i pot gasi nici o denumire! O, cât era de buna si cât de bine îmi facea! Daca Tu, Iisuse, m-ai face sa ma simt totdeauna asa, n-as trai decât numai pentru Tine! Dar eu, în cele mai multe zile din viata mea, îmi risipesc timpul pentru grijile vietii. Caut totusi, Preabunule, sa-mi recapat linistea, stiind ca n-ai dispretuit nici pe Marta, deoarece îndeletnicirile ei erau rânduite tot pentru dragostea Ta!

RASPUNSUL CERESC PENTRU PLÂNSUL PREACURATEI

Mila de Mama a Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, nu m-a lasat însa prea mult sa ma gândesc asupra celor doua plânsuri ce-au binevoit a se lasa auzite de soborul meu, si a rânduit ca în ziua de 19 martie 1950, sa trimeata pe unul dintre Apostolii Domnului, pe Sfântul Ioan Evanghelistul, sfântul iubirii si al curatiei, în bisericuta noastra scumpa, în clipele când eu intram acolo sa cer binecuvântare de la Stareta si Stapâna mea, Preasfânta de Dumnezeu Nascatoare, pentru a merge sa vorbesc soborului meu scump, în sala de mese. În clipa aceea, când alergam ca cerbul spre izvorul cel mare si dadator de toate bunatatile, la Sfântul Altar al Sfintei noastre Biserici, vad, lânga sfânta masa, pe apostolul iubirii, care si-a plecat capul pe pieptul Domnului, la Cina cea de Taina, si-mi zice:

- De ce ti-i sufletul îndurerat, maica Veronica?!

Eu n-am putut sa-i raspund, decât îmi curgeau lacrimile pe obraz, si simteam ca-mi amorteste trupul. Îl aud ca-mi zice:

- Spune-le tuturora, când simt miros de smirna cereasca, ce nu mai are asemanare pe pamânt, sa se închine si sa zica rugaciunea cea pe care a zis-o

Preasfintei Fecioare Maria: " Bucura-te, ceea ce esti plina de dar, Marie, Domnul este cu tine!..." caci atunci se plimba Ea peste acele locuri, înconjurata de heruvimi si serafimi!

Adauga:

- Sa mai stii ca Maica Milei plânge în trei locuri în tara voastra, pentru rascumpararea neamului vostru, aici si în alte doua locuri.

Apoi mi-a spus si altele în legatura cu soborul meu, pe care nu le mai însir aici, caci se gasesc scrise în cartea cu vedenii.

O, Preamilostivo, în ce fel vom putea schita Preasfântul Tau chip în inimile noastre, si unde vom gasi culorile cele mai sublime pentru a zugravi frumusetile iubirii Tale pe fata inimii noastre. O, Doamna si Fecioara, o, Mama si Împarateasa care în faldurile mantiei Tale pastrezi si iubirea pentru neamul românesc, si lasi sa curga dumnezeiasca Ta lacrima si pe pamântul nostru scump! O, câta iubire ascunzi în inima, prin aceste lacrimi ce binevoiesti a le lasa sa cada pe obrazul Tau, Preamilostivo! Asa cum stiu ca tii în poala iubirii Tale toate neamurile de pe fata pamântului, asa tine si neamul nostru, ca atunci când valurile necredintei se abat spre el, Tu, cu mâna Ta buna, de Mama, sa-l încalzesti si sa-l trezesti din somnul necredintei, aratându-i în suflet zarile vesniciei, si, în tacerea Ta divina, sa ne iei de mâna, neprivind la nimeni din cei ce Te-au lovit, si sa ne duci în fata Preadulcelui Iisus!

DE VORBA CU DOI STILISTI

Printre vizitele facute de preotii de mir la Sfânta noastra Mânastire, într-o zi, a trecut si parintele Andrei Bârjoveanu, din comuna Asau-Bacau.

Sfintia sa era însotit de mai multi credinciosi si credincioase...

Dupa Sfânta Liturghie, vine parintele la mine si-mi spune ca în grupul lor de credinciosi, care l-a însotit, sunt si doi oameni cu sotiile lor, care nu vor cu nici un pret sa vina la Sfânta Biserica la slujbe, ca ei tin stilul vechi, si ca stilul nou e erezie. Ceva mai mult, atunci când întânlesc preotul pe strada, scuipa spre el, si nici vorba sa-l primeasca în casa lor.

- Acuma, zicea parintele, ei vor sa vorbeasca cu sfintia ta, sa te întrebe cum e mai bine, si cum ti-a spus Maica Domnului sa tinem, pe nou sau pe vechi?!

Am rugat pe parintele sa-i aduca sa vorbeasca cu mine, dar sfintia sa sa nu stea cu noi. Si, îngenunchind, am rugat Mila Cerului sa-mi vina în ajutor, sa ma lumineze si sa-mi puna în gura ceea ce le va fi de folos. Dupa ce m-am închinat cu semnul Sfintei Cruci, si am rugat pe Maicuta Preacurata care iubeste pe tot omul, i-am primit cu dragoste, rugându-i sa ia loc.

Începe convorbirea noastra:

- Sunteti din Bacau, fratilor?!

- Da, Maicuta!

- Ati venit cu parintele dvs?

- Da, zice unul cam dispretuitor.

Ma uit spre sfintele icoane din coltul de la rasarit, si cer ajutor.

- Fratii mei, ce parinte evlavios si bun aveti! Câta dragoste are de turma sfintiei sale, ca uite, nu v-a lasat sa mergeti singuri, temându-se sa nu va rataciti în cine stie ce!

- Asa îl vedeti dvs., Maicuta?

- Da, fratilor, asa îl vad eu, si dvs. la fel trebuie sa-l vedeti, fiindca e parintele dvs., care va dechide cerul!

- Cum, Maicuta, popa ne deschide Cerul?!

- Da, fratilor, numai daca îl ascultati si îl folositi cu darul ce-l are prin sfânta preotie. Caci, ce este de folos de ai fapte bune, si ai trai ca un sfânt, dar ai dispretui sfânta preotie?! Totul ai pierdut, caci ai dispretuit pe preotul cel mare, Hristos, a carui sluga si reprezentant este acest om, care are asupra lui, prin punerea mâinilor, darul preotiei.

- Maicuta, cum sa-i ascultam pe preotii de azi, ca ei sunt eretici, slujind cum slujesc catolicii, pe stilul nou, si parasind stilul vechi?

- Taci, frate, ca iei foc, si ardem cu toti! Cum poti sa spui ca sunt eretici?! Nu te temi de Dumnezeu?! Ce poti face dumneata fara preoti?! Spune-mi, te rog, ca-ti voi spune si eu ce face un preot, fie el vrednic sau pacatos. Poti dumneata savârsi vreo taina din cele sapte ce ni le-a lasat Mântuitorul Hristos?! Spune-mi! Poate un alt om de pe fata pamântului sa faca Liturghie, decât preotul?! În Sfânta Liturghie, limba preotului face dintr-o bucatica de pâine, un Dumnezeu! Dar dumneata ce faci cu stilul vechi, chiar de te crezi fara greseala?!

- Avem si noi preotii nostri care tin pe vechi!

- Aceia sunt eretici, ca au iesit de sub conducerea Sfântului Sinod, care-i condus de Duhul Sfânt! Nici o scara nu-i mai scurta decât ascultarea de cei mari.

- Da, Maicuta, dar ascultarea o facem când nu ne pierdem sufletele!

- Nu, fratii mei, nu vi-l pierdeti! Sa va dau un exemplu pe care-l puteti întânli oricând si oriunde. Un cioban are o turma mare de oi. Daca ciobanul nu are grija sa tina oile la un loc curat si le lasa sa intre prin spini, ca sa se agate toti spinii de blana lor, spune-ti-mi va rog, când le tunde lâna, cine sufera întepaturile, oile sau ciobanul?!

- Ciobanul!

- Asa fratilor, este si cu voi, oile cele cuvântatoare! Daca pastorii nostri ne pastoresc gresit, ei se vor întepa în spinii raspunderii, iar noi nu vom avea nici o grija, ca am cautat sa stam sub acoperisul raspunderii parintilor nostri

sufletesti! Si, în fata Parintelui Ceresc noi nu vom avea nici o raspundere de felul cum au tinut.

- Maicuta, dar în vedeniile ce le-ati avut, nu vi s-a spus cum sa tinem?!

- Fratilor, atâta mi-a spus Milostivul Stapân, sa spun la lume sa mearga la Sfânta Biserica, atunci când aude clopotul tragând.

Una din femeile lor îmi zice:

- Maicuta, eu mai merg câteodata la biserica si în sarbatorile noi.

- Bine, dar când vii acasa, lucrezi?!

- Da, lucrez!

- Ce lucrezi?

- Tot ce am nevoi în gospodarie.

- Gresesti amar, sora draga! Dar sarbatorile pe vechi cum le tii?

- Cu sfintenie!

- Ei, ba câteodata mai lucram, uitând ca-i sarbatoare, zice unul dintre ei.

- Vedeti, fratilor?! Eu cred ca-i cel mai bine sa stati sub ascultarea Sfintei Biserici, ca atunci nu veti gresi. Cine va face aghiazma, si cine va boteaza copiii?

- Preotii nostri!

- Cine va spovedeste si va da Sfântul si dumnezeiescul Trup si Sânge? N-ati citit în Sfânta Scriptura, în Vechiul Testament despre Moise, cum stropea poporul cu sângele animalelor? Prin Noul Testament, preotii nostri îl stropesc cu aghiazma. Mântuitorul stropeste cu Sângele Sau cel scump pe tot sufletul ce sta lânga Sfântul Potir din biserica noastra dreptmaritoare. Sunt sigura ca aghiazma facuta de preotii dvs., miroase dupa o vreme, iar a preotilor care stau sub ascultarea Sfântului Sinod, sta zeci de ani si nu prinde nici un miros!

- Nu toti preotii au acelasi dar, Maicuta!

- Gresesti, frate! Nu trebuie sa uitam ca atunci când preotul se înfatiseaza la Sfântul Altar, Dumnezeu nu se mai uita la dânsul ca la un simplu pacatos, ci îl socoteste ca pe un mare trimis al bisericii, ca pe trimisul reprezentant al lui Hristos, al carui loc îl tine pe pamânt, ale caruia haine le îmbraca, si în numele caruia rosteste cuvintele prefacerii. Deci, nu primi soapta satanei a dispretui pe unii dintre preoti, caci în fiecare preot trebuie sa vedem pe Stapânul Hristos! Daca Sfântul Apostol Pavel, care este apostolul neamurilor, zice ca chiar acei oameni care sunt sporiti în viata de sfintenie sunt supusi slabiciunilor noastre, si simt greutatea trupului si îmboldirea patimilor, dar noi, care ne îngrijim atât de putin de împodobirea sufletului, cum n-am avea scaderi în viata noastra?! Si, sa mai stiti dvs. ca totdeauna, vezi la altul ceea ce te stapâneste pe tine. În cele mai multe rânduri, s-a vazut ca cel pe care tu îl banuiesti de cine stie ce îti seamana satana în privirea ta si în inima ta, el sa fie curat în fata Stiutorului inimilor, iar tu sa te întorci cu multe pacate! Toti oamenii de pe pamânt avem de purtat o cruce. Întâi ca fara o cruce, nimeni nu

poate fi asemeni capului dumnezeiesc al lui Iisus Hristos, iar a doua, pentru ca, fiind omul stricat prin pacat, trebuie sa-si supuna toate înclinarile rele ale inimii si ale simtului, ca sa ajunga la asemanarea Aceluia care este sfintenia întruchipata. Deci, sa confruntam patimile oamenilor, cu o cruce ce o au de dus, caci crucile sunt multe, si în multe feluri. Dar pentru ca noi toti nu putem sa ne rostim ale noastre neputinte ce ne doboara spre mormânt, e mult mai bine sa lasam si ceilalti oameni, de care are grija de îndreptare si de ridicare Atotputernicul Dumnezeu, care-i fara margini în mila si bunatate! Cine poate sa te iubeasca pe fratia ta mai mult, tata, fratii ce-i ai, sau prietenii?

- Eu cred ca tata.

- Da, bine crezi! Asa-i cu tot omul cel slab de pacate, în care ne oglindim noi, toti oamenii, cade sub povara lor, si va rog sa credeti ca nimeni nu ne poate ajuta decât Tatal, Parintele nostrucel Ceresc! Frati si prieteni ne putem numi când noi cautam sa dam o mâna de ajutor semenului nostru, dar nu putem niciodata stinge iubirea ce-o are Preabunul nostru Parinte Ceresc catre toti oamenii, dar mai vârtos catr slujitorii Sai, care sunt preotii, fie cât de slabanogi pe urcusul virtutilor. Preotul, ca om, va da socoteala în fata Stapânului, de lucrul sau, iar ca preot, Domnul se foloseste de el, pentru mântuirea noastra, numai daca noi stam sub harul ce vine din cer prin el, si numai prin el. Noi sa ne folosim de lumina marelui Dumnezeu, neluând seama la cablul prin care vine lumina, si care este preotul, caci cel ce si-a potrivit cablul, are grija sa-l repare, de este rau. Deci, stati în corabie pentru a nu va înneca! Iar corabia este Sfânta Biserica!

DRAGOSTEA BIRUIE SMINTEALA

Se iveste în chilia inimii mele un vântisor care ar vrea sa-i sparga geamul, spre a rascoli si altele în ea. Eu am primit de veste si am închis fereastra, pentru a pastra linistea chiliei, iar vântul n-are decât sa bata cât o vrea! Adierea vântului este suflarea celui rau care încearca prin cei slabi sa împiedice unele obiceiuri pe care le-am împrumutat si noi de la înaintasii nostri.

Spuneau ca, de ce o sora sau o maica spune staretei ei: "Blagosloveste, Maicuta!", si trebuie sa-i sarute si mâna.

Unii ziceau: "Stareta asa le porunceste sa faca!" Altii ca: "Stareta ar fi mai sfânta decât celelalte!", si de aici tot felul de comentarii, lucru care m-a hotarât sa curm acest obicei, care am vazut ca a produs sminteala unor oameni. La început a fost greu pentru soborul meu, ca nu stia de unde vine aceasta. Eu le-am lasat o vreme fara explicatie, dar pentru ca nu aveam liniste, sa le vad mereu îndurerate, le-am spus pricina.

Ele nu stiau când si cum sa prinda clipa pentru a zdrobi aceasta hotarâre a mea. Una a gasit solutia. Stia ca mie îmi plac florile, si cere blagoslovenie sa mearga la Tudor Vladimirescu pentru un interes personal. I-am dat-o bucuroasa. "Interesul" ei era sa caute flori pentru a sfârâma sminteala smintitilor. Si asa a si facut! Dupa câteva ore apare cu un buchet bogat de trandafiri, si, strigându-ma, mi-i arata. Eu am uitat de toate si alergam spre frumusetea trandafirilor.

Ea îmi zice:

- Maicuta, pentru sfintia voastra i-am adus, dar nu vi-i dau daca nu ne dai mânuta s-o sarutam, caci de doua luni ne tot sângereaza inimile ascultând mai mult pe cei ce vad numai strâmb, decât privind la dragostea noastra!

Eu, aproape n-am avut ce sa le raspund, caci aveau dreptate. Si, vazându-ma ca stau pe gânduri, au sarit toate maicile si surorile asuprea mea, rupând fiecare din buchetul maicii Salomeea, macar câte o petala sa-mi dea, si repezindu-se la mâna mea, erau ca bete de fericire! Nu stiu daca a mai ramas vreun trandafiri întreg, dar, ce mai contau chiar mai multe buchete de trandafiri, în fata acestor preafrumosi trandafiri ai sufletului meu?! Vazându-ma îngropata în iubirea lor de copii nevinovati, am pus legamânt în inima mea, ca pe viitor sa nu mai chinuiesc sufletele soborului meu scump, care sut curate ca si petalele de trandafiri, pentru cei care cauta cu orice prilej sa gaseasca un dâmb de poticnire. Stiu ce zice Domnul: "vai prin cine vine sminteala!" dar sunt, din nefericire, unii oameni care cauta cu multa dibacie sa gaseasca pricini de poticnire, si-s gata sa arate si la altii, caci din aceasta hrana traiesc! Nimeni dintre muritori nu este fara de pacat, caci ispititorul a îndraznit de a ispitit pe însusi Domnul si Mântuitorul nostru Hristos, zicându-i în pustie sa prefaca piatra în pâine, de-i Fiul lui Dumnezeu, si altele, dar cum n-o sa ne ispiteasca si pe noi, niste bieti muritori, care nazuim la Mila Preabunului Parinte, de a ne capata mântuirea, nu prin vredniciile noastre, ca nu le avem. Asa ca, de vrea cineva sa gaseasca sfintenia, o va gasi, iar de vrea sa caute sminteli, si caderi, le va gasi si pe ele, caci suntem oameni, nu îngeri. Deci, de ochi si de inima depinde descoperirea pe care vrei s-o faci. O, Dumnezeule, câta nerecunostinta si rautate este în lume! Oamenii traiesc mai departe în pacate si în îndaratnicii, si pentru acest lucru nu pot vedea nimic nevinovat, curat. Sufletele josnice nu-si fac sila ca sa-si învinga trupul, si cred ca toti, acelasi lucru îl fac, judecând dupa viata lor. Cei îndurerati cad în disperare, caci nu se gasesc suflete eroice care sa le ajute, sau, de sunt, sunt prea putine, si-s împrastiate. Nepasarea creste zilnic în toti, si nimeni nu se trezeste. Tu, din cer, împarti dar tuturor fapturilor, lumina si viata Bisericii, virtute si putere celor ce o conduc, întelepciune celor ce trebuie sa lumineze sufletele celor ce stau în întuneric, statornicie si tarie sufleteasca sufletelor care trebuie sa-ti urmeze, si, câte gaseste economia ta în maretia slavei tale, ni

le da noua, celor nemultumitori! Ce sarbatoreasca încredintare si ce rusinoasa nepasare din partea noastra catre facatorul nostru de bine, care esti Tu, Dumnezeule! Doamne, nu privi la ticalosia noastra, ci la credinta înaintasilor nostri, care si-au dat viata pentru dragostea Ta si al nostru folos! Prin a lor râvna si a Ta iubire, nadajduim sa ajungem la Tine, Bunule, caci în noi nimic bun nu gasim! O, Iisuse, nu parasi pe cei pacatosi, dintre care cel dintâi sunt eu! Vreau sa ne mântuim toti, iar cei ce nu vor, ajuta-le Tu la mântuirea lor, prin mijloacele pe care le crezi! Stiu, Doamne Iisuse, ca totdeauna asculti pe Mama ta, si, pentru mai mare liniste, voi alerga la mijlocirile Ei, pentru ca stiu ca este cu neputinta a parasi vreun suflet aceasta Mama a Milostivirii! Poate oare vreodata înceta Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu, sa nu mai fie Mama?! E cu neputinta!

CONVORBIRI CU MAICILE CATOLICE

Mergeam pe strada cu pasi grabiti spre Liceul Teoretic la orasului Braila, unde dadusem examen în particular. Câteva zile la rând am observat ca în urma mea vine o maica (calugarita) catolica.

Prima zi n-am dat nici o importanta, si nici n-aveam timp sa ma gândesc ce-ar putea iesi dintr-o convorbire dintr-o convorbire pe care am fi avut-o. Ma straduiam sa-mi tin mintea sus, la Dumnezeu, caci, îmi ziceam ca numai Luminatorul lumii poate sa-mi lumineze si slaba mea minte, si nu voiam sa ma atinga nimic din lumea aceasta în acele clipe, când aveam nevoie mai mult de întelepciunea mintii. La drept vorbind, totdeauna aveam nevoie de ajutorul mintii, caci, totdeauna am crezut ca mintea noastra este tron lui Dumnezeu, iar inima, salas de odihna. Poate-i copilareasca aceasa parerea a mea, dar ma simt bine în aceasta copilarie.

A doua zi, la fel, vad pe acea calugarita catolica, grabindu-si pasii sa ma ajunga. Nu pricepeam ce poate fi aceasta purtare. Dar, intrând în cladirea scolii, m-am uitat pe geam sa vad unde merge aceasta sora în Hristos. O vad ca se întoarce înapoi. Atunci m-am hotârât ca a doua zi, de va mai veni în urma mea, sa ma opresc si s-o întreb ce doreste.

Asa am si facut.

A treia zi, la fel, pe aceeasi strada, la aceeasi ora, apare în urma mea calugarita. Eu las pasul domol si ma opresc, prefacându-ma ca ma cercetez în servieta, sa vad de am tot ce-mi trebuie pentru examen. Scopul era însa sa ma ajunga acea mireasa a Domnului, spre a-i vedea pricinile ostenelilor ei. Si m-a ajuns.

Eu îi zâmbesc, si, vazând-o ca-i mai în vârsta, o salut. Dânsa îmi raspunde cu o dragalasenie îngereasca, si ma întreaba:

- Nu te supara, unde mergi?

- La Liceul Teoretic de fete.
- Dar ce faci acolo, predai religia?
- Nu, sunt eleva!
- Cum, urmezi la curs?!
- Nu, dau în particular examen!
- Vai, si cum te simti, caci îmi închipui ca sunteti mai multe într-o clasa?
- Da, macicuta, suntem peste cinzeici de eleve, si ma simt destul de bine!
- As vrea sa stiu daca nu te întârzii, esti Maica Veronica de la Tudor Vladimirescu?
- Da, maicuta.
- Superioara Mânastirii?
- Da, maicuta.
- Vai, sunt încântata sa te cunosc! Vreau sa vorbim mai mult împreuna!
- Bine, maicuta, numai ca am examen în fiecare zi, afara de duminica, pe care dimineata o petrec la Sfânta Biserica, iar dupa masa sunt libera!
- N-ai vrea sa vii la noi duminica dupa masa, caci avem o serbare foarte frumoasa, si mi se pare ca stai la o profesoara care-si are catedra la Institutul nostru.
- Da, stau în gazda la domnisoara Elena Popescu, care-i profesoara de matematici la dvs. Si daca vine dânsa, bucuroasa o voi însoti. Bunul Dumnezeu si Maica Preacurata, sa ne ajute la toti, maicuta!
- Amin, fata mamei, zice ea!
Si ne despartim.
Când vine duminica, merg cu domnisoara Elena Popescu, gazda mea, la Institutul "Sfânta Maria". Ne întâmpina doua maici, una mai tânara, alta chiar batrâna de tot.
Domnisoara Popescu îmi zice:
- Maicuta, în fata noastra este directoarea Institutului si superioara mânastirii!
- Dar cum le cheama, sora Lenuto (asa-i spuneam eu)?
- Noi, directoarei îi spunem Mater Angela, iar superioarei, Mater Liberata.
Ne întânlim. Eu ma înclin spre dânsele, salutându-le. Îmi raspund cu dragoste amândoua, iar directoarea ma întreaba:
- Esti Maica Veronica?
- Da, îi raspund eu.
- Suntem încântate!
- Va multumesc de dragoste!
- Poftiti în clasa unde va avea loc sezatoarea noastra!
- Va multumesc!

La acea sezatoare s-au spus poezii, s-au facut tot felul de exercitii la matematici, si au cântat elevele institutului. Dupa sezatoare, ne-au tratat cu o gustare, si aici începe discutia între mine si directoarea, maica Angela.

Eu o întreb:

- As vrea sa vad pe maica pe care am vazut-o în urma cu câteva zile, si pe care nu stiu cum o cheama, caci mi-a scapat din minte numele!

- E plecata în misiune, Maicuta!

- Da, si unde?!

- La Cluj.

- Si când va veni?

- Nu se stie.

- Vai ce rau îmi pare ca n-o s-o mai vad cât stau în Braila!

- Si unde mai pui ca ni se pare ca va pleca din tara!

- Da, si unde?!

- În Elvetia.

- De ce?

- Dânsa se cere sa mearga, ca-i de-acolo!

- Ah, îmi pare rau ca n-o s-o mai vad! Dar se mai întoarce la dvs., maicuta?

- Da, de aici pleaca!

- Doamne, cum as putea sa o mai vad, ca scumpa-i?!

- Prin ce i-ai vazut scumpetea ei?!

- Prin dragostea cu care m-a urmarit trei zile la rând pentru a sta de vorba cu mine, si avea o gingasie din alta lume!...

- E de vita domneasca, Maicuta!

- Nu stiu daca asta o face sa fie asa, dar îmi pare rau ca n-o s-o mai vad!...

- Si noua ne pare rau, ca era o profesoara foarte buna!

- Ce preda?

- La ce aveam nevoie, la aceea preda, ca limbi stia la perfectie vreo sase, si cu ce nu era înzestrata de Bunul Dumnezeu?!...

- Rau îmi pare ca pleaca!

- Ei, dar în definitiv, nu-i românca, de ce te-ai lipi asa cu sufletul de ea?!

- Iertati-ma, dar am un pacat: când simt cu inima ca cineva e bun, îl iubesc ca pe mine însumi. Aceasta maica nu stiu ce-a avut, ca de la primul cuvânt mi-a intrat în suflet!

-Da, este foarte blânda si politicoasa!

- Intra pe usa maica Liberata si ne zice:

- Cine-i blânda si politicoasa?!

Maica Angela:

- Prietena Maicii Veronica, maica Gertruda.

- A, da, e un suflet nobil! O iubesti mult?

- Foarte mult!

- Nu vrei s-o însotesti în tara ei, în Elvetia?!

- Asta nu pot sa fac!

- De ce, ca nu costa nimic?!

- Cred, si va multumesc pentru ideea data, dar eu nu iubesc nimic mai mult ca tara mea, dupa cum vedeti ca face si aceasta buna prietena, retragându-se în tara ei!

Maica Angela:

- Sa stii ca în monahismul ortodox n-ai sa poti sa te cultivi, caci din granitile tarii nu iese, si invidia pentru cei care-i vad ca ar putea face ceva, stapâneste cam în toate mânastirile ortodoxe.

- Nu-i chiar asa, maica Angela!

- Îti vorbesc ca românca, si ca una ce-am cercetat mânastirile ortodoxe, caci eu sunt românca din Craiova, si, dupa ce am terminat liceul, am voit sa trec la catolici pentru a ma face calugarita, dar, fiindca pentru parintii mei era o durere dubla, întâi ca-i parasesc intrând în monahism, al doilea, ca-mi parasesc religia, si, linistindu-i le-am promis ca merg la o mânastire ortodoxa. Si, unde încercam sa fiu primita ca vietuitoare în mânastire, când auzeau ca am bacalaureatul, ma respingeau, zicându-mi ca vreau sa ajung stareta. Si, izbindu-ma de teama celor rugate, am fost nevoita sa intru tot acolo unde am voit prima data, adica unde ma gasesc azi.

- Bine, maica Angela, eu cred cele spuse, dar câti ani sunt de atunci?!

- Cam douazeci si patru de ani, caci aveam optsprezece ani pe vremea aceea.

- Cred ca nici dvs. n-ati insistat pentru a fi primita. De obicei, prin mânastirile noastre, când se prezinta o tânara, asa cum îmi închipui ca erati dvs. pe acea vreme, pentru a fi primita, fie ea cu pregatire, fie simpla, e pusa la încercare, prezentându-i-se tot felul de greutati, sa-i vada aprinderea si taria sufletului ei, pentru viata în care vrea sa intre. Sa va dau un exemplu. La noi, când vine o fata, si de mai este si oraseanca, dupa ce-i vedem dorinta îi spunem: "La noi este foarte greu, trebuie sa lucrezi de toate! Si unde mai pui, ca atunci când cad boii la plug de osteneala, înjugam surorile cele mai noi, si trag plugul pentru a face aratura!" Unele, care-s aprinse de focul jertfei, nu se înspaimânta, si-mi raspund foarte curajoase: " Asa cum au fost boii schimbati ca au ostenit, asa o sa fim si noi schimbate!" Altele, care vin în mânastirea numai ca sa-si schimbe portul si locul, încep sa sovaiasca, cautând sa ne arate ca vor face ce-or putea, dar la plug e prea greu! Eu, la unele ca acestea le spun ca greutatea plugului este foarte usoara, pe lânga greutatile satanei ce le întâmpini de-a lungul vietii, si asa îmi dau seama ca e un ostas fricos, care nici nu s-a vazut plecat pe front, si se si îngrozeste de ce va pati în fata inamicului. Pe astfel de persoane, am obiceiul sa le sfatuiesc sa se mai gândeasca, si apoi sa porneasca pe acest drum, care-i presarat cu tot felul de spini si pietre

colturoase, în care te întepi, te lovesti, ba înca uneori te si tai. Si, când toate le birui cu darul Mirelui tau Hristos, la capatul acestui drum, primesti de la Stapânul pentru care ai suferit toate, coroana biruintei, care-i mai frumoasa decât orice coroana a vreunui împarat pamântesc!

Aud pe mater Liberata:

- Vai, scumpa mea, tare ma tem ca ai sa te pierzi în necunoscut!

- De ce, mater Liberata?

- Fiindca înzestrarea ce-o ai de la Bunul Dumnezeu, n-ai sa poti s-o cultivi, risipindu-ti anii în maruntisurile vietii!

- Ah, daca ati sti dvs. cât studiu fac în cele mai marunte îndeletniciri pe drumul lui Iisus.

- Cred, draga mea, dar te destrami fara folos în ortodoxie!

Am simtit ca ma doare inima la aceste cuvinte, si o întreb cum vede aceasta destramare, la care îmi raspunde:

- Noi te-am urmarit din primul an când am auzit ca ai avut viziune cereasca, si am voit sa vedem ce face conducerea bisericii în fata acestui eveniment ceresc, si stim toate, nu-i nevoie sa ne spui ceva!

- Nu stiu daca stiti toate, dar eu una stiu, ca din clipa când am cunoscut mila Domnului si a Maicutii Sale Preacurate, n-am mai fost pe pamânt, caci pacea, bucuria si dorul dupa cer, mi le-a revarsat în suflet Preabunul Dumenezeu, m-a facut sa-i vad pe toti oamenii buni! Iar când ma încercau cu anumite lovituri, desi dureau, ma resemnam, crezându-le pe toate trimise de Sus, spre întarirea mea. Si, nu stiti dvs. ca cel rau nu doarme?! El duce lupta contra noastra prin trup. Deci, nu oamenii sunt rai, ci diavolul!

Mater Angela sare de pe scaun zicând:

- Am mers prea departe si timpul trece. Ce ziceti, Maica Veronica, n-ai vrea sa-nsotesti pe maica Gertruda? Vorbesc serios, e pacat sa nu profiti de situatie! Si nu-i nevoie sa-ti parasesti religia! Mergi pentru studii!

- Dupa ce voi da bacalaureatul, poate n-as refuza aceasta dragoste ce-mi aratati! Iar acum sunt un om necomplet!

- Dar ce-ti trebuie, de esti necompleta?!

- V-am spus!

- Vrei sa ai bacalaureatul?! Ce copilarie sa dai cu piciorul la asa sansa! Un bacalaureat luat în strainatate este cât o licenta româneasca!

- Cred, dar eu, din fire sunt cam încapatânata, si m-as vedea ca un om oprit la jumatatea drumului. Nu va suparati, dar mater Gertruda nu mi-a vorbit de asa ceva, si cred ca nu-i bine sa punem noi la cale lucruri ce nu ne apartin!

Mater Liberata:

- A, crezi ca la noi e ca la dvs.?

- Dar ce stiti ca este la noi?!

- E destul ca fiecare maica are casa ei si fiecare face ce vrea!

- Nu va suparati, dar nu-i peste tot aceeasi viata!

- Bine ca vrei sfintia ta sa faci ceva, dar sa vad câti te vor întelege?!

- Nici n-am nevoie de întelesul cuiva, decât ca sa se preamareasca Domnul, pe care-l rog sa-mi dea un strop de întelepciune, pe care-l socot mai de folos ca toate! Da, un întelept e mai de folos decât multe osti!

- Dupa ce termini liceul, vrei sa studiezi?

- Sufletul meu m-ar îndruma spre teologie, dar cel de Sus sa hotarasca!

Mater Liberata:

- Si eu am o sora care a studiat medicina si teologia. Acum se gaseste în Argentina. Ce te-ar ajuta ea! Ea este un suflet gata oricând de jertfa! Eu îti voi sta la dispozitie cu toata cheltuiala mea, sa te duc în strainatate pentru a putea studia!

- Va multumesc, mater Liberata, Bunul Dumnezeu sa va rasplateasca dragostea!

Mater Angela:

- Dar eu nu am liniste!

O întreb:

- De ce, mater Angela?

- Cum sa pierzi ocazia aceasta?!

Mater Liberata:

- Da, e adevarat, dar ramâne la hotarârea Maicii Veronica, pentru care ma doare sufletul ca-si pierde anii aici, unde nu are nici un sprijin! Noi suntem gata s-o ajutam, chiar de nu va fi catolica, pentru care lucru îsi va da seama mai târziu ca a gresit!

- Mater Liberata, mater Angela, carui mire v-ati predat?

- Lui Iisus!

- Oare noi, ortodoxele, nu ne-am predat tot lui Iisus?! Oare Iisus se uita daca esti catolic sau ortodox, sau la inima cu care lucrezi în El?! Oare Iisus se uita la studiile ce le avem, ori la dorul de Cer, pe care-l avem?! Ma doare când vad între noi prapastie! Eu niciodata n-am privit pe oameni dupa confesiune, ci ca suflet si inima i-am iubit! Poate este naiv, dar asta sunt!

- O, fata mamei, ce pacat ca nu te-ai nascut la noi!

- Iertati-ma, mater Liberata, dar în aceste cuvinte nu se strecoara egoismul?! Noi trebuie sa preamarim pe Domnul pentru toate, caci nimic nu-i al nostru, ci al Lui, neprivind neamul sau religia, ci vazând numai lucrul celui Preaânalt, Dumnezeu! Acest pacat ma stapâneste si pe mine, de aceea l-am observat repede. Eu as vrea sa nu fie nicaieri ca în Mânastirea mea, si sa am tot ce poate fi mai frumos, bineânteles, pentru a pune totul la picioarele Staretei mele, Preasfânta de Dumnezeu Nascatoare, Mama si Stapâna noastra, a tuturor!

- Si totusi, draga mea, omul trebuie sa fie egoist pentru Domnul!

- Slavit sa fie numele lui! Eu vreau sa ma retrag, dar vreau sa ramânem prietene si mai departe!

- Sigur, si sa ne ajute Bunul Dumnezeu sa ajungem ceasul dorit!

- Adica cum?! Sa fie o turma si un pastor, nu?!

- Cum o vrea Dumnezeu!

- Da, asa-i cel mai bine! El, Preamilostivul sa închege dragostea între neamuri!

Si ne-am despartit.

Întoarsa la gazda mea, am plâns mult uitându-ma la mine, si vazându-ma goala de dragoste. Îmi ziceam: " Am aratat vreodata la cineva atâta dragoste cât mi-au aratat mie aceste surori care sunt straine de religia mea? Chiar daca în dragostea lor se strecoara o intentie de a ma converti la religia lor, le admir si ma înjosesc pe mine, ca n-am facut niciodata asemenea gesturi, nici cu cei din familia mea, dar cu un strain?! Stiu ca în ortodxia noastra scumpa cresc multe flori crestine necunoscute, dar eu nici n-am semanat vreo astfel de floare! Cui i-am prezentat eu vreun ajutor ca sa-i salte vreu necaz? Aceste surori m-au rugat pentru a-mi face un bine, nu un rau." O, dragoste, bautura mai dulce ca fagurul de miere, unde esti, sa te consum?! Stiu ca nu te gasesc decât la izvorul cel mare, la Dumnezeu, care-i dragoste!

O, Dumnezeul meu, vreau sa-mi vad sufletul meu si al întregii omeniri, în dragostea de Tine! Atunci nu vom trai noi, ci Tu în noi, si vei fi raiul pe pamânt, caci stiu ca unde-i dragostea de Dumnezeu, e raiul sau, e fericirea, e vesnicia!

HRAMURILE LA NOI

Sa va povestesc acum frumusetea hramurilor cu care ne-a prilejuit Bunul Dumnezeu sa ne parfumam sufletele.

Hram înseamna o sarbatoare ce o alege pastorul unei biserici, fie în cinstea Preasfintei de Dumnezeu Nascatoare, fie în a unui sfânt. Asa, de pilda, marea noastra Pastorita si Povatuitoare, Maica Domnului nostru, si-a ales la locasul Ei, care a dorit sa fie facut pentru mântuirea noastra, si îmblânzirea Stapânului ceresc, ca hram, o zi ce trebuie ce trebuie sa i-o închinam Ei si numai Ei, una din sarbatorile ce le are închinate crestinatatea închinata Preacuratei Fecioare Maria, ADORMIREA! Nu ca ar avea nevoie de preamarire de la noi, caci laudele aduse de noi Stapânei noastre mult Milostive, nicidecum nu se pot atinge de laudele ce i le aduc îngerii, heruvimii si serafimii, si toti sfintii, familia cea scumpa a sufletului nostru.

Deci, aceasta serbare închinata Maicutei Domnului este pentru a ne îmbalsama sufletul nostru cu iubirea nepieritoare catre facatoarea noastra de bine, Maica Milostivirii, Împarateasa iubirii. Ei, Doamne, nu stiu daca noi îi

producem atâtea bucurii Stapânei noastre ceresti, câta fericire revarsa Ea, Milostiva, în sufletele noastre, la praznicele Ei.
Pornesti de la cele mai sublime slujbe, la Priveghere, si, ajungând pâna la osteneala unei batrâne sau a unei mame cu pruncul sugaci în brate, zic, de la toate Tu nu poti lua decât bucurii sufletesti, caci toate alearga sa aseze în jurul Maicii Preacurate, ce au mai frumos si mai scump! O, Doamna si Fecioara, cum ai trimis Tu albinele divinitatii sa culeaga de pe floarea sufletului lor, polenul dragostei, care se sileste sa ti-l pregateasca fiecare dupa putere. Si, parca, din an în an, florile se înmultesc, si culesul polenului va fi mai bogat! Mai bogat îl prilejuiesti Tu, pentru folosul nostru, Preabuna Mama!
Cu doua trei zile înainte de praznic, alearga spre locasul tau de la noi (zic de la noi, caci Tu ai multe sfinte locasuri în cinstea preacuratului Tau nume), suflete însetate, suflete arse de arsita pacatelor, si suflete nevinovate de copii, pentru a aseza în jurul Tau florile recunostintei sufletului lor, pe care Tu le adapi, sa le racoresti si sa le sfintesti cu roua iubirii Tale de Mama cereasca! O, cât mi-au întarit credinta vazându-i ca nu se uita nici la departare, nici la cheltuiala, sau osteneala calatoriei, cum nici la înfruntarile ce le primesc de la slugile celui rau. Ce m-a zguduit în ajunul unei sarbatori, pe când, stând în poarta, cam la dos, sa privesc dragostea lor, vad ca pe toate drumurile ce mergeau spre Sfânta noastra Mânastire, veneau grupuri, grupuri, de nu se mai vedeau de colbul drumului. Un carutas îl întreaba, fie sa le încerce credinta, fie ca era necredincios (îl stie Cel de Sus):
- Dar unde mergeti, lume buna?
Îi raspund ca niste viteji:
- La Maica Domnului!
- Dar n-aveti pe Maica Domnului la locurile voastre de pe unde sunteti?!
- Da, Maicuta Domnului este pretutindenea, dar noi vrem sa-i serbam ziua la lacasul Ei de pe acest deal, unde s-a si aratat!
- Dar va place sa mergeti prin asa praf?!
- O, dar acest praf e sfintit de Domnul si de Maica Sa Preacurata, si-l primim ca pe ceva placut!
Si cu fetele lor înrosite de soare, ajung cu pasii grabiti la poarta Sfintei Mânastiri, si, îngenunchind la troita sfintilor de la poarta, lacrimile lor se amesteca cu praful de pe obraz, iar cu fruntea ating pamântul ca pe ceva sfânt, piatra de granit de ti-ar fi inima, se sfarma în fata acestui minunat tablou. Si, asa cum stateam, îmi închipuiam pe Marea Gospodina, pe Maica Milostivirii, cu o naframa preacurata stergându-le sudoarea fruntii, si hranindu-i cu fagurul iubirii, pe care l-a primit în sânul sau cel fecioresc, l-a nascut, l-a crescut, ca sa-l dea ca jertfa pentru a noasra mântuire. Acesta-i fagurul iubirii, care îndulceste sufletele credinciosilor ce ostenesc în Moldova noastra scumpa si plina de evlavie, si din Ardealul cel de veacuri românesc si crestinesc, care

prin sânge si jertfa, si-a pastrat credinta strabuna primita la botez, din Bucovina cea plina de mânastiri si de brazi, unde strajuiesc moastele sfântului Ioan cel Nou de la Suceava, din Dobrogea, pe unde au calcat pasii Sfântului Apostol Andrei, cel întâi chemat, din Muntenia cea care are în sânul ei capitala tarii noastre cu moastele Sfântului Dumitru Basarabov, povatuitorul Sfintei Patriarhii si al Sfântului Sinod, si din Oltenia, care a dat ortodoxiei noastre mânastiri si episcopii stravechi, si care se bucura de mireasma moastelor Sfintei Filofteia, si a Sfântului Grigorie Decapoliptul.

Pornesc cu totii spre calda vatra de lumina, unde se grabesc sa sarute pe acea dorita sufletului lor, pe Maica tuturor amarâtilor, pe Mama lui Iisus. Aici, maicile si surorile cauta, pe cât le ajuta bunatatea lui Dumnezeu, a le satisface dorintele sufletesti.

Urmeaza clipa când vad pe Parintele mergând spre Paraclis, bisericuta unde spovedeste. Aceasta este, iarasi, nespus de interesant, cum fug ca disperatii sa-si capete un locusor la rând. Fara sa vrei, scapi lacrimi din ochi, ti se înfurnica pielea, caci, parca vezi lume din alte vremuri, cum alearga dupa Mântuitorul, si dupa Sfintii Apostoli. Si asa este, în persoana unui preot este chipul Mântuitorului nostru si al Sfintilor Apostoli. În sufletele lor simt aceasta, si de aceea alearga ca disperati. Ce disperare minunata! Îi vezi cum se întorc de la spovada, cu fruntile vesele, si, parca-s mai frumosi. Frumusetea sufletului se rasfrânge si asupra trupului, si nu-i deloc mirare.

Înconjoara Biserica asa precum puii pe mama lor, si asteapta cu nerabdare sa auda toaca. Începe paraclisiera sa toace în jurul Bisericii. Toti se închina si sorb sunetele toacei, si pierd din ochi pe maica, careia-i merge mâna cu ciocanul pe toaca mai bine ca gura unei maiestre privighetori! Pe urma toaca din clopotnita, si clopotele, au darul sa strânga toata lumea la aceasta praznuire în cinstea Mânastirii.

Biserica mare se vede ca si cum ar fi tinuta de credincisi pe umeri!

E o disciplina îngereasca! Soborul de maici si surori, cu parintii nostri si cu alti preoti, veniti pentru hram, încep slujba sfânta a privegherii. Se face molifta pentru spovada în comun, iar cei ce doresc a se spovedi, ramân pe a doua zi. Multimea este rugata sa pastreze linistea ce se cuvine unei Mânastirir, si le ceream sa ne ierte, ca, desi s-a pus la dispozitia lor pentru odihna, pe lânga arhondaric, si saloanele atelierelor, si chiliile maicilor, nu-i putem satisface asa cum am dorit, dar fiindca toti au venit cu credinta, stim ca n-or sa se uite la neajunsurile ce le-or întâmpina, ci o sa traiasca o noapte cu bucuria ca stau pe un loc sfintit de cercetarea Domnului Iisus, a Maicutei Sale Preacurate, si a altor sfinti. Ce frumos este sa-ti fie ca asternut, pamântul, si ca învelitoare, cerul! Zic ca-i frumos, fiindca stiu din noptile când dormeam cu soborul meu afara, lânga banchetele de caramida, lucrate de mâinile noastre, iar în locuintele noastre se odihneau închinatorii Gradinii Maicii Preacurate, atâtia

câti încapeau, iar ceilalti, ne imitau pe noi, culcându-se afara! Si, când îmi aduc aminte cum dormeau pe pâmânt si pe piatra, fara sa se vaiete careva ca i-ar durea ceva, ma coplesea înduiosarea vazându-le credinta si dragostea!
La aceste serbari ale Maicii Milei, mi-a fost dat sa vad ca, de-ai fi voit sa mergi prin curte noaptea, nu puteai din pricina desimii celor ce dormeau ca în patul cel mai cald al casei lor!
A doua zi urmeaza punctul culminant al bucuriilor de pâna acum, caci, dupa frumusetile Sfintei Liturghii, se învrednicesc aproape toti sa faca din inima lor un cel lui Iisus Euharistic, prin primirea Sfântului si dumnezeiescului Trup si Sânge. Te uiti spre ei si-i vezi ca beti de fericirire, o fericire aparte de fericirile pamântului, careia nu-i gasesti nici o denumire. Cei ce vor sa ispiteasca aceste bucurii, primesc raspunsul care l-a primit femeia din Nanesti-Putna, care a venit la noi sa se spovedeasca si sa se împartaseasca. Si, dupa ce s-a împartasit a zis catre alte femei cu care venise, si catre unele maici de-ale noastre, asa:
- Eu am crezut ca împartasania la Mânastire, nu-i ca la preotul nostru, dar e tot pâine cu vin!
Maicile s-au îngrozit auzind pe aceasta nenorocita femeie, spunând astfel despre cele sfinte! Si, pâna sa opreasca ele, a oprit-o Acela pe care-l credea pâine si vin, adica Stapânul Hristos, caci, a cazut din picoare ologind complet, si luându-i graiul. Acest raspuns al Domnului Hristos a zguduit pe toti acei ce erau la hram, si au preamarit pe Cel ce-a aratat ca-I viu, cu toata dumnezeirea Sa de taina, în acea pâine cu vin ce-o vedem noi în lingurita, în mâna preotului.
Din acest fapt, ne-am putut da seama ca Domnul iarta mai curând pe un pacatos smerit, decât pe unul despre care se zice ca are viata curata, dupa cum se zicea si despre femeie, dar în "curatenia" ei stapânea duhul mândriei, care a îndemnat-o sa graiasca ce-a grait. O fi crezut ca la Mânastire va lua din lingurita chiar carne si sânge! Saraca! Cum o purtau în tol fratii ei, de la chilie la biserica, si de la biserica la chilie! Dupa o zi au dus-o la medic sa vada ce are. Medicul a trimis-o tot la rugaciune, ca si-a dat seama ca-i palma de Sus, pentru înveghererea tuturor.
La urma de tot se da sfânta anafura, în mai multe locuri, de catre preotii si maicile noastre. Aici, ordinea a zburat dintre oameni, si, totusi, îti erau dragi cum se îmbulzeau pentru a putea lua sfânta anafura, sa duca si la cei de-acasa. Ce obraznicie placuta Domnului!
La sfârsitul tuturor bucuriilor duhovnicesti, apareau maicile noastre cu panerul de pâine, cas, rosii, si fructe. Aceasta hrana trupeasca se dadea la cei mai grabiti, iar restul lumii venea în gospodaria economica, si, pe mese improvizate, luau masa cum se cade!

Cea mai mare satisfactie sufleteasca, aveam taind câte o vaca sau doua. Vietuitoarele Mânastirii nici nu gustau din ele! Socoteau totul în cinstea Maicii Domnului!

BOUL DARUIT

La câteva zile dupa hram, vine un crestin din comuna Draganesti, cu un bou de mâna si ma întreaba:

- Maicuta, eu as vrea sa vorbesc cu Maicuta Veronica.

Eu îi zic:

- Dar ce vrei sa-i spui?

Dânsul:

- Eu, Maicuta, am fost la hram la dvs., si din cauza ca a fost lume foarte multa, si n-am putut sa ma spovedesc, am venit acuma. Si, fiindca am vazut ca ati taiat doua vite pentru hrana închinatorilor, eu m-am gândit sa va aduc acest bou, care îmi prisoseste în gospodaria mea.

Pe mine m-au napadit lacrimile vazându-i credinta si dragostea, si, uitându-ma lung la el, n-am putut sa-i raspund nimic, caci ma vedeam atât de mica în fata acestui blagoslovit crestin, care venise 30 km. pe jos cu boul de funie, arzându-l soarele, batându-l vântdtul si praful, iar aici nu vrea decât sa poata schimba o vorba cu conducerea Mânastirii!

Dupa ce am vazut în acest îmbunatatit crestin pe strabunii nostri, care duceau ce aveau mai scum lacasurilor sfinte de închinare, i-am raspuns cu voce stinsa:

- Frate, tata si parinte, eu sunt Maica Veronica, si te rog sa ma ierti ca nu m-am aratat dintru început, caci am voit sa-ti vad frumusetea sufletului!

Bietul om, când aude, lasa funia boului din mâna, si se repede spre mâna mea, sa mi-o sarute! Boul paste linistit troscot, prin curte, ca si când ar zice: " stapânul meu e ocupat!"

Îi primesc boul, multumindu-i, iar el merge cu Parintele nostru la Paraclis, pentru a se spovedi.

Ce frumusete de suflet! Ce-o fi zis Maicuta Domnului, când a vazut astfel de suflete mari? Cred ca i-a sters multe lacrimi produse de alti oameni! O, Maica Preacurata, primeste ca o lauda de preamarire, de la toti oamenii, o cântare, o îngenunchiere, o osteneala, o fapta de milostenie, si o lacrima! Eu cred ca lacrimile ce curg pe obraz atunci când auzi pomenindu-se numele Maicutei Domnului, sunt margaritare de pret, pentru împodobirea omului!

PRAZNUIREA SFINTEI VERONICA (12 IULIE)

Sta de vorba într-o vie o batrâna cu nepoata sa pe care o crestea. Erau din satul meu. Eu stam la umbra unei tufe, privind valea îmbracata cu grâu verde, care prin tacere îmi vorbea de frumusetile vesniciei.

Zicea cea tânara catre cea batrâna:

- Matusa Maranda, ce sa fie oare, ce sa fie oare, ca si azi si mâine este zi de lucru, si, ia priveste ca toate drumurile ce duc spre Mânastire, sunt pline de lume!

- Da, si eu vad, raspunde batrâna. Dar stii ceva, Catinco, când au sa ajunga în dreptul nostru, sa-i întrebam ce cauta în zilele acestea la Mânastire.

- Bine te-ai gândit matale, zicea cea tânara.

- Lucrul acesta mi-a rascolit curiozitatea, si am asteptat cu nerabdare convorbirea dintre drumeti si lucratoarele de vie.

Ridica dealul spre Mânastire un grup de barbati, femei si copii, care la numar cred ca depaseau suta. Femeia cea tânara zice batrânei:

- Matusa Maranda, parca vin la nunta, asa-s de fericiti!

- Da, ei or fi asteptând mese întinse la Mânastire! Ia zile tu ceva, Catinco! Stai sa se apropie de noi! Hai, zi-le, zi-le!

- Ei, lume buna, unde mergeti?!

Raspunde un batrân ardelean:

- La Mânastirea Maicii Domnului!

- Dar ce alergati asa, oare a plouat cu aur în curtea Mânastirii?! N-aveti treaba acasa?! Ca doar zi de lucru este si azi, si mâine!

Raspunde o crestina:

- Da, a plouat cu aurul pe care-l simtim în sufletele noastre! Dar daca ar ploua cu aur în curtea Mânastirii, oare n-am lasa toate treburile noastre si am merge sa-l adunam?! Si cred ca am aduna cât mai mult! E zi de lucru si azi si mâine, dar, fiindca noi stim ca mâine e 12 iulie, Maicuta noastra Veronica îsi serbeaza ziua onomastica, venim si noi din Ardeal, din Bucovina, si cine stie de unde mai sunt cei ce vin în urma noastra, sa luam parte la sarbatorirea ce o are Maicuta noastra cu soborul Mânastirii, în cinstea acelei sfinte al carui nume îl poarta.

Pe mine m-au napadit lacrimile vazând vitejia dragostei lor, si, iesind la drumul pe care veneau acesti blagosloviti drumeti, i-am întâmpinat cu dragoste, neputându-mi opri lacrimile, dupa ce le-am întins mâna la toti, caci m-au recunoscut, multumindu-le de raspunsul dat celor doua femei, le-am spus spre mângâierea lor:

- Sfântul Duh a vorbit prin gurile dvs., ca, da, a plouat cu aurul pe care-l simtiti în inimile dvs., din clipa când stati pe locul unde dragostea cerului si-a

revarsat din belsug mila! La toate locurile, dragii mei, unde este lacas de închinaciune Domnului, Maicutei Sale Preacurate, si tuturor sfintilor, este varsarea de mila cereasca, si-i tare bine s-o folosim, asa cum vad la dvs. si la toti cei ce se ostenesc pentru a-si racori sufletele la izvorul datator de viata, la Iisus Hristos, a carui iubire ne tine pe toti pe fata pamântului. Oare nu ploua din cer aur la fiecare Sfânta Liturghie?! Caci aur scump este sporirea harului dumnezeiesc, a virtutilor si a slavei ceresti! Aur scump este mângâierea si ocrotirea lui Dumnezeu asupra noastra! Aur scump este iertarea pacatelor si a pedepselor datorite pentru pacatele noastre! O, orbire si împietrire a inimii omenesti, care nu da mai multa atentie acestui dar nepretuit, ba chiar cade în nepasare, prin zilnica amânare de a-l primi. Acum, dragii mei frati si surori în Hristos, sa intram cu inimile îmbatate de fericire în Gradina Maicutei Domnului, unde a voit sa-si faca lacas de preamarire si Siloam noua, celor bonlavi cu sufletul.

Îi duc sa se închine în biserica, apoi îi îndrept spre arhondaric, casa de odihna a închinatorilor Sfintei noastre Mânastiri. Curtea se umple de lume, si urmeaza frumoasele si înaltatoarele slujbe de noapte. A doua zi curtea devine neâncapatoare, si toti stau atintiti cu ochii spre Altarul din curte si sorb cu sete din mireasma Sfintei Jertfe a Sfintei Liturghii. Privindu-le disciplina, credinta, si toate sacrificiile prin care au trecut pâna au ajuns aici, nu te poti stapâni în fata coplesitoarei emotii, iar lacrimile vin ca ploaia pe obraz, caci genele, streasina ochilor, au devenit neputiincioase pentru a le tine!

Se cade a le multumi la sfârsitul Sfintei Liturghii. Încep a cauta cuvinte potrivite, dar e tare greu a raspunde unei atât de îmbelsutate dragoste. Sfârstiul Sfintei Liturghii a sosit, si trebuie sa le raspund cu un cuvânt cât ar fi de slab:

- Preacuviosi si sfintiti parinti, iubitele mele maici si surori, si dragi oasepeti, iata-ne adunati lânga sânul Mamei noastre, Biserica! Unde putem noi gasi un sân mai cald si mai plin de dragoste, ca acela al scumpei noastre Mame, Biserica?! Cine poate sa ne mângaie mai dulce decât ea?! Ce dulce e numele ei de Mama, ca ti se pare ca ti se lipesc buzele! O, Mama Sfânta si preadulce sufletelor noastre, cât esti de bogata în mila si iubire! Cum încapem noi, toti oamenii, în bratele Tale de Mama iubitoare! Cum sa-ti multumim ca ne-ai prilejuit clipe rupte din linistea, fericirea si frumusetea raiului, unde se desfateaza toate sufletele care au pretuit mai mult vesnicia decât scurta trecere a acestei vieti?! O, ancora mai puternica decât toate desertaciunile lumii, o, portule preabogat din care ne încarcam corabiile sufletelor pentru cer, ce cuvinte de lauda putem sa îti aducem, caci suntem slabi si nepriceputi?! Aur nu

avem si nici n-avem nevoie de el! Primeste, Preacurata si Preasfânta Mama, inimile si lacrimile noastre, ale tuturora care am facut astazi dintr-o zi de lucru, o sarbatoare în cinstea Sfintei Treimi, a Ta, Preasfânta de Dumnezeu Nascatoare, a tuturor sfintilor care se bucura de frumusetile vesniciei, si a preaiubitei mele Patroane, Sfânta Mare Mucenita Veronica, cea care, pentru iubirea ce-a aratat-o truditului Hristos, când urca pe calvarul Golgotei povara pacatelor întregii omeniri, si care a fost martirizata de însusi tatal ei. O, Stapâna Preamilostiva, stiu ca toate câte le vrei le si poti, ca te-ai învrednicit sa fii Biserica, Chivot, masa si tron Împaratului Ceresc, Iisus Hristos! Cere de la El, pentru mine, Mama dumnezeiasca, ajutor, ca asa cum a binevoit sa-si lase dumnezeiescul chip pe naframa Sfintei Veronica, al carui nume cu nevrednicie îl port, sa-mi ajute sa pot si eu, nevrednica, întipari pe inimile credinciosilor din neamul meu si tuturor închinatorilor acestui mic lacas al Tau, chipul trairii cu Iisus, viata si mântuirea noastra! Primeste, Sfânta, ca pe niste coroane de trandafiri, laudele ce ti le aduc maicile si surorile mele prin cântarile lor curate, rupte din sufletele lor! Ajuta-ma, Preamilostiva, sa culeg florile dragostei din inimile de români si românce, spre a le presara pe drumul necredintei noastre, si atunci când, ca o Mama milostiva vei calca pe ele, sa-ti aduci aminte si de neamul românesc, pe care stiu ca l-ai iubit, îl iubesti, si-l vei iubi pâna la sfârsit, daca noi ne vom ruga! Tu, Maica Preacurata, care-ti întinzi mantia dragostei peste toata omenirea, ajuta-ne sa vedem frumusetile cerului, si sa ne îndulcim de vederea Sfintei Tale Fete, deopotriva, calugari si mireni de toate starile! Iar dvs., iubiti închinatori, va multumesc din suflet pentru dragostea sfânta pe care mi-o aratati, sarbatorind împreuna cu mine, pe Sfânta Mucenita Veronica! De încheiere, rog pe Maicuta Domnului, sa va acopere cu Sfântul Ei Omofor, iar Sfânta Mare Mucenita Veronica, sa fie mijlocitoare catre Iisus, caruia i-a sters fata de sudori pe drumul crucii!

O, Preacurata Doamna si Fecioara, Tu mi-ai pus în inima dorinta de a ma vedea cu surorile mele la un loc. Îngrijeste-te, Preamilostiva, pentru desavârsirea dorintelor noastre, care-i spre lauda si preamarirea ta! Stiu ca poti sa împlinesti tot ceea ce ai presarat din iubire în inimile noastre, nu am nici o îndoiala, caci toate câte le vrei, le si poti face! Stiu, Stapâna, ca diavolul avea sa înceapa atacuri mari ca sa împiedice lucrul acesta sfânt si curat, si sa ridice tot felul de piedici, dar noi, cu încrederea în Dumnezeu, si în iubirea Ta de Mama, l-am biruit, si-l vom birui, caci stiu ca-i neputiincios, si nu stim ce putem culege în viitor din necazurile ce ni le întinde el.

O, Preamilostiva Doamna, n-as putea sa-ti spun ceea ce am simtit când Tu mi-ai aratat iubirea Ta prin chemarea de ati sluji pe veci! Ci numai atât pot spune, ca am simtit o trebuinta mare de a plânge.

Am fugit îndata, singura, într-o odaie, ca sa fiu nestingherita, si am plâns mult, foarte mult!… Dar lacrimile mele nu erau de durere, ci de bucurie, ca ma voi numi fiica Împaratesei celei ceresti! Si totusi, nu eram multumita de aceasta favoare, caci ma vedeam singura! As fi voit ca toate fetele neamului românesc sa se numeasca fiicele Ei. Îmi ziceam: "Nu ma va asculta Preamilostiva, ca, în felul acesta ar însemna sa se împutineze neamul, si parca nici aceasta n-as fi voit!…" Alerg atunci la îngerul meu pazitor, sa-l rog a ma ajuta sa adun într-un buchet, toate dorintele mele, si, încredintându-i-le, sa faca mila cu mine, a mi le aduce în fata aceluia care poate alege pe cele mai bune de cele rele. Si, le-a ales, Preamilostiva, caci e mare gospodina în cer si pe pamânt, si le-a rânduit asa cum numai Ea stie mai bine. Si, a început sa culeaga cu cea mai mare iscusinta, ca cea mai desavârsita gradinareasa, floricelele nebatute de bruma pacatelor grele, din toata tarisoara noastra scumpa, si, dupa ce le-a smuls din pamântul unde se gaseau, le-a adus si le-a rasadit pe locul unde a binevoit sa faca o gradinita în cinstea Ei, si a Fiului Ei preascump, Domnul nostru Iisus Hristos! Iar dupa ce le-a rasadit, nu le-a parasit, ci s-a silit sa le aclimatizeze cu aerul cel mai dulce, ce adia din fruntea si din coasta lui Iisus! Apoi a trimis înger sa le ude, ca sa nu se paleasca, sau sa se usuce vreuna. Iar dupa ce florile s-au prins, le-a cerut sa ramâna curate si fara buruieni!

Florile sunt fete de-ale neamului nostru, pe care le-a rupt Maicuta Domnului din trunchiul familiilor lor si le-a asezat în Biserica lui Hristos. Stradania pentru a le rasadi, înseamna asezarea fetelor în Casa lui Dumnezeu, de pe toata fata pamântului. Aclimatizarea, înseamna obisnuinta lor cu o viata linistita si siguratica, iar udarea închipuieste roua Sfântului Duh, ce trebuiau s-o pastreze necontenit, prin seva cea datatoare de viata a Sângelui Domnului Hristos. Curatirea de buruienile pacatelor o puteau face cu ajutorul acestei seve, sub epitrafirul duhovnicului. Si când aceste griji se întiparesc pe coroana florii, încep sa iasa petalele, ce împodobesc floarea, adica virtutile ce curg tot din darul Sfântului Duh. Iar, cea mai desavârsita petala, care tine pe toate celelalte sa nu cada, este dragostea! Dragostea sta la temelia tuturor! Ea le tine pe toate! Si, cum nu le-ar tine aceasta minunata temelie, care e Dumnezeu, si unde-i Dumnezeu e dragoste!

Oare nu dragostea m-a ridicat pe mine din praful umilirilor si al necazurilor, si m-a facut fiica Împaratului?!

Oare nu dragostea lui Dumnezeu m-a dezbracat de o haina obisnuita, si mi-a dat o haina ce seamana cu a Împaratesei mele?!

Oare nu dragostea cea fara de margini a lui Dumnezeu, m-a adus sa pot pregati masa Împaratului si Împaratesei Cerului, si sa gust si eu din aceasta masa?!

O, dragoste care ai atâtea frumuseti, si pe care nu le pot arata oamenilor asa cum as vrea! Dar tu, scumpa dragoste, care ai radacinile în inima lui Dumnezeu, fa sa te vada toti oamenii, sa te simta si sa te mistuie în inimile lor, si fa ca tu sa traiesti în ei, si ei în tine!

Tu, iubita dragoste, care ai o buna parte din radacinile tale înfipte în inima Preacuratei Fecioare Maria, Maica Dumnezeului nostru, ti-ai lasat greutatea petalei pe celelalte petale, si cu suflarea cea usoara a Sfântului Duh, ai facut sa se scuture polenul care, la rândul lui, face sa rasara pe pamântul inimilor obstei mele, floricele. Dar, fiindca tu ai luat parte la aceasta rasarire, tu te faci simtita mai mult în inimile tuturor, pe tine te iubesc mai mult, si de tine ma folosesc mai mult! Si, cum sa nu te iubesc, si cum sa nu te folosesc, si cum sa nu te propovaduiesc, cea oarecând zvârlita, mai necinstita, oarecând, goala si saraca, dar azi îmbracata în haina împarateasca, oarecând cazuta de suflerinta în praf, azi, vazând cum se arunca mii de oameni în praf, cerând binecuvântare, prin mine, de la tine, scumpa si aleasa floare a dragostei!…

Nu ma trufesc, ba, dimpotriva, mai mult ma umilesc, stiind ce-am fost, vazându-ma ce sunt, datorita tie, preascumpa dragoste, si, daca nu voi sti sa te pretuiesc, dând numai pe seama ta toate ale mele, stiu ca ceea ce am fost este nimic, pe lânga ceea ce ma poate astepta, osânda iadului, care n-are asemanare în dureri, în chinuri si suferinta. Nu ma bizui în mine, ci în tine, preaiubita dragoste! Tot tu ai facut sa nu fiu singura pe lumea aceasta, adunând în jurul meu fete, surori de-ale mele, care în aceeasi masura te iubesc pe tine, floare mult pretioasa a sufletelor noastre! Tu le faci pe ele sa-si arate iubirea fata de mine, în fel si chip, ceea ce ma copleseste! O, scumpa floare, te rugam sa ajuti a nu lasa sa te ofilesti de tot, ci a ne îndemna sa cautam sa le udam zilnic la radacina ta vesnica, prin picurii dragostei noastre, una catre alta, si toate, catre cei din lume! Apoi sa ne ajuti ca toate sa cautam, pe cât poate fiecare, a îmbiba radacina familiei noastre scumpe, cu apa vesniciei din Sfântul Potir, prin care si numai prin care, totul viaza.

O, Maica Preacurata, iarta-ne, si sufla, te rugam, praful trândaviei noastre, de pe petalele scumpei noastre flori ceresti, care-i dragostea!

Au fost clipe când biata floare, o vedeam cum se încovoaie în fiecare zi, când spre mine, când spre alte surori din obstea mea, si, în tacerea ei de taina, ne soptea s-o iubim tot mai mult. Acum ma mângâi cu aceea ca ne-am desprins

din fosnetele încovoierilor, ca totusi, o sa se simta bine când o s-o asezam în vaza aurita a Sfântului Potir, din inimile noastre, ca s-o culeaga îngerii si sa ti-o înfatiseze Tie, Doamna si Fecioara, cu care apoi tu vei împodobi tronul Sfintei Treimi!

O, Doamna îmbracata în soare, iubirea Fiului tau a facut pe desfrânata mai de cinste decât pe fecioare! Asa, pe Maria Egipteanca, cea care a fost oarecând desfrânata, a facut-o pe urma mai cinstita decât pe multe fecioare! Asa se petrece cu toti aceia care alearga la mijlocirile Tale, Preacurata Fecioara, Mama adevaratului Dumnezeu!

O, ce minunata înfrumusetare esti Tu tuturor crestinilor! Esti împlinirea proorocilor, slava apostolilor, podoaba mucenicilor, lauda fecioarelor, si preaminunatul acoperamânt la toata lumea. Tu stii, Doamna, Nascatoare de Dumnezeu, ca întru-un vesnic razboi este viata noastra pe pamânt! Cereasca Împarateasa, cea întru rugaciuni neadormita, porunceste îngerilor sa nu aiba odihna, ca, împreuna cu Tine, sa ajute oamenilor, ca sa ei suindu-se, sa înalte la Bunul Dumnezeu rugaciunile celor ce se roaga, iar pogorându-se, sa aduca de la Dumnezeu, ajutor oamenilor. Aceasta scara din cer, pe care a vazut-o Iacov, a coborât-o multimea îngerilor, aducându-ne noua acoperire si aparare.

Tu, Fecioara Preacurata, care întreci în lumina soarele, luna si stelele, iarta-ne ca te numim si negura! Stim ca negura nici un fel de frumusete nu are, dar stim ca numai atunci când se lasa negura, multe fiare scapa de vânatori. Si pe noi, care suntem astfel de fiare, ne ajung tot felul de vrajmasi. Caci, pentru neomenia noastra, dobitoace si fiare suntem! Ne ajung, Preamilostiva, faradelegile noastre, ne apuca vrajmasii cei nevazuti, ne sapa vrajmasii cei vazuti, ne pândeste, Mama Sfânta, dreapta mânie a lui Dumnezeu, rasplatind toate mestesugurile noastre cele rele. Deci, îndraznim la Tine, negura cea sfânta, ce ne scapi sub Acoperamântul Tau preasfânt, caci, toate câte le vrei, le si poti.

Ajuta-ne, ocrotitoarea noastra, sa ne strecuram cu darul Tau printre mrejele acestei vieti trecatoare, ca, patrunzând în gradina vesniciei, sa putem aseza florile dragostei, la picioarele milostivirii Tale!

VICLEANUL E GRIJULIU PENTRU GOSPODARIE

Nu înteleg, zice grijuliu prin slugile sale slabe, ca o stareta sa-si piarda atâta timp cu vecernia, cu utrenia, si dimineata, când sa se gândeasca pentru cele bune gospodariei, sa fuga la biserica, zicând ca se face Sfânta Liturghie. Oare aceasta metoda nu-i un misticism bonlavicios?!

Însotitorul acestei persoane iscusite, care nici nu stia ce o fi însemnând misticism, tacea gândind foarte adânc la ceea ce-o fi însemnând acest cuvânt.

Vin si eu, aceea care port numele de Stareta, de la Biserica, sa-mi vad musafirii, dar vad ca pe fetele acestor zidiri ale lui Dumnezeu sunt trasaturi ce fac parte din lumea celor cu patru picioare. Fetele lor îmbujorate îti produceau mila, mai vâzându-i si trântiti pe lespedea rece de piatra. Ma apropii si vreau sa le zâmbesc cu dragoste, zicându-le bun venit. Unul este pierdut cu mintea cine stie unde, altul avea ochi de leu rapitor. Nu mi-am pierdut linistea, si m-am apropiat cu încrederea ca le voi împrumuta ceea ce au în suflet. Si cu aceasta încredere, îi salut cu voie buna.

Vipera începe sa arunce otrava, zicându-mi:

- Ai fost sa vorbesti cu Maica Domnului, Maica Veronica?!

- Da, iata-va, fara sa vreti, ati vorbit un adevar, caci, când stam în Sfânta Biserica, stam de vorba nu numai cu Maicuta Domnului, ci si cu Sfânta Treime, cu toti sfintii, cu sfintii îngeri, si cu toate puterile ceresti! Mila Maicutei Domnului, pe cel neînfrumusetat îl înfrumuseteaza, cu buna podoaba din harul ei, pe cei pacatosi îi face drepti, si pe cei necurati îi face curati!

- Bine, bine, astea le crezi dumneata, dar nu le crede toata lumea!

- Sa ma iertati, dar mie niciodata nu mi-au placut oamenii falsi si tagaduitori!

- Cum, noi suntem falsi si tagaduitori?!

- Ce?! Nu va cunoasteti?! Stati sa va explic! Sunteti falsi ca n-aveti demnitatea de crestini, iar la un necaz va vadeste frica, strigând dupa ajutorul lui Dumnezeu, si la moarte strigati la ajutor, si, fara sa vreti, trimiteti dupa preot! Sunteti tagaduitori pentru ca nu credeti în ajutorul divin, de care toti avem atâta nevoie, si nu putem face nici o miscare în calatoria acestei vieti, fara de acest dumnezeiesc sprijin, ce-l primim de Sus, prin biserica lui.

- Dar nu ti se pare ca pierzi prea mult timp cu slujbele acestea prea lungi?! În acest timp, câte treburi n-ai rezolva pentru Mânastire!...

- Ma mira faptul ca aveti atâta grija de treburile Mânastirii. Eu socot ca o stareta care are grija de treburile conducerii, trebuie sa stea mai mult în legatura cu cerul, ca sa poata primi lumina din lumina lui Hristos, întâi pentru a conduce turma ce i-a încredintat-o Dumnezeu, si apoi, pentru îndrumarea institutiei prin care îsi mântuie si ea sufletul, si cei ce sunt alaturi de ea. Pierderea de vreme la sfintele slujbe, pe care o socotiti dvs., eu o socot ca pe cea mai adânca meditatie, din care îmi vin inspiratiile asa cum vrea Dumnezeu, nu cum vreau eu, pentru treburile Mânastirii. Am vazut ca ele au iesit bine. Ieseau pe dos când eu credeam pierdere de vreme timpul stat la Sfânta Biserica.

- Dar ai timp sa rezolvi toate lucrurile ce se cer unei conducatoare de aproape trei sute de persoane?!

- Da, caci nu trebuie sa alerg cu picioarele, ci cu mintea!

N-am vazut niciodata ca o stareta sa alerge pe drumuri, dar sa alerge pâna îsi face ucenicia, apoi sa stea, sa manevreze motorul primit de la Dumnezeu, cu micutul ei creier, apasând pe butoanele tuturor ascultarilor (lucrarilor) ce trebuie sa se savârseasca. Meritul unei starete nu-i sa alerge ea, ci sa-si faca ucenice, care sa rezolve ca si ea orice lucru, ba, de se poate, si mai bine! Cu aceste bucurii, si cu cele primite în sfintele slujbe, se hraneste o stareta! Si totusi, eu cred ca-i greu, pentru ca e greu! Trebuie sa apelezu în sfintele slujbe la Acela care poate sa le faca usoare. As vrea sa-mi spuneti, când ne întânlim cu vreun prieten de-al nostru, si stam de vorba ascultând noutatile lui, si, spunându-i-le si pe-ale noastre, atunci nu-i pierdere de vreme?! Si cum o sa ma lenevesc a merge pe calea fericita a bisericii, si a nu ma grabi pentru împodobirea sufletului, care, nu-i al meu, ci al Domnului, care l-a scos din celula umilintei, si din umbra mortii, si l-a asezat în tinda nemuririi! Niciodata nu voi primi gândul sau povata cuiva ca trebuie sa ma ocup de cele trecatoare, mai mult, care sunt bune, si de folos trupului, dar în limita putintelor, în al doilea rând, în timp ce în Sfânta Biserica se face slujba, si, îndeosebi, Sfânta Liturghie. Pentru mila ce-a facut-o Preamilostiva Stapâna, de Dumnezeu Nascaotarea cu mine, eu nu voi osteni îndeajuns niciodata!

O, Doamna si Mama cereasca, ajuta-ma sa fac din inima mea o vatra în care sa arda flacari ceresti, si sa pâlpâie vesnic o iubire curata fata de Dumnezeu! Stiu ca o astfel de inima nu se va putea sa moara niciodata! O, Iisuse, Tu, printr-o minunata voie a Ta, mi-ai încredintat sa conduc aceste

suflete alese, pe cararile duhului. Tu mi-ai dat lumina în micimea mea, sa nu fie împiedicare pentru înaintarea lucrarii Tale pe calea virtutii. Tu mi-ai poruncit sa fac cunoscuta marimea îndurarii Tale, si a iubirii Tale de oameni, fata de oameni. Tu mi-ai ajutat sa înfiripez aceasta oaza de mântuire! Si acum, împlinind eu supunerea, alta nu-mi ramâne decât numai sa-mi zic: sluga netrebnica! O, Iisuse, fa aceste sarmane imagini sa ajunga în mâinile multora, si sa-i faca pe toti a întelege cât de bun esti Tu, si cât de dulce este a sluji numai Tie, si a Te iubi numai pe Tine, cum faceau primii crestini care si-au varsat si sângele pentru dragostea Ta! Slujirea la Tine, nu stapâneste pe nimeni si nimic, ba, dimpotriva, le face pe toate mai desavârsite! Ah, Preasfânta, Preacurata Fecioara, Mama scumpului Iisus, Preabuna Doamna, ajuta-ne sa ne mistuim de placerea iubirii lui Hristos, si ajutan-ne sa-ti încununam sfântul tau cap în toata viata noastra, cu laude de cântari, si cu tot felul de osteneli, Mama prealaudata!

VITREGIA MAI MARILOR BISERICESTI

Ce nu poate iubirea lui Hristos, mânata de suflete calde?! O, Maica Preacurata, as vrea sa se mângâie toti pacatosii caci au fost rascumparati cu sfântul Sânge al lui Hristos, viata si lumina noastra!... Stiu, Doamna, satana, care e rautatea întruchipata, se uita asupra noastra cu ochii lui de foc, si-l auzim cum ne zice cu glasul amenintator: " pâna când faci pentru bine, fa ce vrei, dar ia seama sa nu faci nimic în folosul pacatosilor, pentru ca atunci mi-o platesti sump!"

- Diavolul tremura de mânie când vede pe un om ca are dragoste de cei cazuti în pacate, zicând ca i se face nedreptate, si atunci cere de la Dumnezeu, sa se atinga de cel miluit, fie de cel care miluieste. Si, aruncând otrava în inimile moarte de dorul lui Iisus, le face slugi, pornind un aprig razboi contra celor ce i se pare ca-l nedreptatesc!

Asa, vazând duhul necurat ca nu-i merge bine, a început sa ne tulbure si pe noi, cu tot felu de închipuiri, pentru a ne trezi în inima tristetea, amaraciunea si frica, cu gândul sa ne arunce în deznadejde.

Apoi, îsi da silinta cu toate vicleniile, sa ma convinga ca sunt parasita de Dumnezeu, si, desigur, voi fi osândita de cei cu puterea în mâna. Facea vicleanul sa vad înselaciune si fatarnicie, chiar si virtutile eroice si darurile

ceresti cele mai înalte. Lupta aceasta din urma a fost cea mai îngrozitoare din toate. De multe ori ramâneam ca zapacita, nestiind cum e mai bine. Îmi ziceam sa ascult inima, care-mi zicea sa traiesc numai prin Dumnezeu, sau sa ascult pe oameni, prin care nu vedeam decât o invidie asupra darului fratesc, si o falsitate.

Dar m-am hotarât sa-mi arat greselile mele printr-o marturisire generala, zicându-mi ca pentru pacatele mele s-a strâns armata iadului asupra mea si asupra linistii Mânastirii noastre. În nelinistea sufletului si în tulburarea mintii, mi-am rascolit toata viata, si m-am vazut vinovata de mii de iaduri.

Acest pas al meu nu i-a placut vicleanului, si, neodihnindu-se, a început sa arunce pâra asupra ticalosiei mele, înfatisându-ma la vladica meu de la Galati, ca as fi vinovata de necuratii trupesti. Stiind de unde vin toate, am ridicat ochii spre icoana care îmi arata chinurile Domnului, si am capatat liniste, raspunzând atât:

- Si, ce, credeti, preasfintite stapâne, toate cele aduse de slugile satanei?!

Raspunsul preasfintitului:

- Eu n-as crede, dar, iata anonimele ce-mi stau pe birou!

- Va rog, preasfintite, luati omoforul dupa gât, si sa cad la scaunul de spovada, unde nu se poate minti, ca sa va arat viata mea, care este murdara, caci sunt un om pacatos, dar nu cunosc astfel de greseli ce mi se aduc de pârâsii mei. Stie duhul cel necurat cu câta iubire si grija am pastrat comoara curatiei, în tot cursul vietii, si cu ce eroism ne-am m-am luptat totdeauna împotriva lui. Dar nu-i nimic, Cel ce stie inimile si rarunchii, vede si aceasta pâra diavoleasca. Zic cu seninatatea constiintei care nu ma apasa cu astfel de pacate!

În caderile mele de tristete, pe care mi le facea necuratul, mi-a înfatisat odata ca viata mea se va schimba într-un iad, într-o bezna de neântelegere din partea oamenilor, de la care asteptam mai mult sprijin sufletesc. Si, în coplesirea sufletului meu, am rugat pe Stiutorul inimilor, sa trimeata pe îngerul pazitor al meu, pentru a face mila cu mine, ca ma simteam ca-mi slabesc puterile sufletesti si trupesti, nu cum vreau eu, ci cum va voi iconomia Sa dumnezeiasca ca e mai de folos pentru mântuirea mea. Si, când o lupta se sfârsea, începu alta, ca ma vazui pârâta de satana, chiar la parintele suprem al bisericii noastre, pe care-l socot ca o ultima veriga catre Dumnezeu, la Înalt Preasfintitul Patriarh Justinian. Aici, a aparut mai întelept încornoratul,

aratând ca eu vreau sa tulbur linistea bisericii în timpul pastoriei sale, cu sfaturi straine de religia noastra, si ca am pus la cale sabotarea seminariilor teologice înfiintate de Înalt Preasfintia Sa. Fiind chemata la Î.P.S.Patriarh, mi-au dat seama ca ghiarele satanei au mânjit cu rautatea lui de veacuri, umilul meu nume si la persoana cea mai înalta. Si-mi soptea el: "de aici nu mai scapi!" Dar, rugându-ma Maicutei Domnului sa spulbere fiara cu sufletul Ei divin, m-am linistit putin. Turbatul a început sa-mi sfâsie sufletul prin cuvintele care mi le auzeau urechile. Îmi ziceam: este cu neputinta sa nu-i arate Sfântul Duh, Înaltului adevarul. Când am vazut ca Înaltul a ispravit toate acuzatiile ce i le adusesera la cunostinta slugile satanei, i-am cerut voie sa-i raspund si eu. El mi-a îngaduit. Am început:

- Vi s-a spus, Înalt Preasfintite, ca eu vreau sa tulbur linistea bisericii ce sta sub înalta pastorie a Înalt Preasfintiei Voastre, cu sfaturi straine. As vrea sa stiu ce sfaturi v-a adus aducatorul de vesti, ca eu dau monahismului si la mireni!

- Tu stii!

- Va sa zica, nu vi le-a spus pe nume?!

- Nu, dar o sa le aflu eu!

- Înalt Preasfintite Stapâne, fie Domnul preamarit, dar inima mea clocoteste de o bucurie negraita, atunci când vad o lacrima stearsa pe obrazul unui suflet chinuit. Aceste bucurii cu care ne hranim noi, calca în picioare mii de acuzatii pe care satana le ridica asupra noastra, si din care se hranesc slugile cele nerecunoscatoare ale lui Dumnezeu. Cred ca Dumnezeu va zari inimile, daca nu aici, în viata aceasta, atunci dincolo, în fata nemitarnicei judecati a Dreptului Judecator, Iisus Hristos!

Si, sarutându-i mâna, am iesit alergând la Sfintele moaste ale Sfântului Dimitrie, din Sfânta Biserica a Sfintei Patriarhii, unde am plâns mult.

Prin stradania satanei, au putut slugile aducatoare de rautati, sa faca cunoscute Înaltului Patriarh, învataturile straine, ce le dau eu si cei de lânga mine, din aceasta vatra a iubirii. Si, în seara de 6 octombrie 1952, vine Înaltul la noi. De cum a sosit, inima mea s-a facut pamânt, si nu puteam vorbi nimic! Asteptam cu nerabdare punctul culminant, în care sa vad sforile satanei, care mai de care mai potrivite cu urâtele lor culori. Am cautat sa ma linistesc, rugând pe Domnul si pe Maicuta Sa Preacurata, sa-mi ajute a birui pe

vrajmasii mei, ca din toate, si prin toate, sa se preamaresca Dumnezeu, în care cred orbeste!

Pâna a doua zi, când am vazut masina episcopiei cu preasfintitul Chesarie, si cu parintele exarh, Suparschi, mi s-a parut un an. Preasfintitul nostru tinea servieta în mâna de parca ar fi avut în ea pietre scumpe, si nu voia s-o lase nicidecum! Mi-am dat seama ca are în ea documentele pârâsilor mei. Dupa ce a servit o gustare, Înaltul Patriarh cu Preasfintitul nostru, au intrat în biroul meu, unde m-au chemat si pe mine si pe Preotul Ioan, unul din parintii Mânastirii noastre. Dupa ce fiecare au luat loc pe scaune, începe Înalt Preasfintitul cuvântul, cu documentele în fata. În dosarul cu documente am observat un manuscris batut la masina: vedeniile ce mi-a fost dat sa le am, cu diferite hârtii scrise, si cu niste biletele de la nu stiu cine, caci nu le-am putut vedea bine, si nici nu mi le-a aratat. Si, mai erau si câteva sticlute cu sfârâmaturi de pâine alba, zicând ca-s particele din sfântul si dumnezeiescul Trup!

Ne arata sticlutele, si întreaba Înaltul daca cunoastem aceste sticlute. Noi raspundem ca nu le cunoastem. Ne zice:

- Cum de nu le cunoasteti, ca voi le-ati dat unor calugari ca sa se poata împartasi?!

Eu raspund:

- Înalt Preasfintite, dar acei calugari nu au biserica unde sa se împartaseasca?! A trebuit sa le dam noi sfinte?! Sunteti sigur ca sunt sfinte?! Poate pune oricine în diferite sticlute astfel de sfarâmituri, si sa zica ca au sfinte date de noi, si mai poate zice ca le-am dat spre profanare! Trebuie, oare, crezuti unii ca acestia?!

Înaltul:

- Ce spui tu, Veronico, voi nu practicati împartasania deasa si chiar zilnica, asa cum e la catolici, nu-i adevarat ca aceast metoda e straina de ortodoxie?! Si cum sa nu cred ca ati dat sfinte în sticlute unor calugari?!

- Da, Înalt Preasfintite, ceea ce stiu ca am facut, va marturisesc si sustin, ca am cautat sa traim o viata mai cu Hristos, o viata asa cum însusi Mântuitorul nostru ne învata, o viata cum se cere noua, celor ce nu avem grijile ce le au cei din lume, o viata cum ne-o arata multi sfinti parinti ai Bisericii noastre, si îndeosebi, viata cu Împartasanie deasa, asa cum ne învata Sfântul Ioan Gura

de Aur, care spune ca cei care nu sunt vrednici sa se împartaseasca cu sfântul si dumnezeiescul Trup si Sânge, nu sunt vrednici sa ia parte nici la Sfânta Liturghie! Si, daca aceasta învatatura a Sfântului Ioan Gura de Aur nu-i buna, atunci nu-i bun nimic din ceea ce-a lasat el, si nu-i buna nici Sfânta Liturghie, care o avem asa cum se practica azi, prin insuflarea Duhului Sfânt, dar tot prin persoana Sfântului Ioan Gura de Aur, pe care eu îl iubesc, si vreau sa ma straduiesc a-l asculta. Eu, recunosc ca am dat sfaturi la vietuitorii din Mânastire, si chiar la mireni, sa traiasca o viata placuta cerului, o viata prin ale carei vine sa curga Sângele lui Iisus Hristos, ca numai asa pot sa-si duca viata ca primii crestini; si daca aceste sfaturi se socotesc straine de religia noastra ortodoxa, eu nu stiu ce sa mai cred! Si, daca aceste nazuinte pe care sufletele noastre doresc a le savârsi, sunt o practica catolica, atunci e foarte rau ca la noi nu se îndruma lumea spre a trai cu Hristos, ci numai a se vorbi de Hristos! Iertati-ma, dar mi-am spus focul meu!

- Ti l-ai spus, dar o sa te coste!

- Aveti puterea în mâna, faceti ce doriti, dar la Hristos nu putem renunta, caci El este viata noastra! Stiu ca oricarui detinut, chiar ocnas condamnat pe viata, nu i se ia pâinea, apa si aerul, care alcatuiesc viata; cu atât mai mult noi nu ne putem lipsi de Sfânta Împartasanie cu Hristos, care nu ne întretine numai viata noastra, ci si pe cea vesnica! Si, sub conducerea mea am peste doua sute de fete tinere, carora nu vreau sa le fiu politai, si nici agend sa le urmaresc viata, ci vreau sa le fiu si sa le ramân mama, dându-le îndreptare si sprijin, cel mai scump si mai sigur toiag, pe Hristos, Mirele nostru din Potir! Agentul cel mai nimerit e constiinta de a se feri de cursele satanei si a se pastra gata în orice ceas din zi si din noapte, pentru a zbura în bratele Mirelui caruia s-au predat! Iertati-ma ca vorbesc prea mult, dar vreau sa fac o comparatie: o tânara din lume, care se logodeste cu un tânar, câta grija are, în timp ce este mireasa, ca nu cumva sa vina mirele ei pe neasteptate, si s-o gaseasca negatita cu ceea ce crede ea ca i-ar placea lui. Si, dupa ce se casatoresc, unele, din nefericire, pot sa fie aruncate din inima si din dragostea acelui tânar caruia i-a predat constiinciosia. Dar o mireasa care s-a logodit cu Mirele Ceresc, cum trebuie sa se poarte?! Caci, acest nestricacios Mire al ei, îi da în dar, ca zestre, împaratia cereasca!

- Deci, ceea ce facem noi, este egal cu nimic?! Dar numai voi sunteti miresele lui Hristos?!

- Nu, Înalt Preasfintite, ci tot sufletul omenesc e o Mireasa a Mirelui Ceresc, si de aceea eu am dat sfaturi tuturora, de a trai o viata ce l-ar bucura pe Mirele miresei!

- Dar, îmi spusesi de învataturile Sfântului Ioan Gura de Aur. Stim noi ce învata el, dar le spunea pe vremea când era prigoana în crestini, nu noua, azi, când avem libertate si biserici marete, cu mii de preoti!

- O, Înalt Preasfintite, cum?! Noi nu ne gasim în prigoana?! Oare nu-i cea mai apriga prigoana, aceea pe care ne-o face diavolul ca sa ne apuce sfârsitul vietii neâmpacati cu Dumnezeu?! Si, cine oare, sa ne ajute noua mai mult decât Acela care stapâneste toate în cer si pe pamânt, Iisus Hristos!

- Ei, bine, voi faceti cum vreti! Treaba voastra, dar pe mireni sa-i opriti de la acest obicei! Eu vad ca la voi este un elan curat, dar pentru ca nu-i peste tot la fel, o sa va aprindeti paie-n cap!

- Nu-i nimic! Înaintea noastra este Hristos, iar noi avem încrederea ca El va stinge focul aprins de diavolui invidiei!

- Bine, dar ce facem cu raspândirea vedeniilor?! Voi nu stiti ca nu e voie sa se împrastie ceva fara sa treaca si pe la cenzura?!

- La cenzura au trecut o data, în anul 1940, înainte de a se tipari, iar acum le transcrie lumea cu tocul, cu masina de scris, sau cum pot!

- Dar nu-i voie!

- Nu-i voie, dar tara e plina cu carti, si noi nu le putem aduna. Când le-am tiparit, era voie, si de aceea s-au putut tipari!

- Iata un manuscris batul la masina! Ce zici de asta?!

- Ce sa zic?! Pot oare opri râvna si credinta oamenilor pe loc?!
- Bine, dar intri tu la apa!
- Când ma voi vedea în apa, voi zice tuturora: fiti multumiti cu mine si în mijlocul durerilor, caci se va razbuna Dumnezeu, cu sfânta Sa iubire!
- Dar, iata, am dovezi ca tu patronezi "Oastea Domnului", de asta ce mai ziceti?!
- Nici nu stiu ce sa mai zic!
- Tu nu stii ca "Oastea Domnului" e o secta?!
- Eu nu pot crede ca, daca s-au rupt unii de biserica, toti sunt rupti! Secta sunt aceia care n-au biserica, Sfintele Taine, si nu vor sa-o recunoasca pe Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu, ca mijlocitoare între om si Dumnezeu. Iar cei care stau sub acoperisul Sfintei Biserici, si se hranesc cu Sfintele Taine, toti sunt ostasii Domnului, caci duc lupta cu satana. Ma faceti sa ma trufesc cu

acest nume, ca as putea patrona o asa oaste mare, eu, care sunt asa de mica, si la trup, si la suflet!

- Bine, mai vreau sa-ti spun, fiindca-i si vladica vostru aici, ca de azi înainte nu va mai sluji în biserica voastra nici un preot sau diacon care nu are aprobarea episcopului vostru, ca se fac manifestatii religioase!

- Ascultam si ne vom supune Înalt Preasfintiei Voastre, si vladicului nostru, dar ma doare sufletul, deoarece stiu ca vor veni preoti din departari, pentru o zi numai, ca sa se închine la lacasul sfânt al Maicii Domnului, care nu-i numai al eparhiei Dunarii de Jos, ci al tarii întregi, si, Doamne, cum n-am face manifestatii pe un loc unde ieri era salbatic, iar astazi, plugul Duhului Sfânt l-a deztalenit! Ieri era un lan de grâu sau papusoi, iar azi, lan de suflete dornice de mântuire, care nu cauta nimic, decât alinarea sufletului, si scaparea unei lacrimi în vasul iubirii Maicii Preacurate! Dar, ne vom supune cu sfintenie, spre smerenia noastra! Cred ca aceasta oaza de fericire sprituala, o vor secera îngerii, spre mântuirea celor ce se ostenesc în bine, si spre slava lui Dumnezeu!

- Gândeste-te mai mult la voi, si lasa lumea, ca are pastori!

- Ah, si daca ati sti ce liniste sufleteasca agonisesti când te gândesti la altul, si uiti de tine!

- Dar din acest câstig nu veti culege decât scârba!

- Nu-i nimic! Scârba da rabdare, iar rabdarea iscusinta! Iscusinta este Hristos, spre care nazuim si care nu ne va parasi niciodata! Parca îl aud cum zice: "Puneti nadejdea în mine, în loc sa te întristezi!" Ne vom umili sub atotputernicia lui Dumnezeu, iar ispitele nu ne vor obosi, si ne vom împotrivi întotdeauna, fara a ne lasa învinsi vreodata de lingusirile satanei. Si, daca ispititorul va starui, staruiasca, caci lupta pentru Hristos ne va duce la o biruinta frumoasa, caci cu noi este Dumnezeu! Niciodata nu ne vom arata plictisiti sau obositi, si nici posomorâti la fata, ci vom fi totdeauna multumiti si zâmbitori! Iar când trupurile noastre vor cadea de slabirea durerilor, vom striga: Doamne Iisuse, nu mai putem! Iar Maica Milei ne va zice: "Nu ziceti ca nu mai puteti, caci toate se pot cu darul lui Dumnezeu!"

Dupa ce am ramas numai cu ai casei noastre, am început sa-mi dau seama ce poate iesi de aici. Si, în mijlocul atâtor dureri ce au urmat, si în crunta framântare ce am avut, am petrecut clipe de slabire sufleteasca, si am strigat: O, Iisuse, unde esti de nu te razbuni, ca nu mai pot! Tu vezi inimile si intentiile noostre, si nu ne mai lasa sa suferim! Vreau îndata sa vin la Tine, si sa se vadeasca inimile fiecaruia! Dar daca aceasta este pentru o mai mare marire a ta, sa ramân si sa continui sa sufar! Caci stiu ca-i mai frumos sa patimesc calomii si tot felul de înfruntari pentru Tine, Doamne, decât a ne lepada de Tine! Când Tu îmi vei coborâ în inima numele cel atât de dulce al Tau, Iisuse, suferintele îmi vor înflori viata, caci stiu ca numele Tau înlatura orice înturneric! Învata-ma, Iisuse, cum sa iubesc suferinta si pe oamenii care-mi

prilejuiesc fericirea, prin nascociri urâte! Stiu ca dulce e iubirea Ta, chiar în fata groaznicei morti, caci seninatatea nadejdii si dorul dupa cer te fac sa-ti fie dulce moartea… Fericit va fi omul acela care a stiut sa-si umple inima cu aceasta seninatate! O, Dumnezeule cel mare si bogat în mila, fa ca, vrând sau nevrând, sa se mântuiasca prin iubirea Ta de oameni, tot neamul românesc! Stiu ca floarea scumpa pe care o iubesti Tu, este dragostea! Sadeste aceasta floare în sufletele tuturora, ca sa te iubeasca pe Tine, si sa nu mai fie falsi si nerecunoscatori!

BUCURII COPLESITOARE…

Si, apropiindu-ma de sfârsitul povestirii mele, nu vreau sa trec cu vederea unele bucurii pe care le-am avut în sânul obstei mele, scumpe si dragi. Nu stiu daca puterile ma vor ajuta de a arata frumusetea lor fireasca, asa cum as vrea, caci, de multe ori m-au depasit si m-au coplesit, nemaiputând nici gândind prea mult, si nici grai!

Si, fiindca dragostea depaseste toate virtutile, trebuie sa vorbesc despre ea mai întâi, aratând cum va învesmânta pe surorile mele, cu aceasta scumpa haina a dragostei fata de mine, sora lor cea mai netrebnica!

Din primele zile de când Maicuta Domnului ne-a adunat si ne-a facut o familie, am fost gata de a muri una pentru alta! Când era nevoie sa merg undeva pentru treburile Mânastirii, ma conduceau cu lacrimi, iar la întoarcere, îmi ieseau în cale câte doi sau trei km., si, când ajungeam acasa, vai de mine, ca toate sareau asupra mea, si, de bucurie ca am venit, se repezeau, care la mâna sa mi-o sarute, care ma apucau de cap, si pâna ajungeam la chilie, eram jumatate dezbracata! Aceasta flacara a iubirii sfinte ne mistuia, si cadeam toate cu fruntea la pamânt în fata icoanei Stapânei noastre, Preasfânta Nascatoare de Dumnezeu, si cu lacrimi, îi multumeam, în cântari! Iar cele care nu puteau sa cânte, ca nu aveau talent, lasau sa li se scurga lacrimi pe obraz, socotind si aceasta o lauda Stapânei noastre Preacurate! Când lipseam câte doua- trei saptamâni, în vremea când dadeam examene, vai de mine ce era la întoarcere! Îmi ieseau la gara, alteori stateau pitite la marginea satului, iar când ieseam din sat, fara sa stiu, pentru ca asa era întocmit totul de agerimea iubirii lor, începeau sa cânte Axionul Maicutei Domnului, sarind asupra carutei noastre, cu o bucurie de nedescris! Pâna la Mânastire veneam cu toatele, numai în cântari!

Oare aceste bucurii nu erau scuturate din pomul nemuritoarelor bucurii?! Eu cred ca da, fiindca, fara sa gusti nimic, te simteai ca beata!

Odata, alergând toate ca un roi de albine furioase asupra carutei în care eram, se afla între ele si una care fusese operata. Eu strig:

- Aveti grija de sora Victoria, ca-i operata, si sa n-o trântiti!

Dar când am zis, au si trântit-o, si altele, la rând, peste ea, caci în fuga lor se împiedecau fara sa stie ce e jos, si asa se facu un morman de fete. Se sculara una câte una, si toate fugeau ca disperate.
Lucrul acesta, de a saruta pamântul, si a se amesteca cu tarâna, s-a petrecut de multe ori, pentru ca dragostea lor niciodata n-a fost mai mica, fata de mine, sora si mama lor, caci, asa ma iubeau.
Surprizele ce le aveam când ma întorceam de la examen, la onomastica mea si la sarbatorile mari, cine oare le poate descrie?! Caci eu ma vad neputiincioasa pentru a le arata în culorile ce s-ar cuveni, deoarece nu am mestesugul scrisului sau al poeziei. Întrucât dragostea nu se poate cuprinde cu nimic, ma mângâi si eu cu smerenie cu cuvintele Domnului Hristos, caci a zis ca El înalta pe cei umiliti!
Ah, Dumnezeule, fa-ma Tu asa ca nu cumva sa-mi pierd, prin aceasta iubire ce-o primesc din partea soborului meu scump, înaltarea inimii mele la Tine!... O, Doamne, nu doresc altceva decât numai o scânteie din sfânta Ta iubire! Priveste-ne si vezi-ne! Fa tu ca luptele sa ne fie spre mântuire!...
Preasfânta Doamna cereasca, roaga-te pentru noi, sa putem ajunge la Tine în rai, dimpreuna cu tot neamul nostru! Veronica, sfânta mea, fa pentru mine si pentru întreg soborul meu, ceea ce faci înaintea lui Iisus pentru tine! Spune-i ce vrem noi, caci stiu ca esti ascultata! Si darul acesta, o, sfânta a lui Dumnezeu, câstiga-l pentru toti crestinii, si pentru noi! Scapa o scânteie din aceasta iubire, care a ars inima ta atunci când ai cunoscut pe Iisus, urcând cu povara crucii!... Noi toti mergem spre rau, pentru ca putini, foarte putini iubim acel bine preaânalt pentru care suntem creati sa-l iubim, sa-l slujim!... O, Mama a lui Iisus, ajuta-ne, si insufla tuturor, iubirea si dorul dupa cer! Iar moartea va fi atunci ca o sarutare, caci noi vom suspina de dorul Tau!

SECETA SI MILA

În vara anului 1947, Bunul Dumnezeu, ne-a uluit cu o seceta grozava, de s-a uscat tot ce era semanat pe pamânt, cât si iarba vitelor. Au scazut si apele fântânilor. Noi în Mânastire eram 87 de maici si de surori. Si, pentru ca faceam munci grele, trebuia sa se serveasca macar doua mese la sobor. Eu si alte maici din comitetul economic, eram mereu pe drum, pentru a agonisi pâine si ce se mai putea, pentru hrana. Prefectura Tecuciului ne-a ajutat într-un mod cât se poate de crestinesc. Dar, pentru ca erau asa de multi flamânzi la usa lor, ne-am hotarât sa nu mai mergem sa le cerem, caci, stiu de câte ori ne dadusera, si ziceam: când vom termina, vom rabda pâna când vom muri, pentru ca altii sunt mai în primejdie ca noi, cu prunci si cu batrâni. Si cu aceasta hotarâre, ne-am asezat pe rugaciuni si pe lucru.

Într-o zi vine maica Olimpiada, care era chelarita (magazionera), si-mi spune ca nu mai are pâine decât pentru acea zi. Ca sa n-o descurajez, îi zic:

- Fii linistita, maica, pâna ce avem pe Dumnezeu si pe Maicuta Domnului în sufletele noastre, nu vom duce lipsa de nimic, caci ei sunt cei mai bogati în mila, si pot sa ne trimeata tot ce ne trebuieste!

Biata maica, crezând ca eu am aranjat ceva pentru hrana, fiindca ma vazuse cam nepasatoare, a plecat la treaba ei linistita, si, astepta din clipa în clipa sa-i cada faina de care avea nevoie pentru ca sa faca prânzul la cele 87 de vietuitoare, pe lânga care se mai adaugau si unii copii saraci ai satului T. Vladimirescu, caci nu era zi de la Dumnezeu sa nu avem prispa trapezei plina cu copilasi. Si, când îi vedeam palizi la fata, nu mai puteam mânca, si, rupeam din felia noastra de pâine, ca sa le dam sa-si astâmpere foamea.

Ramânând singura, m-am dus sa ma rog, dar nu puteam, caci ma simteam sfârsita de orice puteri. Priveam icoana Preasfintei Nascaotare de Dumnezeu, si-i sopteam cu inima ca nu mai pot!... Nu credeam ca o sa ma lase sa pier cu soborul meu. Si, cum stam trântita jos, în chilia mea, ma striga o maica, iesind. Alerg sa vad cine-i. Era mos Culai Lupoaie din com. T. Vladimirescu, unul din ctitorii nostri, care, vazându-ma, i s-a luminat fata, si mi-a zis:

- Maicuta, tare mi-a fost teama ca nu te-oi gasi acasa!

- Dar ce necaz te-a adus pe la noi, mos Culai?!

- Vreau sa fim numai noi ca sa-ti pot spune necazul meu!

- Pofteste la biroul meu, si, intrând în chilia unde aveam biroul, începe mos Culai sa-mi spuna:

- Maicuta, eu am ceva porumb pus deoparte, si am auzit ca au sa faca autoritatile locale perchezitie, caci banuiesc ei ca trebuie sa mai am eu ceva boabe ascunse, si unde vor gasi, nu stiu câti ani de închisoare ne da. Eu am venit sa va rog sa mi-l primiti aici, la sfintia voastra.

- Bine, mos Culai, dar noi o sa ti-l mâncam!

- Nu-i nimica! Sa-l mâncati, ca doara e mai bine sa-l mâncati, decât sa mi-l gaseasca si sa ma nenoroceasca!

I-am multumit întâi Preabunului Dumnezeu, si apoi lui mos Culai, care a primit acel zvon dat de îngeri, prin oameni, pentru a-mi ridica grija de pe umerii mei slabi si neputiinciosi.

Si asa, paseam fara grija zilei de mâine, spre salasul pacii, si spre vatra bucuriilor rupte din rai, plângând de fericire si de recunostinta fata de mila Cerului, si de dragostea oamenilor ce ni i-a dat El în toate timpurile grele!

Si, când ma gaseam în culmea bucuriilor, Domnul Iisus din icoana, cu ochii sai plini de iubire, îmi zicea: "Ce v-as putea face mai mult?! Cere-mi tot ceea ce doriti!" La aceasta invitare divina a Stapânului nostru Hristos, inima mea îmi raspunde: nu mai avem lipsa de nimic, decât de un cui în care sa putem pironi aceste fericiri si bucurii, în mâna Ta, Doamne, pentru a nu le pierde!... O,

Doamne Iisuse Hristoase, ajuta-ne ca în flacara iubirii Tale sa ne mistuim toate dorintele noastre, iar cel mai mare dor al nostru sa fie de a vedea Cerul cu toate frumusetile lui, si pe Maicuta Preacurata, Mama Ta cea iubita, care înfrumuseteaza toate ale Cerului!

O CONVERTIRE LA HRISTOS

O femeie ma întreaba:

- Maicuta, ce sa facem pentru a scapa lumea de mocirla necredintei si a desfrâului?!

I-am raspuns:

- E foarte simplu!

- Cum ?!

- Fa-te dumneata o sfânta, si eu la fel, si atunci cei necredinciosi si desfrânati vor lua pilda de viata placuta lui Dumnezeu, si, i-am scapat de iad!

- Dar ce sa fac sa devin sfânta?!

- Sa nu treaca nici o zi fara sa faci o fapta buna. În mintea dumitale sa nu fie nimica rau care ar putea opri bunul mers spre Cer, ci sa troneze în ea Dumnezeu, cu toate frumusetile Cerului, iar inima preda-o Maicutei Preacurate, care-i Mama lui Iisus, si a noastra, a tuturora. De ziua care a trecut fara folos duhovinicesc, ni se va cere socoteala. Iar intentiile curate, pot schimba în aur cele mai marunte fapte. Cine nu traieste dupa învatatura lui Hristos, nu poate sa se numeasca crestin! Iar cine poarta acest frumos nume dar nu are fapte crestinesti, acela este un minciunos. Numai acela e un adevarat crestin, care se sileste sa fie asemenea lui Iisus Hristos prin virtutile sale. Deci, daca vom azvârli poftele întunericului, ne vom îmbraca prin harul Duhului Sfânt, cu hainele luminii. Atunci, omul pacatos moare, si se naste omul cel nou în Iisus Hristos.

- Bine, Maicuta, dar eu nu sunt calugarita, ca sa am gândul numai la cer!

- A, dar crezi ca numai calugaritele trebuie sa aiba gândul sus?! Te înseli, sora draga! Dar stai, cei despre care te plângeai ca traiesc în necredinta si în alte pacate, n-or fi din mânastiri?!

- Nu.

- Sunt mireni ca dumneata? Atunci lor de ce le pretinzi o viata de sfintenie?!

- Atunci, daca eu cred în Dumnezeu, si pastrez cinstea sotului meu, duc viata sfânta, Maicuta?!

- Da, dar te-ai cercetat sa vezi daca nu desfrânezi cu ochii, privid cu pofta pe cineva?! Sau nu cumva ai zis vreodata, prin necazurile prin care ai trecut, ca, "daca ar fi Dumnezeu, nu ar lasa sa ti se întâmple cutare necaz?!"

- Ei, acestea le-am facut cam des, caci, de!… Ce sa fac daca am familie grea, si lucrez mult, si, Doamne, cum mai vin necazurile, si la mânie, mai scapi…

- Ca mai scapi câteodata câte un cuvânt greu, asta nu-i înca asa primejdie mare, daca te caiesti si-l marturisesti preotului.

- Ah, daca n-as avea copii asa de multi, înca n-as pacatui asa de greu!

- Nu ofta asupra copiilor, caci parintii Sfântului Vasile cel Mare, au avut sase copii, si toti au fost sfinti! De unde stii ca nu vei fi fericita prin unul din acesti copilasi pe care i-ai lasat sa vie pe lume, si nu i-ai omorât în pântece, cum fac multe femei, capatându-si astfel, un loc de frunte în iad.

- Maicuta, am citit într-o carte, si am vazut ca spunea asa: grija vietii ne scoate din rai! Si ce-o sa ma fac eu, ca toata ziua ne sfatuim cum sa facem sa putem iesi bine din necazurile vietii?!

- Este adevarat ca grija vietii te scoate din rai, daca esti robit, si nu ai alt gând decât sa strângi avere, sa nu mai fie altul ca tine, dar când grijile sunt numai pentru a va putea strecura prin viata, fiti sigur ca aceasta nu-i pacat, ba, dimpotriva, este o ferire de pacat, ca nu mai ai vreme sa gândesti la cele rele, când esti prins cu ale tale necazuri. Sa-ti spun ca în viata mea de mânastire, eu am cautat sa nu am nici un sfert de ceas fara ocupatie, bineânteles, asa fel împartita ocupatia de a nu neglija partea sufleteasca, caci stiu ca daca nu-mi fac ocupatie, îmi da cel rau, din care vine caderea sufletului. Am mereu doua lucruri pe care nu vreau sa le neglijez: dimimeata, pentru a vedea ce trebuie sa fac, iar seara, ma cercetez sa ma vad ce-am facut. Iar coroana acestor doua griji este clipa când cad în genunchi sa multumesc Domnului pentru toate, si sa-i cer lumina, sa-mi cunosc gresalele, sa cer iertare si ajutor pentru viitor.

- Maicuta, mai e o durere, ca nu pot merge regulat la biserica!

- Este adevarat ca pentru un iubitor de Sfânta Liturghie nu exista o suferinta mai grea decât neputinta de a asculta Sfânta Liturghie.

- Sarut mâna, Maicuta!

- Domnul si Maicuta Domnului, sa-ti ajute, frate!

- Nu va suparati ca intru si eu în discutia dvs.?!

- Cum sa ma supar? Numai ca discutia este pe sfârsite…Se poate începe!…

- Da, atunci când este spre folosul sufletului, nu ca atunci când cautam sa ne gasim în vorba.

- Maicuta, dar ce va spunea femeia asta, ca lumea-i necredincioasa?!

- Asculta, frate, omul e dator sa-si controleze parerile. Iar despre lume, fericitul Augustin zicea asa: nimeni nu este necredincios decât cel desfrântat!

- Ei, si eu daca desfrânez fara sa ma vada cineva, cine o sa stie ca sunt necredincios?!

- Bine, bine, dar este un ochi care te vede oriunde te-ai baga!

- Care ochi?!

- Ochiul lui Dumnezeu!

- Dar eu nu cred în Dumnezeu!

- Foarte rau ca te exprimi cu atâta usurinta despre Dumnezeu, fara de care noi nu putem trai! Si chiar de ne miscam în aceasta viata, suntem ca morti!

- Dar cum sa cred, Maicuta, în cineva care nu exista?!

- As vrea sa stiu, daca Dumnezeu nu exista, de ce i se înjura numele de cei nervosi?!

- Dar diavolul exista, Maicuta?!

- Da, exista, caci numai el te sfatuieste si pe dumneata ca nu exista Dumnezeu!

- Dar eu nu cred nici în el!

- Nu-i nevoie sa crezi în diavol! E destul ca-i faci voia! Dar atunci când ai vreun necaz pe cineva, de ce-l dai diavolului, caci nu-l dai lui decât pe acela care-ti face necaz?! De ce nu-l dai Dumnezeului?!

- Ei… zice el.

- Ce vrei sa spui?! Sufletul parca ar vrea sa graiasca adevarul, dar cineva îti stapâneste vointa!

- Ce mai, Maicuta, eu nu cred nici în Dumnezeu, nici în diavol!

- Dar în ce crezi dumneata?

- Eu cred în puterea universului!

- Bine, dar universul întreg n-a putut lua nastere dintr-o simpla întâmplare, ci cred ca trebuie sa fie facut de cineva, iar acel cineva e Dumnezeu!

- Dumnezeu?!

- Da, fara îndoiala.

- Am auzit ca dvs. spuneti la lume sa creada în Dumnezeu!

- Da, nu vezi ce apar si ce vreau sa-ti arat?! Ce vrei sa-ti mai spun?! Trebuie sa fiu nebuna a învata altceva decât despre Dumnezeu, pe cei ce ma întreaba de El, pe care eu, nevrednica, L-am vazut, si-L simt cu inima în toata clipa!

- Dar numai cei nebuni nu cred în Dumnezeu?!

- Da, caci asa graieste psalmistul: "Zis-a cel nebun întru inima sa, nu este Dumnezeu!" Când ai ajutorul lui Dumnezeu cu tine, pânza de paianjen se face zid, iar când nu ai pe Dumnezeu, zidul nu e decât o pânza de paianjen! Iar, daca în inima noastra stralucesc literele ce compun numele lui Dumnezeu, atunci avem curajul sa spunem oricui e dusman, nu te atinge de mine, ca apartin lui Dumnezeu, si baga de seama, ca nu cumva si luptator de Dumnezeu sa te numesti! Cred ca-i bine sa va schimbati ideile cele rele, si sa traiti ca pentru Dumnezeu! Iar îngerul pazitor o sa va dea mâna, si o sa va scape de la o moarte sigura! Caci Bunul Dumnezeu se va milostivi, si o sa va ajute sa vedeti fata blânda a Lui, lasându-va condus de sfaturile îngerului pazitor!

- Dar, eu nu vreau sa iubesc pe Iisus pe care mi-l prezentati dvs. ci vreau sa iubesc un om mare!

- Nici un om, oricât de mare ar fi el, nu va putea întrece maretia lui Iisus Hristos, si sunt sigura ca n-ai iubi pe acel om, despre care se zice ca-i mare, numai atâta ca e tare! Nu, oamenii mari nu sunt iubiti, ci lingusiti! Singurul, Iisus Hristos este iubit, caci de nouasprezece veacuri el a ramas, este si va fi înca iubit!

- Dar eu nu-l iubesc!

- Ei bine, esti un îngâmfat! Caci doar ai facut cerul, pamântul, apele cu toate ale lor, si ai tot dreptul sa nu te pleci la Iisus, care-i smerenia întruchipata! Domnule, eu te rog sa îngenunchezi, si asa sa-l privesti pe Iisus Hristos, ca sa-ti poti da seama ce-a facut El pentru noi! Frumusetile lui Iisus nu se pot vedea decât atunci când stai în genunchi si vorbesti cu El în rugaciune! Fara numele lui Iisus nu întelegem nici viata noastra, nici moartea, nici pe Dumnezeu, si nici pe noi însine nu ne întelegem, traind într-un haos necunoscut. Toti oamenii mari, si chiar împaratii cad învinsi, daca nu altor oameni, dar cad cu siguranta în fata mortii. Iar Iisus Hristos ramâne singru învingator, chiar si în fata mortii, caci este atotoputernic!... Oamenii slabi cred ca distrug religia atunci când oamoara sau chinuie pe cei ce o servesc, dar ea traieste mai mult decât slujitorii ei! Ce trista amintire va pastra istoria despre deznadejdea si durerile pe care le sufera cei care si-au pierdut credinta. Doamne, Dumnezeul nostru, Acela ce ai înnecat oastaea lui Faraon în Marea Rosie, înneaca si multimea necredintei noastre în marea milostivirii Tale!

- Maicuta, vreau sa ma spovedesc, si te rog, ajuta-ma sa cred în Dumnezeu!

- O, frate, eram sigura ca Maica lui Dumnezeu, care este Mila întruchipata, îti va atinge inima cea împietrita, prefacându-ti-o în coca moale, si asezând-o în forma iubirii Sale de Mama! Stai putin sa plâng de fericire, si te voi duce cu toata caldura inimii mele la slujitorul lui Hristos, caci eu nu pot sa-ti primesc spovada, neavând acest mare dar ce-l au numai preotii! Iar de ajutorul ce mi-l ceri, vom apela la Aceea care ne ajuta pe toti, la Maicuta Domnului, care-i Mama milostivirii, care-i milostivirea însasi!

- Dar ma va primi?!

- O, te va primi, si se va bucura mai mult ca de noi, toate câte ne ducem viata aici!

- Cum asta, Maicuta?!

- Foarte simplu de înteles, fratele meu, caci Maicuta Preacurata, si chiar Stapânul nostru Iisus Hristos, se bucura mai mult de un suflet care i-au tagaduit, decât de nouazeci si noua de suflete care-i adora! Asa-i iubirea cereasca! Nu tine minte raul! Fii fericit ca ai simtit cu inima iubirea lui Iisus, si vei vedea ce viata plina de bucurii si de pace launtrica, pe care nu o pot cunoaste decât aceia care traiesc cu Iisus, si se mângâie cu numele Maicutei

Domnului! Eu te rog ca, de azi înainte, sa ai grija, ca, atât în suferinte, cât si în bucurii, sa stai de vorba cu Iisus prin rugaciuni. Nu-i vorba sa te asezi în genunchi, si sa nu te mai scoli, ci sa ai inima într-o legatura cu Iisus, aratându-i recunostinta si parfumându-ti sufletul cu pomenirea numelui cel preascump al Lui. Si sa nu treaca nici o zi în care sa nu te rogi la Maica Preacurata asa: Maica lui Dumnezeu, vindeca inima mea cea otravita cu veninul sarpelui diavol! Pironeste, Doamna Cereasca, cu frica si cu iubirea Ta, trupurile noastre, si ne miluieste! Daca mânia sau rautatea asalteaza barca sufletului, ridica-ti ochii spre Mama lui Iisus! Când îti simti povara pacatelor, si-ti vine teama de judecata lui Dumnezeu, si începi sa te clatini în descurajare, roaga-te la Preasfânta Fecioara Maria! În pericole, în strâmtorari, în îndoieli, te îndemn sa te rogi la Preasfânta Fecioara Maria, ca-i foarte aproape de fiecare, numai s-o chemi! Numele Ei preasfânt, sa nu lipseasca de pe buzele fratiei tale. Urmând-o pe Ea, nu ratacesti; rugând-o, nu te pierzi; gândind la Ea, nu gresesti; rezemându-te de Ea, nu te obosestii, si, daca Ea te ajuta, vei ajunge în port. Roaga-o pe Ea sa te pazeasca, ca pe un bun al Ei.

Tânarul fagadui ca se va stradui sa împlineasca rugamintea mea, care va fi spre folosul lui.

Dupa marturisire, îl îndreptai la icoana Maicii lui Dumnezeu, si, în genunchi, plângea, zicându-i:

- O, cât de bun este Dumnezeu, Preasfânto!

Întoarcerea lui era lucrarea Preacuratei.

- Maicuta, sarut mâna, si va multumesc, ca m-ati desteptat din somnul necredintei!

- Domnul, Maicuta Sa Preasfânta, si toti sfintii sa te ajute, frate, si te rog sa crezi ca harul Sfântului Duh, acorda astfel de daruri când vrea, spre a destepta credinta oamenilor necredinciosi. Si, daca Bunul Dumnezeu mi-l da, mi-l da pentru a ne desavârsi în cele placute Lui!

LA STÂNA NOASTRA

Aflam ca la stâna noastra s-a ivit o boala care ne omoara oile, si nu i se da de leac. Eu m-am gândit sa merg cu un parinte de-al nostru, si cu doua maici, sa le facem o slujba, adica o aghiazma. Cum ajungem, ne iau câinii în primire, tavalindu-se în fata noastra, si cerând mângâiere. Eu, ca una ce am aceasta slabiciune de a dezmierda toate animalele, încep sa le netezesc capul, vorbind cu ei. Doamne, ce bucurie pe câini! Sareau în sus ca alte aratanii, si faceau alergari, se întorceau spre noi, sareau în sus, si nu stiau cum sa se mai distreze! Ce impresionanta recunostinta! Apare si sirul de gâste însirate ca cei mai disciplinati soldati, facând o strigare de gâgâieli, parca ar fi dat raport despre ceva. Si, înconjurându-ma, întindeau gâtul spre mine, vorbindu-mi în

limba lor. Nu m-am putut stapâni sa nu plâng. Iese repede, de la spatele perdelei de stuf, magarita cu puiul ei dupa ea, întinzându-si gâtul si dând drumul la glasul ei strident. Se apropie de ea maica ciobanita, si-i zice: saruta mâna Maicutei, ca a venit la noi! Apoi a mers la Parintele, si la celelalte maici, sarutându-le si lor mâna!

Asezam o masa pentru începerea aghiazmei. Pe maicile ciobanite, care erau cu obrazul ars de plesnetele vântului, si cu fruntea încruntata ca li se micsora turma de oi, le sarut pe amândoi obrajii coscoviti de soare, de lacrimi si de vânt, zicându-le:

- Toate sunt trimise de Sus, si sa vedeti ca bun e Dumnezeu, si o sa goneasca aceasta pacoste din turma noastra! Vin si oile. Ciobanul, cum ne vede, începe sa plânga, zicând:

- Maicuta, ne cad oile!

- Fii linistit, frate, ca Maicuta Domnului ne va scapa de aceasta mânie pe care o meritam, dar o va înlatura, ca sa nu te mai vada ca plângi!

Începem slujba aghiezmei. Oile pornesc din locul unde le lasase ciobanul. O maica vrea sa mearga sa le bage în staul. Eu o opresc zicându-i:

- Lasa-le sa vad ce-or sa faca, si unde vor merge. Si, minune! Oile mergeau spre masa unde se facea slujba, înconjoara pe toti câti eram lânga masa, si se culca cu botul întins pe pamânt, iar un miel iese din turma, vine si se culca la picioarele Parintelui.

Parintele ne spune în gluma:

- E reprezentantul turmei! Sa punem epitrafirul pe el!

Si, minunat esti, Doamne! Mielutul dezlegat a stat tot timpul slujbei sub epitrafir. Toti au ramas impresionati pâna la lacrimi, preamarind pe Cel ce întelepteste si pe animalele cele necuvântatoare!

Dupa termintarea sfintei slujbe, Parintele le-a stropit cu aghiazma pe toate, iar ele, nici una nu se misca. Maica ciobanita striga:

- Parinte, vor sa fie si oile noastre încrestinate!

Parintele îi rapsunde:

- Da, cer ajutor în suferinta, pentru ca simt, se vede o alinare în durerea lor!

Maica si ciobanii:

- Ah, ce pacate, oare ne-au adus si aceasta ispita pe capul nostru?!

- Nu fiti necajiti, le spun eu, ca asa cum am primit pe cele bune, trebuie sa le primim si pe cele rele!

- Dar, oare ce-am facut, Maicuta, de ne pedepseste Domnul?!

- O, dragii mei, nu stiti ce-ati facut?! Ia sa ne gândim încetisor si sa ne cercetam sertarele inimii noastre, câte nu gasim, încât ne va fi rusine sa ridicam ochii spre cer! Pacate sunt multe, si de multe feluri, dar trebuie atentie marita. Pacat nu e atunci când simti o ispita, ci atunci când te învoiesti bunaoara cu ea, când o cauti si te îndulcesti de ea, si o primesti înauntrul

inimii tale! Ispite sunt multe. Ispite launtrice, ispite în familia noastra, si ispite ce vin de la oameni. Ispitele launtrice sunt cele mai primejdioase, caci strica sufletul, departându-l de Dumenezeu, si, daca n-ar aparea nadejdea, esti sortit sa cazi în iad. Cele familiare, este adevarat ca îti chinuie si sufletul si trupul, dar spre necazul celui care ne da aceste ispite, noi nu raspundem! Chinuie trupul, ca-i mâncarea viermilor, iar sufletul ni-l pregateste pentru cer! Si asa sa ne ridicam deasupra tuturor amenintarilor. Ispitele ce vin de la oameni, se aseamana cu un vânt puternic, care, pe lânga ca nu te vezi de praful rascolit de suflarea lui turbata, mai ne ia si acoperisul de pe casa!
Iar tu stai linistit în casa, cu o candela aprinsa, îngenunchind spre coltul minunat, si de razele candelei luminat, si astepti sa treaca mânia uraganului, ca sa-ti asezi cele stricate de el, sa ti le repari cu rabdare si demnitate. În rabdare si demnitate se odihneste Dumnezeu, iar în ura si în razbunare, se tavaleste lucifer. Diavolul, ne arata întotdeauna într-o forma atragatoare, ceea ce nu este altceva decât o cursa pentru a ne rapi sufletul. Dar, ochiul lui Dumnezeu, ne priveste mereu, noi sa avem curajul de a ne lupta cu ispitele pâna la capatul vietii noastre, caci, Dumnezeu este cu noi, si ne va ajuta sa ne împotrivim ispitelor. Ah, si când faci un pas spre Dumnezeu, El te ajuta sa vezi cât de frumos este cerul virtutilor Sale. Iisus ne vorbeste la toti asa:

- Pentru tot raul ce l-ai facut cu ochii, cu urechile, cu mintea, cu picioarele, si pentru pacatele întregului trup, Eu am de suferit! Iar pentru slabiciunile voastre, Eu v-am pregati balsamul Potirului din Biserica Mea! Folositi-va de el, ca sa va întariti!

O, Dumnezeule, de câte bucurii ne faci Tu parte, iar când noi ne atingem de acest foc, se mistuiesc necuratiile noastre. Stapâne, de câte ori te luam pe Tine, noi simtim o sarbatoare, si ne simtim în mare emotie! Iar din aceasta emotie, cadem victima iubirii Tale, încât putin de nu ne zboara sufletul la cer! Si, cum sa nu ne emotionam, când stim ca într-o bucatica de pâine mica, poate încapea Dumnezeu! Stiu ca nu-i nici o mirare, dar Tu esti atotputernic, si faci tot ceea ce vrei, în cer si pe pamânt! Si acum, dragii mei, trebuie sa plecam, si vreau sa va stiu linistiti, si încrezatori ca boala va înceta la oile noastre. Fiti încredintati ca orice suflet îmbracat în haina Sfântului Botez, este fiu al lui Dumnezeu! Caci apa Sfântului Botez, a facut din noi Biserica vie a Sfântului Duh! Oare, pacatuind, nu vom nesocoti titlul nostru de fii ai lui Dumnezeu?! Noi, care suntem dupa chipul si asemanarea Lui, trebuie sa ne straduim sa-l avem pe El cu noi. Iar daca vrei sa pictezi chipul lui Dumnezeu în inima ta, trebuie sa ai în tine totdeauna pe Dumnezeu Euharistic. Iar, cine vrea sa fie convins de existenta lui Dumnezeu, nu trebuie sa înmulteasca dovezile, ci sa-si stapâneasca patimile!

FLORI RUPTE DE STAPÂNA DIN OBSTEA NOASTRA

De câte ori ne-a parasit o sora sau o maica, luându-si zborul spre cer, a fost pentru noi zi de primavara, soare, aer lin, si frumos! Clopotele trageau, dar glasul lor nu era a jale, ci a bucurie, ca se rupsese o floricica, ce de-abia îsi desfacea petalele pentru a-si arata frumusetea!
Stapâna Gradinei, si Gradinareasa, învaluita de iubire, Preasfânta de Dumnezeu Nascatoarea, gasea de cuviinta sa rupa floarea Gradinii Sale, pentru a înlocui cu ea un spine din coroana Stapânului Hristos. Ce înlocuire minunata si plina de iubire, si ce taina nepatrunsa! Nu-i minune?! Si, cum sa nu fie invidata o astfel de floare care a fost rupta în toiul frumusetii, si nu batuta de toate vânturile vietii acesteia trecatoare?!
Ah, dragele mele maici si surori, sa nu va vad ca plângeti pe aceasta sora a noastra, care astazi se bucura de vederea Sfintei Treimi, de frumusetea Maicutei Domnului, se hraneste cu parfumul sfintilor, se acopera cu aripile îngerilor, si se topeste în razele luminii ceresti. Pe noi sa ne plângem, care putem fi prada dusmanului diavol în orice clipa a vietii, iar pe ea s-o fericim, ca a biruit moartea, trecând la adevarata viata. Daca acest loc pamântesc pe care stam noi ne face atât de fericite, cum va fi Ierusalimul ceresc, de care se bucura sufletul acestei surori a noastre?! Eu sunt fericita când vad ca Împarateasa si Stpâna noastra, gaseste câte una gata pentru cer, ca ea stiind lupta noastra, se va ruga cu mai mult foc pentru noi, si rugaciunile ei vor fi mai primite decât ale noastre, pentru ca a scapat de trup, prin care se îngreuiaza sufletul. O, Doamne, cine va putea întelege bucuria unui suflet care sta în preajma paradisului ceresc, si cine va putea arata bucuria acestui amarât suflet care sta în chinul iadului?! Toate nenorocirile trupesti sunt îngrozitoare, dar ce sunt ele în comparatie cu sufletul viu, care sta îngropat în iad chiar de pe pamânt, facând la sfârsitul vietii o mutare din rau în groaznicul rau! Stiu ca pentru acel împietrit la inima si înglodat în pacate, nu mai exista nici cruce, nici jertfa, nici Dumnezeu! Ce grozavie! Am vazut ca oamenii care au parasit pe Parintele Ceresc, si înselati de diavol, ajung de nu mai recunosc pe Parintele de la care au fost rapiti. Daca ne-am face o închipuire cum trebuie sa fie chinurile iadului, n-am mai sta nici o clipa fara sa ne spovedim pacatele la duhovnic, si am cauta sa ducem o viata placuta Domnului. Trebuie sa stim ca gravitatea pedepsei masoara demnitatea persoanei jicnite. E foarte folositor sa ne gândim mereu la iad, ca asta ne face sa ne ferim de lucrurile care ne pot duce la rau. Si, pentru ca avem suflet, trebuie sa avem ochi de heruvimi, ca sa nu-l pierdem.
Este drept ca aceata despartire a sufltului de trup si de toate cele ale pamântului, este grozava, mai ales când au fost gata pentru cer, ca le curgeau lacrimile pe obraz, când vedeau ca li se apropie ruperea. Dar când îl vedeau

pe îngerul lor pazitor, sau, stiu eu pe cine vedeau ele, nu mai contam noi nimic în fata lor, ci li se înveselea fata, obrajii li se rumeneau, buzele li se înfrumuseteau cu un zâmbet asemanator cu al îngerilor. Toate fetele noastre, au fost rupte de Împarateasa Gradinei, cu iubire. Prima, prin varsare de sânge, fiind lovita cu o caramida în cap la cutremurul din1940, iar celelalte prin diferite suferinte, pe care le-a rânduit Stapâna, pentru a grabi deschiderea florii. Si, pentru aceasta, ca noi stim ca orice durere trimisa de mila cerului, nu cautata de el, este un dar al iubirii lui Dumneze, ne-am linistit cu sufletul, zicând ca cel ce le sufera, arata lui Dumnezeu o iubire eroica. Iisus ne cerseste inimile noastre si ne vrea iubirea. El se risipeste pentru noi cu o iubire fara masura.

O, dragele mele maici si surori, de-am cunoaste chiar limba îngerilor, fara iubire catre cer si catre oameni, nu suntem nimic! Multa vreme am crezut ca cineva poate fi de omenie, fara a avea aceasta iubire. Acum nu mai cred. Leul, ramâne leu oriunde se afla. Dupa ceasornicul desteptator al constiintei noastre bate totdeauna cu sunet de iubire, si nu-l ascultam, mergem cu siguranta în iad. Un suflet predat Domnului, nu se teme de diavol, chiar când unelteste sa-i ia viata, printr-o moarte napraznica, caci el e pregatit cu sufletul si doreste sa se închine acelui stapân, dupa care a suspinat în tot trecutul vietii. Si, cine a pierdut?! Nu satana?! Ah, Dumnezeule, de ar vedea si ar simti oamenii frumusetea Ta, nu s-ar desparti de aceasta vedere, pentru tot aurul din lume. Oare cu ce fel de moarte vor fi vrednice acele suflete care se leapada de Dumnezeul lor, de Stapânul lumii, pentru a placea unei fapturi?! Dumnezeule, ca Parinte al nostru, nu ne vei uita si iubirea Ta, nu va lasa pe fii tai întru nestiinta!

Stiu ca suferintele lumii acesteia sunt nimica, pe lânga rasplata ce se va da de Tine, bunule! Domnul ne zice: "Iata eu cu voi sunt în toate zilele , pâna la sfârsitul veacurilor!" Ce bun e Domnul cu noi, nemultumitorii, iar noi nu putem face nici un bine aproapelui nostru, care-i lipsit! Nu trebuie sa întrebam niciodata daca exista saraci si lipsiti, ci sa ne întrebam unde sunt. Cu un ajutor prea mic ce-l faci aproapelui tau, pe tine te împodobesti.

Îmi aduc aminte de o copila orfana din satul meu, ce o chema Bogdana. Când îi puteam da un banut, era în al noualea cer de fericire. Aceasta copila nu era iubita de nimeni, ca era foarte urâta la chip. Avea capul ca o maimuta, si picioarele foarte mari, dar avea cuvinte ceresti în gura ei. Carte nu învatase deloc, dar cum stia sa vorbeasca din Sfânta Scriptura, nu ma pricep. Eu, care nu stiam ca-i orfana, cautam mereu sa-i arat dragoste, si o aduceam câteodata la noi la mânastire. De câte ori ma vedea, sarea în sus ca alta natie, batând din palme, si spunând tot felul de cuvinte, pline de iubire copilaroasa. Lumea o socotea nebuna, dar mie îmi era draga, caci toata nebunia ei era o exaltare spre cer. A murit, saracuta, la etatea de patrusprezece ani, întroienita în

zapada. Nu-mi iert aceasta nepasare ce am avut-o fata de aceasta copila, ca n-am luat-o lânga noi. Ma linistesc, stiind ca n-ar fi stat lânga noi, caci, având apucaturi animalice, nu se simtea bine sa stea cu oamnenii în casa, si umbla peste tot, vara si iarna. Ca sa ma linistesc, am cautat-o si i-am facut toate cele trebuitoare pentru un suflet ce a parasit lumea aceasta, asezând-o în pomelnicul meu, si pomenind-o regulat, stiind ca n-are pe nimeni s-o ajute. Dupa o vreme mi-a venit în vis, si mi-a zis: Brândusico (asa-mi zicea ea când traia), pentru ca ma pomenesti mereu, la ziua judecatii te voi cauta printre oameni, pentru ati rasplati, ca mult bine îmi faci prin pomenirea la Sfânta Liturghie si parastase. Dupa ce m-am desteptat, si amintindu-mi visul, mi-am zis, si cred ca asa si este, ca acest nevinovat suflet a cautat îndrazneala catre Domnul, prin felul cum mi-a vorbit în vis. Am putut vedea ca, aratând o cât de mica dragoste cuiva, poti capata, fara sa te gândesti, un bun aparator si mijolcitor în cer, la tronul Sfintei Treimi. Bine se zice în popor, ca ajutând pe aproapele tau, împrumuti pe Dumnezeu, si vei lua cu dobânda înapoi.
O, Maica Preacurata, vino si rupe Tu, cu mâna Ta de Mama, floarea sufletului nostru, atunci când crezi ca-i mai frumoasa si mai deschisa, si du-o, Te rugam, si-o aseaza în vaza iubirii Tale, în preajma Sfintei Treimi.
Pâna atunci, floarea sta ascunsa, si cu ajutorul tau se va stradui sa-ti dea mirosul, cautând sa nu fie vazuta de nimeni. Am vrea ca atunci când Tu te plimbi prin Gradina noastra, parfumul discret al florilor, sa-ti linisteasca durerea ce ti-o produc multi, printre care sunt si eu. Te rog, Doamna Gradinareasa, sa cauti si sa-mi gasesti si floricica sufletului meu, care sta în dosul unei flori mai mari, si asteapta vremea atingerii degetelor pline de finete si har, pentru a fi rupta si asezata acolo unde vrei Tu, ca eu nu stiu de am vreu merit, asa ca nu-ti cer nici un loc. Pâna atunci, trimite-mi roada iubirii Tale, ca sa se desavârseasca deschiderea florii, pentru a fi gata de rupt.

RECUNOSTINTA LA NECUVÂNTATOARE

Am mai spus în decursul povestirii mele ca eu, pe lânga multe slabiciuni ce le am, mai am si pe aceea de a iubi animalele.
Ma gaseam într-o zi la Tecuci, în casa familiei Calbinita. Aud ca vrea sa otraveasca un catelus, fiindca trebuia sa plateasca taxe, ca avea prea multi. I-am rugat sa nu-l otraveasca, ci sa mi-l dea mie, ca sa-l duc la Mânastire. Bucurosi, mi l-au dat. Îl chema Ursulica, dar eu i-am pus numele Cuculina. Acest animal cauta cu ochisorii lui sa-mi multumeasca pentru salvarea lui de la moarte, si, timp de zece ani, cât a stat în preajama casei noastre, a fost cum nu se poate de credincios. Când gresea ceva, si-l certam, lasa capul în jos, ca si cum ar fi cerut iertare. Când eram suparata cu ceva, sta lânga mine, atingându-ma cu labuta si curgându-i lacrimi din ochi, si începea sa faca tot

felul de figuri în fata mea, ca sa râd. Iar când vedea ca râd, sarea în sus, si nu stia ce sa mai faca de fericire. Când plecam de acasa, el nu mânca aproape nimic. Avea un miros extrem de dezvoltat, ca, desi cei din Mânastire nu stiau când vin, el, cu simtul lui, începea sa dea un latrat anumit, si alerga pe sosea înaintea mea, pâna ma gasea pe drumul ce veneam. Atunci, toti ai casei noastre erau încredintati, dupa acest latrat, ca veneam.
Tot în acest timp, mai aveam si un noatan caruia nimeni nu stia ce sa-i faca, murea saracul, fiindca mama lui, fiind batrâna, nu avea lapte sa-l hraneasca. Ce-mi vine în gând?! Sa-i dam ca la copii mici, zahar în cârpa, sa suga. Si, încredintarea mea a fost în ceas bun, caci mânzul a început sa suga din cârpa dulce câteva zile, apoi i-am dat bucatele mici de zahar, si cu ce s-a mai putut, l-am scapat de la moarte.
I-am pus numele "Zaharel", caci zaharul i-a fost salvarea. Dar animalul a prins prin cine i-a venit salvarea cu zaharul. Si minune, la sa pe mama lui, si venea dupa mine, oriunde as fi fost. Ma cunostea dupa glas, si ma pomeneam cu el, cerându-mi zahar. Acum, noastenul nostru se facu calut marisor, si chiar frumos, dar cauta ca si copii, tot zahar, desi acum mânca fân si boabe. În zorii zilei, cine sta la usa mea, când ma sculam?! Zaharelul! Venea, îmi lingea palmele, si nu pleca pâna nu-i dadeam o felie de zahar. Intra în chilie dupa mine, scuturându-si copitele afara. Iar când s-a facut mare de tot, a trebuit sa-l vindem, caci nu-l mai puteam tine legat în grajd, caci voia zahar mereu si nu putin.
Iar când eram plecata de acasa, pentru el era o nenorocire, caci nu voia sa-si ia portia decât din mâna mea. Am hotarât sa-l vindem. Vine un gospodar sa-l vada. Dar când a vazut omul lânga el, a început sa-l bata cu picioarele, si, rupând lantul, a fugit lânga mine, punându-si capul pe umarul meu.
Ce gelozie pe bietul Cuculina, când îl vedea lânga mine. Atâta îl latra, iar el îi zvârlea câte-o copita, Doamne, îti venea sa lesini de râsul lor! Aceste animale, doar nu aveau grai sa vorbeasca, încolo îsi aratau credinta, recunostinta, fiecare cum putea. O, Doamne, de câte ori nu ne scapi pe noi de la moarte, si da-le viata din razele Tale binefacatoare, caci altfel pierim. Noi suntem mult mai nerecunoscatori decât animalele, caci ne stapâneste trufia. Stiu, Doamne, ca cu multa bucurie priveste satana la cei care sunt nerecunoscatori pentru facerile de bine ce le primesc de la Tine, si lesina de fericire când mai vede pe unii oameni spumegând ca turbati contra Ta, Bunule! Acesti oameni, eu cred ca sunt mai nenorociti decât surdo-mutii, deoarece abuzeaza de grai, pentru a-si pierde sufletul. Robi ai satanei, se mai fac si acei oameni care vor sa se razbune pe aproapele lor, în loc sa-l ajute în neputinte.
O, Iisuse, da-mi darul sa Te iubesc în adevar, si insufla-mi Tu felul cum trebuie sa Te iubesc. Ajuta-ma, ca deopotriva sa iubesc pe toti care-mi fac bine,

si pe toti care-mi fac rau. Caci numai asa voi fi fericita si multumita. Astfel, iubirea mea fata de Tine, ar aparea ca o goana dupa vânt, adica o minciuna.

ANIMALE BINECUVÂNTATE

- Auziti, dragele mele maici si surori, minune! Azi, mi-au spus fetele noastre care îngrijesc de vacute, ca se scoala de noapte, si duc vacile la pascut, ca sa mânânce pe racoare. Iar când aud clopotul de Sfânta Liturghie, zic ele, cea mai frumoasa o ia înainte spre grajd, si celelalte dupa ea, si asa linistite merg si se culca, iar fetele pot sa ia parte la Sfânta Liturghie, în felul acesta. Spun fetele, de asemene, ca numai în zi de lucru vin la grajd la ora sase, iar în zi de sarbatoare, pentru ca se începe Sfânta Liturghie mai târziu, vin pe la opt.

- Ce ziceti de aceasta?!...

- Minune, Maicuta!...

- Curat minune! Fetele mi-au spus ca stau departe de vaci, privindu-le sa vada ce vor face. Mi-am pus si eu întrebarea de ce nu vin când aud clopotul de acatist?! Si de ce vin la al doilea tras d clopot, când se trage de Sfânta Liturghie?! Eu, dragele mele, cred ca vreun înger le îndreapta sa porneasca spre grajd, ca sa poata lua parte fetele noastre, în felul acesta, la Sfânta Liturghie. Ca, ce nu poate Dumnezeu face?!

Ah, Dumnezeule, daca toate animalele Te cinstesc pe Tine, stând la grajd în timpul venirii Tale între noi, pacatosii, cu cât, dar sa astept eu revarsarea zorilor?! Inima ar trebui sa tresalte si sa suspine de dorinta de a-l avea în sine pe Acela care este viata ei. O, dumnezeiasca pâine, ce dulce îmi este ca ma unesc cu Tine! O, dumnezeiescule Sânge, care esti viata prelinsa din viata lumii, Hristos, cum trebuie sa te sorb, pentru a-mi învia si fiinta mea?! Tu esti binele, fericirea si bogatia mea! Numai pe Tine vreau sa Te am! O, Iisuse, viata sufletelor, Împarat al îngerilor, fericirea sfintelor, bucuria mea, lumina mea, viata mea, dulceata si desfatarea mea, fericirea mea, si, mai mult decât toate acestea laolalta, cum sa Te preamaresc eu, nevrednica. Pentru aceasta, Iisuse, ajuta-mi sa-mi vad gresalele, si scapa-ma de dorinta de a fi stimata, si da-mi harul sa doresc ca altii sa fie mai iubiti decât mine! Iisuse, caldura mea, da-mi harul sa doresc ca altii sa fie mai stimati decât mine! O, Iisuse, ajuta-ma sa-mi vad slabiciunile, si scapa-ma de dorinta de a fi iubita si onorata, de a fi laudata si aprobata de oameni, da-mi harul, Bunule, sa-mi doresc ca altii sa fie mai laudati, iar de mine sa nu se vorbeasca; altii sa fie mai preferati înaintea mea, iar eu sa nu fiu luata în seama; altii sa fie mai sfinti decât mine, iar eu sa ma sfintesc prin umbra lor. Fereste-ma, Iisuse, de dorinta de a mi se cere sfaturi, ca stii ca n-am nimic bun în mine. De teama de a fi insultata, fereste-

ma, Iisuse, si ajuta-ma sa le pot duce pe toate, si sa nu urasc pe acei care îmi pregatesc, prin jertfa lor, fericirea neânserata, si ajuta-le sa te iubeasca pe Tine mai mult. Într-un cuvânt, Iisuse, partea mea în viata sa fie umilinta, caci unde este umilinta, acolo esti Tu, Stapâne al meu!

SFÂRSIT, SI LUI DUMNEZEU LAUDA!

Iata-ma, cu purtarea de grija a Proniei Ceresti, ajunsa la capatul povestirii mele.

Gasindu-ma aici, mintea, inima, si toate simturile mele, ma parsesc si-si iau zborul spre Creatorul lor, Dumnezeu, pentru a-i înapoia fusul recunostintei pe care am tras firul vietii Sale, din caierul de mila, tinut în mâna de mâna iubitoare a Maicii Preacurate, Fecioara Maria. În clipa când fiinta mea spirituala s-a înfatisat înaintea Parintelui Ceresc, predându-i fusul, l-am rugat sa-mi dea vobseaua cea mai frumoasa ce se gaseste în tezaurul smereniei, cu care sa pot zugravi minunatul chip al Blândului Iisus în inima mea, pentru a nu avea loc dusmanul de veacuri, satana, cu duhurile lui rele. Astept cu încredere mijlocirea hotarâtoare a lui Dumnezeu. Un miros minunat ce ma îmbata, se simtea de o calitate careia nu i se poate gasi un nume! Venea de la Iisus, izvorul cel datator de viata. Apoi, am venit sa asez toate dorurile mele, pentru a le lumina cu lumina Sa dumnezeiasca, sa-i dau inima si toate simturile mele, de a le preface dupa a Sa voie, si privindu-l cu nesat, i-am soptit încetisor asa:

- Ai voit, Iisuse, ca rastignirea ta sa fie icoana sub care trebuie sa îngropi toate faradelegile noastre. Ai voit, Iisuse, ca frumosul si dumnezeiescul chip sa fie palmuit si chinuit, iar trasaturile fetei Tale divine, sa fie însângerate pentru înfrumusetarea si luminarea noastra. Ai voit, Iisuse, ca ochii tai, care cuprind cerul si pamântul, sa fie înnecati în lacrimi de sânge, pentru a noastra spalare de pacate. Ai voit, Iisuse, sa primesti pe buzele Tale, adaparea cu otet si fiere, ca dulceata îngerilor sa ne-o dai noua, celor nemultumitori si cu naravuri de fiare. Ai voit, Iisuse, sa-ti fie mâinile sfâsitate, primind trestia ca un sceptru de batjocora, ca sa dai oamenilor scutul nadejdii si sceptrul biruintei asupra pacatelor. Ai voit, Iisuse, sa-ti fie picioarele strapunse de piroane, ca sângele prelins din ele sa fie Sfântul Tau Trup sfâsiat de loviturile bicelor, si de greutatea Crucii, ca pe noi sa ne scapi de rautatea iadului. Glasul Tau, Iisuse, care gemea si suspina, nu gemea de durerea ce-o simteai, cât suspina dupa neamul omenesc!

Si, o, Împarate al îngerilor, te-ai ridicat pe cruce ca pe un tron, ca astfel, pe toti oamenii sa-i faci fii ai împaratiei Tale.

Dar ce vom spune, si cum vom spune, Iisuse, de cununa de spini, care-ti încununeaza dumnezeiasca frunte?! O, Iisuse blând, dar despre ranele si

sângele ce curgea prin ele, cine poate grai, decât ca Tu ai vroit sa-ti faci mantie de purpura împarateasca, cu a carui frumusete sa ne luminezi si sa ne înfrumusetezi pe noi, Iisuse scump, când Te vom privi si nu ne vom mai satura de frumusetea Ta, Bunule?! Atunci, va fi vesnicia ca o clipa! Ah, Iisuse, din jertfa Ta curge întruna iubirea Ta, care ne cuprinde, si ne schimba, din oameni pacatosi în oameni virtuosi, din oameni ai pacatului, în oameni ai jertfei, din diavoli, în îngeri!

O, Iisuse, am si eu o dorinta: sa vii si în inima mea si a obstei mele, ori sa Te rastignesti, ori sa tronezi, cum vrei Tu, numai sa vii, caci fara Tine eu pier!

Cazând acum la poala Maicii Preacurate, n-am putut sa-i multumesc, ca era pre putin! Am privit-o, încarcându-mi sufletul cu razele iubirii ce cad mereu peste toti care cu nesat sorb frumusetile Sale divine, si se lasa sa fie milostiviti de focul dumnezeirii Sale. Si când mi-am vazut sufletul pierdut în cutele mantiei Sale înstelate, mi-am adus aminte de acele fiinte care m-au îndemnat a începe acest lucru, si, în taina, am rugat-o sa le rânduie ce crede ca li-i de folos, pentru strecurarea trupului prin golurile acestei vieti, si pentru împodobirea sufletului, spre a fi gata a intra la nunta Împaratului Ceresc.

Apoi, am rugat-o pe Doamna Cereasca, sa mai prilejuiasca, de va fi cu voia Sa, astfel de lucruri, ca nu cumva diavolul sa se foloseasca de lenevirea mea, ca de-o portita deschisa gândurilor necurate, si dorintelor mele. Ca stiu ca Doamna mea are putere întocmai cu vrerea, ca o Nascatoare de Dumnezeu.

Stapâna, cu privire blânda îmi zice: lupta-te cu curaj, si sa nu te supui gândurilor, ci numai Fiului meu, caci asa vei birui pe ispititorul!

- Si, închinându-ma sfintilor stramosi, Patriarhilor, Proorocilor, Apostolilor, Evanghelistilor, Mucenicilor, Marturisitorilor, Pustnicilor, Cuviosilor si Dreptilor, le-am asternut lacrimi de iubire si pretuire, pe lespedea inimii mele, rugându-i sa-mi dea câte un strop de binecuvântare, si câte o scânteie de încurajare, ca, aprinzându-mi-se sufletul, sa clocoteasca inima în dorul dupa cer, ajutându-ma cu aceasta mijlocire la Tronul Sfintei Treimi.

Se simte un miros ca de iasomie. Nu poate fi decât din lumea vesniciei. Si, cine oare, se mai coboara, oare, în astfel de miros de taina?! Oare mai este cineva care poate sa încovoaie dreptatea Cerului, topind-o în suvoaie de binecuvântare?! Ah, o, Ioan Evanghelistul, apostolul iubirii, care s-a rezemat pe pieptul Domnului Hristos, el vine sa vada ce poate sa culeaga de la cei ce s-au predat pentru a fi fii de Împarat. Inima îmi bate, si ma straduiesc sa presar în cale buchete de margaritar, sa le adune, sa le duca la Împarateasa, de cununa. Mirosul lor curat sa fie pentru alinat inima Maicutei Preacurate. Si, te rog, Parinte bun, fa sa patrunda culoarea lor neatinsa la Maica nevinovata, ca prin Ea sa capatam mila, har si loc în cer. Si, prin Tine sa saltam, si sa-ti predam lacrimile calde de recunostinta.

În chip deosebit, am cautat pe Sfântul Vasile, al carui nume l-am purtat de la botezul din pruncie, pâna la celalalt, rânduit mie, pentru a ma închina, si a multumi, caci rugaciunile lui mi-au ajutat sa fiu fiica Împaratului.
Alaturi de acest sfânt parinte, pe care se sprijina credinta noastra, la aceeasi treapta de aleasa pretuire, am pe Sfântul Ioan Gura de Aur, care ne parfumeaza sufletele noastre cu cel mai sublim parfum, acela al Sfintei Liturghii zilnice, prin care noi putem sta în preajma lui Iisus Euharistic. Cum sa-i multumesc acestui Sfânt Parinte, care asa de mult ne cheama la masa Împaratului?! Nu i se pot gasi cuvinte de recunostinta, decât sa-l rugam de a ne ajuta ca mereu sa putem lua fagurul nemuririi, aratându-i prin aceasta cea mai sincera supunere si lauda.
Iata, îmi iese în cale marea mucenita Veronica, sfânta milei, aratându-mi naframa iubirii. În fata acestei sfinte am avut mai mult curaj, de la aceia care au binevoit sa-mi dea numele de a i-l purta, din clipa predarii mele totale cerului. Am rugat-o sa-mi fie si mai departe povatuitoare, aratându-mi frumusetile iubirii lui Iisus, picurând în inima mea o lacrima din râvna si iubirea pe care le-a avut Domnul pe drumul Crucii.
O, Sfânta Veronica, tu, comoara suflteului meu, te rog, fiindca stiu ca ai multa îndrazneala catre Domnul, fii mijlocitoare pentru sufletul meu ca sa nu se rupa nici de vânt, nici de furtuna. Stiu ca Domnul te iubeste si te asculta. De aceea, te si rog, prea sfânta mea iubita.
Si acum, îmi ridic ochii spre icoana Sfintei mare Mucenite Ecaterina, ce o am în camera mea de lucru, pentru a-i multumi, ca a binevoit sa i se auda de catre mai multe maici inima, batându-i- se ca la un om viu. Ea mi-a fost si sfatuitoare la aceasta lucrare pe care am savârsit-o din clipa când am început-o. Si acum?! Daca ma asezam sa scriu fara a cere ajutorul de sus, printr-o scurta rugaciune, ea îmi atragea atentia, lasând sa se auda o lovitura în geamul de la icoana ei. Si de îndata, ma ridicam în picioare, zicând: îti multumesc, sfânta mea preaiubita, sa mi-arati ca esti cu adevarat vie, si îmi porti de grija. Si asa legam firul mintii cu cerul.
O, Iisuse, toate aceste faceri de bine numai Tie si Maicii Tale Preasfinte se datoresc.
Primeste acest dar din darurile împaratiei Tale, ca pe o jertfa curata, si fa ca aceste rânduri sa fie de folos sufletesc celor ce vor citi, si acum, si atunci când vor avea parte de lumina tiparului, pentru a se preamari numele Sfintei Treimi si a Maicii Milei! AMIN!

13 noiembrie 1953,
Praznicul Sfântului Ioan Gura de Aur.

CUPRINSUL